

СТИВЪН БРУСТ ТАЛТОШ

Част 4 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2003

chitanka.info

На Пухчо

Благодарен съм на Нейт, Ема, Кара, Пам и Уил. Специални благодарности дължа на Гейл Бучич за помощта в поддържането на сюжета във вярна посока. И благодарности, както винаги, на Ейдриан Морган.

1.

Цикълът: дракон, дзур и криота; атира, ястреб и феникс; текла и джерег.

Играеха пред очите ми. Драгарската империя с населението ѝ, разделено в седемнадесет Велики дома, всеки със своя животински знак, сякаш се разгръщаше в ръцете ми. Ето я Империята на драгарите, ето ме и мен, източняка, външния.

По-лесно не можеше и да бъде.

„Дано никой бог не отпрати взора си към мен“ — започнах.

На около двеста мили североизточно от Адриланка се простира една планина, изваяна сякаш от ръката на скулптор-мегаломан във формата на готов за скок сив дзур.

Сигурен съм, че сте я виждали, изобразена на хиляди платна, както и на псиотпечатъци от стотици ангели, така че знаете не по-зле от мен, че илюзията за огромната котка е толкова съвършена, колкото може да я сътвори изкуството или самата природа. Най-интересното обаче е лявото ухо. То изглежда толкова котешко и злокобно, колкото и другото, но за него се знае, че е изкуствено. Подобни подозрения храним за цялата планина — но за лявото ухо сме *сигурни*.

Тъкмо там, според легендите, Сетра Лавоуд, Чародейката, Тъмната дама на Дзур планина, седи като огромен паяк сред злокобната си паяжина и се надява да улови в клопката си сърцатия герой. Защо иска да направи точно това, легендите не изясняват; тяхно право си е, разбира се.

Аз пък си седях в собствената си злокобна паяжинка, подръпвах по някоя нишка и я карах да ми донесе повече подробности за самата планина, за кулата, както и за въпросната дама. Най-вероятно ми предстоеше да посетя това място, след като паяжините са толкова крехки неща.

Ей от такива работи са съставени легендите.

Тъкмо преглеждах две току-що получени писма. Едното беше от момиче (човешко) — казваше се Шанди и ми благодареше за една чудесна вечер. Припомних си го и реших, че наистина беше доста приятна. Отбелязах си наум да му отговоря и да го попитам дали би могло да ми отдели време някъде следващата неделя. Другото писмо беше от един мой работодател. Питаше ме дали не бих могъл да поудължа срока за връщането на заема на мой клиент, взет, за да покрие хазартните загуби на друг от работодателите ми. Премислях го и барабах с пръсти по бюрото, когато Крейгар се окашля. Лойош, познайникът ми, излетя от къта си, кацна на рамото ми и изсъска на Крейгар.

„Ще ми се да престане да го прави, шефе“, каза ми Лойош псионично.

„И на мене, Лойош“.

Рекох на Крейгар:

— Ти откога седиш тук?

— А, отскоро.

Тънката му, седем стъпки висока драгарска фигура се беше изгърбила в стола срещу мен. Добре поне, че не изглеждаше самодоволен. Зачудих се какво ли го е притеснило, но не попитах. Ако ме засягаше, щеше да ми го каже. Рекох:

— Помниш ли оня криота, Фихнов? Иска да отложи заема си от Мачан и не знам дали...

— Има проблем, Влад.

Примигах.

— Казвай.

— Нали прати Квион да събере лептите от Нийлар, Мачан, Тор...

— Да. Какво е станало?

— Оскубал ги е и е духнал.

Дълго не отвърнах нищо, само седях и размислях какво може да предполага това. Ръководех този район едва от няколко месеца, след нещастната кончина на предишния ми шеф, и за първи път се изправях пред подобен проблем.

Квион беше това, което наричах „лакейче“ — двусмислен термин, който в случая означаваше, че отговаря за това, за което пожелае да отговаря от днес до утре. Беше стар дори и за драгар — предполагам, че приближаваше три хиляди години — и беше обещаващ,

когато го наех, че ще престане да играе на комар. Беше кротък, учтив, доколкото драгарите могат да бъдат учтиви с хора, и доста опитен в операциите, които ръководех — необлагаем хазарт, нелицензирани бардаци, заеми с незаконни лихви, сделки с крадено имущество — такива неща. И при това, когато го наех, изглеждаше съвсем искрен.

Мамка му! След толкова години трябваше да ми е дошъл умът в главата и да престана да се доверявам на драгари, но така или иначе го правех.

— Какво стана точно? — попитах.

— Двамата с Темек го пазехме. Минахме покрай един дюкян и той ни каза да го изчакаме вън за малко, отиде до витрината, уж че иска да види нещо, телепортира се и духна.

— Не е възможно да са го отвлекли, нали?

— Не ми е известен начин да телепортираш някой, който не иска. На теб?

— Не, мисля, че няма. Чакай малко. Темек е магьосник. Той не проследи ли телепорта?

— Да — отвърна Крейгар с въздишка.

— Е? Защо не го последвахте?

— Щото се телепортира направо до Дзур планина.

— Дзур планина — повторих след дълга пауза. — Фураж за дракони да стана дано! Как би могъл да знае телепортните координати? Как е могъл да е сигурен, че няма да го спипа оная, как беше? Как...

— Сетра Лавоуд се казва, а за другото не знам.

— Ще трябва да пратим някой след него.

— Няма начин, Влад. Никого не можем да убедим да отиде там.

— Защо не? Имаме пари.

— Влад, става дума за Дзур планина. Просто го забрави.

— Че какво ѝ е толкова специалното на Дзур планина?

— Сетра Лавоуд — отвърна Крейгар.

— Добре де, какво ѝ е толкова специалното на...

— Тя е вампир, немряща, притежава Велико оръжие, може би най-великата магьосничка сред живите, и има навика да убива хората, които се приближат до нея, освен ако не реши да ги превърне в норска или джерег.

„Има и по-лоши съдби от това да си джерег, шефе“.

„Лойош, млъкни“.

— Колко от всичко това са факти и колко е само мътва? — попитах.

— Има ли значение, след като всички вярват на мътвата? За себе си поне знам, че не бих се доближил до това място.

Свих рамене. Сигурно, ако бях драгар, щях да го разбере.

— Тогава ще трябва да ида сам — казах.

— Искаш да загинеш?

— Не искам да го оставя да се измъкне... Колко е свил?

— Над две хиляди златни империала.

— Мамка му! Ще го спипам. Виж какво можеш да разбереш за тая Дзур планина. Факти, на които можем да разчитаме, нали?

— Ъ? О, да. Колко години искаш да вложа в тая работа?

— Три дни. И междувременно виж какво можеш да научиш за самия Квион.

— Влад...

— Тръгвай.

Тръгна.

Отпуснах се в стола и почнах да обмислям легендите. Реших, че е безсмислено, и се залових да съставя писъмце до Шанди. Лойош кацна в парцаленото си гнездо и ми предложи няколко ценни съвета. Ако смятах, че Шанди си пада по умрели текли, сигурно щях да използвам някой от тях.

Понякога почти ми се струва, че мога да си спомня мама.

Баща ми непрекъснато променяше разказите си за нея, така че не знам дали е умряла, или го е напуснала, и не знам дали по това време съм бил на две, на четири или на пет години. Но от време на време в спомените ми се появяват тези образи за нея или за някоя, за която си въобразявам, че е тя. Образите не са достатъчно ясни, за да ги опиша, но донякъде ме правят щастлив.

Не мога да твърдя, че непременно са най-старите ми спомени. Не, когато тласна ума си още по-назад, мога да си спомня безкрайни камари мръсни чинии и ме спохождат сънища, в които съм накаран да ги мия безкрайно, което предполагам идва от това, че съм живял над един ресторант. Не ме разбирайте погрешно: не че съм работил

толкова много, просто чиниите са оставили отпечатък в паметта ми и са останали с мен завинаги. Понякога се чудя дали през цялото време, откакто пораснах, не съм живял с усилието да избягвам мръсни чинии. Е, човек може да има и по-нищожни цели.

Кантората ми се намира зад един дюкян за наркотични билки. Между дюкяна и кантората има една стая, приютяваща почти денонощни игри на шерийба, което щеше да е законно, ако плащахме данъци, и щеше да затвори, ако не бутахме рушвет на стражата феникс. Рушветите излизат по-евтино от данъците, а клиентите ни не са длъжни да плащат данъци от печалбите си. Кантората включва няколко стаички, една от които е за мен, а друга е за Крейгар. Имам един прозорец, който би ми предлагал чудесна гледка към задната задънена уличка, стига някога да реша да махна дъските, с които е закован.

Някъде около час след обяд три дни по-късно Крейгар влезе — няколко минути по-късно забелязах, че седи срещу мен.

— Е, какво разбра за Дзур планина? — попитах.

— Че е голяма — отвърна той.

Извади тефтер, прелисти го и попита:

— Какво точно искаш да знаеш?

— Много неща. Най-напред, какво е накарало Квион да реши, че ще е в безопасност, ако скатае на Дзур планина? Да не би просто защото е стар, отчаян и си е рекъл: „Какво пък, майната му?“

— Възстанових всичките му ходове за последната година и...

— Само за три дни?

— Да.

— Доста бързо за драгар.

— Много благодаря, шефе.

Лойош, кацнал на парцаленото си гнездо, се изкиска в ума ми.

— Та какво, викаш, за ходовете му?

— Всъщност единственото интересно, което открих, е, че около месец преди да започне да работи за теб е бил пратен за дребна поръчка при някой си Мороулан.

Това го предъвках и попитах:

— Чувал съм за Мороулан, но в момента не мога да си спомня кой точно беше.

— Голяма клечка. Магьосник от дома на Дракона и личен приятел на Императрицата. Живее в един реещ се замък.

— Реещ се замък — повторих. — Точно така. Единственият, останал след Междущарствието. Малко на фукня ми прилича.

— Меко казано — изсумтя Крейгар. — Нарекъл го е Черен замък.

Поклатих глава. Черното за драгарите беше цветът на магьосничеството.

— Добре. Какво общо може да има Мороулан с...

— Формално Дзур планина е част от владението му. Намира се на петдесетина мили оттам, където обикновено стои замъкът му.

— Интересно.

„Чудно как си събира налозите“, рече Лойош.

— Тя е единственото нещо, което изпъква — каза Крейгар.

Кимнах и казах:

— Планините имат тоя навик, да изпъкват. Все пак добре, Крейгар. Тъй или иначе е някаква връзка. Какво още знаеш за този Мороулан?

— Не много. Голяма част от Междущарствието е прекарал в Изтока, така че се предполага, че е толерантен към източняците.

Източняк означава човек като мен. Драгарите наричат себе си „човеци“, което е много тъпо и води до объркване.

— Добре — рекох. — Бих могъл да започна с гостуване на Мороулан, стига да се съгласи да се види с мен. Какво разбра за Дзур планина?

— Дреболии. Какво точно искаш да знаеш?

— Най-вече дали тази Сетра Лавоуд наистина съществува?

— Преди Междущарствието — със сигурност. Още се пазят хроники, когато е посещавала редовно имперския двор. Портата на смъртта, шефе, та тя е била Върховен главнокомандващ, и то неведнъж.

— Кога?

— Преди петнайсетина хиляди години.

— Петнайсет хиляди години. Разбирам. И смяташ, че все още може да е жива? Това е, колко, пет или шест пъти повече от нормалната продължителност?

— Ами, ако се вярва на слуховете, разни новооперени герои от дома на Дзур обичат да се качват от време на време в Дзур планина, за да надвият злата чародейка, но повече никой не чува за тях.

— Мда. Но въпросът е дали вярваме в слуховете.

Той примига.

— За тебе не знам, Влад, но аз им вярвам.

Замислих се за гробовни легенди, за зли магьоснички, за безчестни лакеи и за планини.

„Просто повече не можеш да се довериш на никого“, каза Лойош, долетял на дясното ми рамо.

„Знам. Тъжна работа. — Лойош изсумтя псионично. — Не, сериозно ти казвам. Вярвам му на този кучи син“.

Извадих една кама и почнах да си я премятам. След малко я прибрах и рекох:

— Добре, Крейгар. Прати съобщение до лорд Мороулан, с молба, ако благоволи, да ме приеме. Когато той пожелае, разбира се — аз няма да... чакай! Впрочем, как се отива дотам? Имам предвид, с този замък дето се рее.

— Телепортираш се. — Крейгар сви рамене.

Изстенах.

— Така. Ще се постарая да го уредиш, нали? И дай координатите на Нарвейн. Не искам да се охарчвам с Патрула на кучките, тъй че ще трябва да се примиря с возенето в по-ниска класа.

— Тогава защо не го направиш сам?

— Е, не чак толкова ниска.

„Ставаш скръндза, шефе“.

„Защо «ставаш»?“

— Ще го уредя, Влад.

Крейгар излезе.

Сега, след годините, които минаха, съм длъжен да кажа, че не смятам, че баща ми е бил жесток с мен. Двамата бяхме сами, което правеше живота труден, но той се справяше доста добре за човек в положението му. И като казвам „бяхме сами“, говоря сериозно. Живеехме сред драгари, а не в източняшкото гето, така че съседите ни страняха от нас, а единственият ни близък от семейството беше дядо

ми, бащата на баща ми, който не посещаваше нашата част от града, а баща ми не обичаше да ме води при Ноиш-па, докато бях малък.

Сигурно ще помислите, че съм свикнал да съм сам, но не се получи точно така. Винаги съм мразел самотата. Все още я мразя. Може би става дума за някакъв източняшки инстинкт. Като си мисля, най-хубавите моменти са били през онези дълго точещи се дни в ресторанта, когато келнерите имаха време да си поиграят с мен. Помня един... едър дебел тип с дълги мустаци и почти без зъби. Дърпах му мустаците и той ме заплашваше, че ще ме опече за вечеря с портокал в устата. Не знам защо, но ми се струваше много смешно. Жалко, че не му помня името.

Понякога си мисля, че баща ми сигурно е гледал на мен повече като на бреме, отколкото на повод за радост. И да е имал някакво приятелство с жена, сигурно го е крил много добре, а не виждам защо е трябвало да го крие. Вината не беше моя, но едва ли е била и негова.

Всъщност никога не съм го обичал.

Мисля, че баща ми започна да ме води редовно на гости при дядо едва след като станах на четири години. Това бе първата голяма промяна в живота ми, доколкото помня, и бях доволен от нея.

Дядо ми си вършеше работата, което означаваше да ме „развали“ според представите на баща ми, и едва сега започвам да разбирам колко много е правел за мен. Някъде към пет-шестгодишен започнах да разбирам, че баща ми не одобрява нищо от това, което ми показваше Ноиш-па — например да накарам едно листо да се отвее встрани от вятъра само като си го пожелаая. А и нещо повече — онези игрички с шамарите, на които си играехме и за които сега разбирам, че са били първото ми запознаване с източняшкия бой.

Помня, че бях озадачен от недоволството на баща ми, но нали си бях проклето и упорито хлапе, това ме караше да обръщам още повече внимание на Ноиш-па. Това сигурно е коренът на проблемите между баща ми и дядо ми, въпреки че малко се съмнявам. Може би приличам на майка си, не знам. Веднъж попитах Ноиш-па на кого приличам, а той ми каза: „Приличаш на себе си, Владимир“.

Но знам, че едно нещо със сигурност беше уязвило баща ми. Един ден, бях около петгодишен, изядох първия си истински бой, нанесен ми, струва ми се, от четири-пет гаменчета от дома Орка. Бях на пазара да купя нещо, те ме заобиколиха и почнаха да ме наричат с

разни обидни имена, които не помня, и да ми се смеят на ботушите, направени в източняшки стил. Удариха ми няколко шамара, а един ме ритна в корема толкова силно, че ми изкара въздуха; удариха ми още няколко ритника и ми взеха парите, които ми бяха дали за пазаруването. Бяха горе-долу на моя ръст, което значеше, че са около осемнайсетгодишни, но бяха няколко и ме напердашиха здраво, а освен това бях толкова напласен, че не посмях да го кажа на баща ми.

След като приключиха с мен, станах, разреван, и тичах чак до Южна Адриланка, до къщата на дядо ми. Той сложи на раните ми разни неща, от които ми стана по-добре, и ми даде чай (който, предполагам, беше смесен с бренди), заведе ме у дома и поговори с баща ми, за да не се налага да обяснявам къде са парите.

Само след година-две почнах да се чудя защо бях бил целия този път до къщата на Ноиш-па, вместо да се върна у дома, което беше по-близо. А чак години след това започнах да се чудя дали това не е уязвило чувствата на баща ми.

Приблизително двайсет и четири часа, след като Крейгар излезе, за да уреди нещата, се бях отпуснал на гърба на стола си, който имаше един странен механизъм, позволяващ му да се накланя, да се върти и да върши още няколко други неща. Краката ми бяха вдигнати на бюрото, кръстосани в глезените. Носовите на ботушите ми сочеха към различни ъгли на стаята, а между тях се очертаваше тънкото лице на Крейгар. Човек може да нарече брадичката на Крейгар брадичка на слабак, но той не е слабак — това е само една от много му вродени илюзии. Той целият е направен от илюзии. Някои са естествени, други според мен — придобити. Например, когато всички други наоколо са ядосани, той като че ли изобщо не е... обикновено изглежда само отвратен.

Лицето, очертаващо се между стъпалата ми, изглеждаше отвратено.

— Прав си — каза той. — Не трябва да водиш никого със себе си. Какъв интерес би могъл да има един Господар на дракони да нарани един беден невинен джерег само защото е източняк? Или, да се изразим иначе, един беден невинен източняк само защото е джерег?

Хайде, Влад, осведи се. Трябва да си вземеш защита. А аз съм най-добрият ти залог, че няма да си имаш неприятности.

Лойош, който хвърчеше из стаята на плавни кръгове, кацна на рамото ми и каза: „Просто му изтъкни, че и аз ще съм там, шефе. Това би трябвало да го накара да престане да се тревожи“.

„Мислиш ли? Ами ако не го накара?“

„Ще му отхапя носа“.

— Крейгар — казах на глас, — дори да взема със себе си цялата охрана, която работи за мен, ще е все едно, ако Мороулан реши да ме светне. А и това е светска покана. Ако се появя с охрана...

— Точно затова мисля, че трябва да дойда аз. Изобщо няма да забележи, че съм там.

— Не — отсякох. — Той е поканил мен на гости. Не е казал нищо дали да си доведе сянка. А ако те забележи...

— Би трябвало да се сети, че това е практиката на джерег. Все пак трябва поне донякъде да знае как действаме.

— Повтарям: не.

— Но...

— Въпросът е приключен, Крейгар.

Той затвори очи и въздишката му увисна във въздуха като любовен зов на атира. После ги отвори отново.

— Е, добре. Искаш Нарвейн да направи телепорта, нали?

— Да. Може ли да се оправи с координатите?

— Мороулан каза, че един от хората му ще ги набие в ума на онзи, който поискаме да направи заклинанието.

Примигах.

— Как може да го направи? Как може един от хората му да постигне толкова близка псионична връзка с някой, когото не познава?

Крейгар се прозя и отвърна:

— Магия.

— Но *що* за магия, Крейгар?

Той сви рамене.

— Откъде да знам?

„Прилича на вещерство, шефе“.

„Точно това си мислех, Лойош“.

„Мислиш ли, че може да е наел някой вещер?“

„Не забравяй, че е прекарал дълго време в Изтока, по време на Междущарствието“.

„Помня“.

Свих пръсти.

— Все едно, искам Нарвейн да направи телепорта. Ще го чакам тук утре, един час преди уговореното време.

Крейгар кимна и ме погледна отегчено, което значеше — недоволено. Лойош впрочем скоро също щеше да е много недоволен.

На тях им дай да мислят все за най-лошото.

2.

Започнах да подреждам това, което щеше да ми трябва за заклинанието. Съсредоточих се само върху целта си и се постарях да не мисля колко глупаво е да подреждам разни неща, преди да имам каквато и да било представа как точно възнамерявам да ги използвам. Оставих ръцете си сами да вадят от купчината всевъзможни джунджурии и да ги нареждат както на тях им хрумне.

Не можех да знам какво ще ми потрябва, защото заклинанието, което се канех да опитам, не беше правено никога; не беше съществувало дори... само дето сега трябваше да го направя.

На другия ден пристигнах в кантората си много рано. Бива ме в търпеливото изчакване, когато ми се наложи, но не го обичам. Щяха да минат часове, докато отпраша за Черен замък, а в кантората нямаше нищо, което да изисква вниманието ми. Помотах се известно време, като се преструвах на много зает, и накрая си казах: „Я зарежи“, и излязох навън.

Оранжево-червеното небе се беше снишило, омешано с прашносиво, предвещаващо дъжд, а вятърът духаше откъм морето. Тръгнах да обходя района си, или по-скоро да се разходя из него. Няколко карета на Адриланка бяха мои и това ми носеше известно задоволство. Отбих се за малко при един приятел, Нийлар, първия ми шеф, който след това ми стана първият подопечен.

— Какво ново? — викам му.

Усмихна ми се топло и рече:

— Обичайният бизнес, Влад.

Така и не можех да реша как да приемам Нийлар. Искам да кажа, той сега щеше да е на моето положение, ако поне малко бе пожелал да се бори, но вместо това бе предпочел да си я кара на дребно и здравословно. Бих могъл да го уважавам за този избор, но пък, от друга страна, може би щях да го уважавам повече, ако беше рискувал.

Какво пък, по дяволите. То може ли изобщо да ги разбере човек драгарите.

— Нещо да си чул? — попитах.

— За какво?

— Тия не ми ги пробутвай.

Ако ми беше поиграл още малко на тъп, сигурно щях да се вържа, но той ми отвърна:

— А, само дето те е ужилило едно от лакейчетата ти. Кой беше?

— Все едно, Нийлар. И те уверявам, че много скоро ще е съвсем все едно.

— Добре.

— Айде, до скоро.

Излязох от дюкяна на Нийлар и тръгнах към Южна Адриланка, източняшкото гето.

Лойош, кацнал на дясното ми рамо, рече: „Вече почва да се разчува, шефе“.

„Знам. Ще трябва да направя нещо по въпроса. Ако всеки почне да мисли, че може да ме прецака, ще ме прецакат“.

Продължих да вървя и да обмислям разни неща. С малко късмет, този Мороулан сигурно щеше да може да ме напъти към Квион. Дали щеше да иска? Не знаех.

„Дядо си ли ще навестиш, шефе?“

„Не, едва ли. Не днес“.

„Тогава накъде? Не, не ми казвай. Някой бардак или кръчма“.

„Добро попадение. Кръчма“.

„Кой ще те занесе вкъщи?“

„Ще ударя само едно-две“.

„Айде бе!“

„Млъкни, Лойош“.

„Шефе, щеше да ходиш в Черен замък, нали?“

„Стига да се оправя с шубето. Остави ме сега да помисля“.

Някъде по това време започна да ръми. Привлякох от връзката си към Имперския глобус, направих си дъждоцит-невидимка и го нагласих над главата си. Магията беше от лесните. Повечето минувачи, които срещах, бяха направили същото. Малкото изключения, предимно от дома Текла, притичваха до близките входове, за да изчакат да превали, или продължаваха мокри. Улиците много се разкаляха и си

отбелязах наум да си почистя ботушите. Все трябваше да има някаква магия за това. Трябваше да я науча някой ден.

Когато прекосих „Две лози“ и навлязох в Южна Адриланка, дъждът беше престанал. Толкова по-добре. Много малко източници са магьосници и не исках да привличам излишно внимание. Разбира се, носех сивото и черното на дома Джерег, пък и гледката с возещия се на рамото ми Лойош направо провъзгласяваше: „Ето го вещера!“ Но нямаше нужда да влошаваме положението още повече.

Някъде в този момент Лойош долови нещо от мислите ми и каза: „Шефе, я чакай малко. Кого си решил ти да оставяш?“

„Теб, приятелче. Съжалявам“.

„Глупости. Не можеш да...“

„Мога, и още как. Човек не води джерег, когато отива на гости на Господар на дракони, във всеки случай не и при първото гостуване“.

„Но...“

„Което не значи, че си безполезен, нито че си глупав. Просто не идваш“.

Това ни осигури тема за спор, докато стигна до мястото, което търсех, и ми помогна да се поразсея. Защото наистина ме беше шубе. Ужасно ми се искаше да не отида, но не виждах как мога да го избегна. Мъчех се да си представя как цъфвам там и не можех. Но ако не подгонех този Квион, репутацията ми щеше да пострада сериозно, а в дома Джерег репутацията означава пари и безопасност.

Намерих кръчмата „При Ференк“, която се оказа точно там, където ми бяха обяснили, и влязох, като се спрях за малко на прага, за да привикнат очите ми с относителната тъмнина вътре. Идвах в тази кръчма за първи път, но дядо ми я беше препоръчвал като мястото, където можеш да намериш добро фенарийско бренди.

Едно от нещата, които хвърлят обилна светлина върху начина на мислене на драгарите, е, че те нямат дума за бренди, въпреки че познават това питие и дори го обичат. Наричат го „вино“ и предполагам, че трябва да познават продавача, за да решат колко е силно и какъв му е вкусът. За мен брендито и виното нямат нищо общо на вкус и предполагам, че и за драгарите е така. Работата е, че на драгарите им е все тая, че вкусът е различен или че процесът на правенето на едното няма нищо общо с процеса на правенето на

другото; работата е, че и двете са алкохолни напитки, направени от плодове, следователно трябва да са едно и също. Интересно, нали?

Източняците нямат този проблем. Специално в „При Ференк“ този проблем изобщо не съществуваше. Цялата стена зад дългия тъмен дървен тезгях беше запълнена с най-различни марки фенарийски брендите, половината от които — от праскови. Бях силно впечатлен. Не знаех, че има толкова много видове. Много се зарадвах, че Империята в момента не е във война с Фенарио.

Заведението беше почти празно. Облизах устни и седнах на един висок, с висок гръб стол пред тезгяха. Домакинът хвърли поглед на джерега на рамото ми, изтри с парцала тезгяха пред мен и ме погледна въпросително.

Огледах прасковените брендите и казах:

— Чаша „Орегигерет“.

Той кимна и попита:

— Трупове и водорасли, а?

— Така ли го наричате?

Той сви рамене.

— А бе, не е от най-добрите, мен ако питаш.

— Тогава какво ще ми препоръчаш?

Той се обърна към стената, взе една тумбеста бутилка и ми я показа. Етикетът беше избледнял, но можах да разчета буквите, които гласяха „Баракаранибол“.

— Добре — казах. — Ще пробвам една чаша от това.

Той извади чаша, бръкна под тезгяха и сложи вътре малко лед. Първата ми реакция беше да се впечатля, че може да си позволи да купува лед, да не говорим за магията за запазването му. Тези неща тук не бяха никак евтини. Но после схванах какво се кани да направи и рекох:

— Не, не искам лед.

Той ме погледна с отвращение, извади една кана, напълни чашата с вода и я тикна пред мен. После отля бренди в друга чаша и я постави до водата. Накрая каза:

— Давам ти вода да си оплакнеш устата, преди да вкусиш от брентито. Ти знаеш как се пие. Аз пък знам как се сервира, нали?

— Добре — рекох му и почнах да отпивам от брентито.

Чух кикота на Лойош. „Айде, млъквай“. Оставих брендито, отпих от водата, после пак от брендито. Биваше си го.

— И за мен от същото — чух от дясната си страна. Гласът беше плътен, кадифен и много познат. Обърнах се и устата ми се усмихна сама.

— Кийра!

— Здравсти, Влад.

Кийра Крадлата седна до мен.

— Какво правиш тука? — попитах.

— Пробвам фенарийски брендита.

Домакинът я беше зяпнал, къде с омраза, къде с боязън. И аз бях джерег, но поне бях човешко същество. Кийра беше драгарка. Огледах се и забелязах, че тримата други клиенти я зяпат със смесица от страх и омраза. Обърнах се отново към домакина и го подсетих:

— Дамата си поръча питие.

Той погледна към масата, където седяха другите му трима клиенти, после изгледа отново Кийра, след това — мен.

— А, да. — Наля ѝ от същото и се изниза в другия край на тезгяха. Свих рамене и двамата с Кийра се преместихме на една от масите.

— Често ли идваш тук?

Тя се усмихна.

— Чух, че си имаш неприятности, Влад.

Поклатих глава.

— Някой ден ще разбере как ги научаваш тия неща.

— Може и да успееш. Трябва ли ти помощ, Влад?

— Само малко повече кураж, струва ми се.

— О?

— Сигурно знаеш, че един от лакеите ми сви яйцата от полога.

— Мда. Мама кокошчица сигурно е ядосана.

— Татко петльо, ако нямаш нищо против.

— Да де. И какво смяташ да предприемеш?

— Като начало, да ида на едно място, където не ми се ходи.

— Къде?

— Случайно да си чувала за Черен замък?

Очите ѝ се разшириха разбиращо.

— Господар на дракони, казваше се Мороулан, мисля.

— Точно така.

Тя килна глава на една страна.

— Виж какво ще ти кажа, Влад. Отиди и го проследи там онзи тип. А ако Мороулан те убие, няма да преживее и месец.

Усетих буца на гърлото си. След малко казах:

— Занаята ли сменяме, Кийра?

Тя се усмихна.

— Всички си имаме приятели.

— Е, благодаря — рекох. — Още едно нещо, за което ще съм ти длъжник.

Тя кимна и се усмихна. После стана, каза: „Виното е хубаво“ и излезе.

Смешна работа. Отмъщението е много глупаво нещо. Искам да кажа, нали ще съм умрял, какво ме интересува? И все пак по някакъв начин уверението ѝ се оказа точно това, което ми трябваше, за да се успокоя. Така и не мога да си го обясня.

След като тя си отиде, си поръчах още едно питие и само за да докажа на Лойош, че не е прав, спрях след второто. Дръпнах още веднъж по връзката с Глобуса и разбрах, че ми остават цели два часа, преди да се върна в кантората. Платих на кръчмаря, казах му, че ще намина пак, и тръгнах към къщи.

Дядо ми си има един бял котарак, Амбрус, най-умния котарак, който съм виждал, както и най-стария. Всъщност никога не съм си играл с него, както хората си играят обикновено с котки, но понякога, като дете, сядах до него и му говорех, докато татко и дядо си приказваха в другата стая. Преструвах се, че той уж ме разбира, а Амбрус или наистина ме разбираше, или паметта ми върти някакви номера, защото една нормална котка не би могла да реагира като Амбрус: мяукаше точно когато трябваше да отговори на въпроси, измъркваше, когато му кажех, че го харесвам, и протягаше нокти и махаше с лапи зад главата си, когато му кажех: „Пази се, дракон“.

След всичко, което вече знам, не мисля, че паметта ми върти номера.

Във всеки случай веднъж, когато бях, мисля, на седем, баща ми ме видя, че му говоря, и се навъси.

— Не обичаш ли котки, тате? — го попитах.

А той рече:

— Не става дума за това. Все едно.

Дядо, застанал зад него, ни гледаше и може би лекичко се усмихваше.

Човеците правят вещерство, драгарите правят магьосничество. Аз ги правя и двете, което е необичайно, но ми осигурява добра позиция спрямо тях. Единствената разлика между двете, която продължава да ме смайва, е, че вещерството е по-скоро забавление. Ако един вещер може да се телепортира (струва ми се невъзможно, но може и да греша), това би включвало дълги часове на подготовка, ритуали, баене и припяване, докато всички сетива не се изпълнят с желаното усещане и заклинанието най-сетне не подежда в ослепителен взрив на чувствено задоволство и пълнота.

Нарвейн, един от наетите ми биячи и великолепен магьосник, каза само:

— Готови?

— Да.

Той вдигна небрежно ръка, кабинетът около мен изчезна и вътрешностите ми се усукаха.

Веднъж бях направил нещо, не помня точно какво, и баща ми ме плесна. Сигурно съм си го бил заслужил. Пляскаше ме не за първи път, но този случай специално си го спомням. Мисля, че съм бил на седем или най-много осем.

Това, което помня, е, че вдигнах очи, погледнах го с любопитство и поклатих глава. Той се ококори, може би се уплаши малко, зяпна ме стъписан, след което се обърна и отиде в другата стая. Предполагам, че е искал да ме попита какво значи това мое изражение, но не го направи и аз нищо не му казах. Трябва да ме разберете, все пак бях много малък и повечето неща ги възстановявам по памет, но съм останал с впечатлението, че реакцията ми го уплаши и озадачи. Но това, което се въртеше тогава в ума ми, беше от рода на: „И на това му викаш бой?

Че то изобщо не боли. Мен ме бият много по-лошо всеки път, когато ме пратиш на пазара за дафинов лист“.

Отначало изобщо не забелязах къде съм, защото бях много зает да се справя с гаденето в стомаха ми. Драгарите я нямат тази реакция при телепорт, но аз я имам и доколкото знам, има я всеки човек.

Стисках очи, решил на всяка цена, че този път няма да повърна. Брендито може би беше грешка. Рискувах да се огледам и видях, че съм наскрел открит каменен двор; после осъзнах, че стоя във въздуха, и отново затворих очи. Това, което ме крепеше, изглеждаше стабилно. Поех си дълбоко дъх и отново отворих очи.

Големият двоен портал на замъка беше на около петдесет разкрача пред мен. Наоколо се издигаха високи-превисоки стени. Защо му бяха нужни на Мороулан стени около реец се замък? Погледнах рисковано надолу и видях оранжево-червени облаци. Над главата ми преминаваха други, в същия цвят. В лицето ми духаше прохладен ветрец, понесъл смътна миризма на пушек. Освен мен в двора нямаше никого.

Огледах стените и видях, че на ъглите им се издигат кули. Кулите, стените, както и самият замък бяха от черен камък — обсидиан, мисля — по-голямата част от който беше изваян на фигури: сражаващи се, ловуващи или просто облегли на стените.

Претенциозно копеле.

Зърнах на една от кулите двама стражи. И двамата бяха облечени в черното и сребристото на дома на Дракона. Единият държеше копие, другият — кривак.

Чародеи, наети за пазачи.

Ако не друго, вече ме беше убедил, че е богат. Стражът с копието забеляза, че го гледам, и ми отдаде чест. Кимнах му в отговор, съжалих, че Лойош не е с мен, и закрачих към грамадната двукрила порта.

Когато погледна назад към ранните години от живота си като към живота на непознат човек, дължен съм да кажа, че съм отрасъл, заобиколен от насилие. Това ми звучи странно, защото изобщо не го

мислех така, но доколкото помня, изпитвах страх от драгарите. Домът ни се намираше над ресторанта на баща ми, в район, където не живееха източняци, сиреч — човеци. Повечето ми време минаваше в ресторанта, още преди да започна да помагам. И все още помня тръпката на страха всеки път, когато излезех навън, дългото гонене по улицките и боя от ръцете на драгарчета, които не обичаха човеци, или от други човеци, които смятаха, че много си въобразяваме. Последното — да ме бият източняци — не се случваше много често. Мисля, че първия път бях на осем. Баща ми ми поднесе облекло в цветовете на дома Джерег. Помня този ден, защото беше един от малкото моменти, в които си спомням баща ми щастлив. Настроението му ме зарази, излязох да се поперча в новите си дрехи и ме спипаха няколко човешки хлапета горе-долу на моята възраст, които... ами, сигурно се досещате. Подробностите ще ви спестя.

Смешното е, че помня какво съжаление изпитах тогава към тях, защото вече много пъти ме бяха били драгари и си мислех, че тези нещастни, жалки източнячета дори не могат да пердашат толкова добре като тях.

Ботушите ми пошляпваха във въздуха, което ми действаше леко изнервящо. Още по-изнервящо стана, когато се приближих до вратите и различих около тях знаци, в които познах магьоснически символи. Облизах устни.

Бях на около десет стъпки от портала, когато крилата се разтвориха тихо и величествено. Дори не изскърцаха. Това вече беше много изнервящо. Моментално пригладих с едната ръка косата си, а с другата опипах токата на наметалото си. По този начин ръцете ми забърсаха разните дреболийки, скрити по тялото ми. Все пак е по-добре да поднесеш изненади, отколкото на теб да ти поднесат.

Но не ми остана много време да мисля за портата, защото зад прага стоеше някаква особа, оградена като в картина от високата арка. Имаше гладката светла кожа на дома Исола и носеше бялото и зеленото на същия дом, скроено донякъде като рокля, донякъде като сари. Очите ѝ бяха ясносини, косата ѝ светлоруса и беше красива дори по човешките представи.

Гласът ѝ се оказа пълтен и мелодичен.

— Поздрави и добре сте дошли, благородни джерег — каза тя (явно беше решила, че обръщението е по-малко обидно от „източник“), — в Черен замък. Аз съм Тилдра. Очакваме ви и се надяваме, че ще ни позволите да направим престоя ви приятен. Надявам се, че телепортът не ви е създал дискомфорт?

След като свърши тази своя удивителна реч, тя се поклони по обичая на Исола. Отвърнах:

— Ммм, не, мина екстра.

Тя се усмихна все едно, че наистина я интересува. Даже й повярвах. После каза:

— Моля ви, влезте, за да ви заведе при лорд Мороулан.

Протегна ръка да ми вземе наметалото и проклет да съм, ако за малко не й го дадох по рефлекс.

Рефлексите ми обикновено не са такива.

— Ммм, оставете — рекох. — Ще си го задържа.

— Разбира се — отвърна тя с усмивка. — Моля, последвайте ме.

Тогава ми хрумна, че не ме беше нарекла по име, което вероятно значеше, че не знае как се произнася фамилията ми, което пък означаваше, че Мороулан вероятно не знае много за мен. Кое то най-вероятно беше добре.

Пристъпих през прага на Черен замък. Озовах се в огромно преддверие, с бяло мраморно стълбище пред мен, по едно по-малко от двете страни и няколко пейзажа — не псиотпечатъци — по стените. Хубаво поне, че не всичко беше черно.

После един от пейзажите привлече вниманието ми. В горния десен ъгъл се виждаше жълто слънце и валма от бели облачета в небето. Виждах бях преди подобни гледки, през очите на дядо ми. Беше сцена, видяна в Изтока.

Тилдра ме придружи през високия сводест портал в средата и по десетина крачки широк, с голи стени, но добре осветен коридор до нещо, което явно трябваше да представлява дневна. Преобладаващият тук цвят беше бледожълт, а помещението беше задръстено със столове, бюфети, рафтове с напитки и маси. След първите десет секунди се отказах да се озъртам за възможни капани. Жалко, че Лойош не беше с мен.

Тилдра ми посочи един стол, който изглеждаше удобен и осигуряваше гледка към вратата. Седнах и тя каза:

— Лорд Мороулан го очакваме всеки момент. Ще позволите ли да ви предложи вино?

— Ъмм. Да, благодаря.

Тя донесе на масата пълен с лед съд, с бутилка вътре, което ми подсказа още нещо. Източняците сервират виното охладено с лед. Тя извади бутилката, взе машата за вино от жаравата, много ловко описа с нея кръг около шийката, топна я в леда и леко откърши върха на бутилката. Всичките ѝ движения бяха плавни и изящни все едно, че танцуваше с ръце. Наля ми и отпих. Наистина се оказа много добро, което ме изненада. Огледах бутилката, но етикетът ми беше непознат.

— Нещо друго мога ли да направя за вас, милорд?

— Не, не. Благодаря, много сте мила.

— В такъв случай до скоро виждане, милорд.

Станах, щом тръгна към изхода, въпреки че не бях сигурен дали е редно. Тилдра кимна все едно, че е редно, но подозирам, че и да бях останал седнал, пак щеше да се окаже, че е редно.

Господарите на дракони не използват отрова, така че си пийнах от виното. След малко, без друго предупреждение освен тихото шумолене на стъпки по коридора, влезе лорд Мороулан.

Беше висок и облечен в черно, със сребриста дантела по блузата и еполетите, изпъкващи под дългото му наметало, което носеше отметнато назад. Ръката му се бе отпуснала на дръжката на дълъг меч. Лицето му притежаваше ъгловатостта на дома на Дракона. Челото му беше високо, а косата му беше много тъмна, права и доста дълга. Погледнах накриво още веднъж меча и разбрах, че е моргантско оръжие, въпреки че не беше изваден. Могъщо, при това. Потиснах трепета, но усетих как нещо изкънтя в мозъка ми.

След което ме порази следната мисъл: защо носеше оръжие — и при това моргантско оръжие, — за да поздрави един гост в дома си? Възможно ли беше да се страхува от мен? Възможно ли беше за Господарите на дракони да е обичайно да се мотаят в дома си въоръжени дори и когато посрещат гости?

Или просто се канеше да го извади и да ме убие?

Можете да мислите каквото си щете за съществуването на душата или за вярата на драгарите в прераждането. Но дори и да не вярвате на тия неща, нямаше капка съмнение, че ако ме убият с моргантско оръжие, с мен щеше да е свършено. Замръзнах за миг, след

което се сетих, че е редно да му отдам уважение, след като все пак все още не ме беше нападнал.

Надигнах се и го удостоих с полупоклон.

— Лорд Мороулан. Аз съм Владимир Талтош. За мен е висока чест, че се съгласихте да се срещнем. — Страхотен лъжец съм.

Той кимна сдържано и ми посочи с глава, че мога да си седна. Седна срещу мен, а Тилдра влезе и му наля чаша вино. Когато си тръгна, той й каза:

— Благодаря ви, лейди Тилдра.

Лейди? Зачудих се какви ли са им отношенията. Междувременно Мороулан ме гледеше одобрително, все едно че гледеше одобрително някакво бижу. Очите му не се отклоняваха от мен, докато отпивах. Върнах му със същото. Кожата му беше доста тъмна, макар и по-светла от тази на някой от дома Ястреб или Валиста. Косата му беше черна, дълга до раменете, чуплива и малко разрошена. Седеше доста сковано, сякаш са го вързали здраво. Движенията на главата му бяха отсечени и груби.

В един момент той остави чашата си на масата и каза:

— Е, джерег — (явно решил, че обръщението е по-обидно от „източник“), — знаеш ли защо си тук?

Облизах устни.

— Мислех, че да. Но може и да съм се подвел, разбира се.

— Възможно е — каза Мороулан.

— Ако случаят е такъв — отвърнах, влизайки в речевите шаблони, — може би ще сте така добър да ме осветлите.

— Точно това възнамерявам да направя — каза той. И ме изгледа още веднъж, а аз започнах да добивам впечатлението, че го прави само за да ме подразни, или може би да ме изпита — което в края на краищата се свежда до едно и също.

Ако си джерег и източник, трябва да очакваш обиди от време на време. Ако държиш да оцелееш, трябва да се научиш да не се впрягаш от всяко пренебрежително подмятане или подигравка. Казах:

— Струва ми се, преблагородни драконе, че се каните да ми кажете нещо.

Устните му помръднаха в ъгълчетата.

— Да. — Помълча и добави: — Някакъв ваш подопечен е бил проследен до Дзур планина. Вие сте разбрали, че преди известно

време той ме е посетил заради преговори по една малка транзакция на недвижимо имущество. Горите от желание да разберете местонахождението му. Изглежда, е избягал със семейното ковчеже, както се казва.

— Оказва се — отвърнах на свой ред, — че всичко това вече го знам.

— Точно така. Сега обаче искате да го намерите и да го убиете. Не можете да намерите никой, който би пожелал да иде до Дзур планина, затова сте решили да ме посетите, може би за да разберете какво знам за истината, криеща се зад легендите за Сетра Лавоуд.

Започнах сериозно да се дразня, а също така и да се плаша от това колко точни се оказваха предположенията му. Искам да кажа, че беше надут самодоволен позъор. Но веднага се сетих, че е надут самодоволен позъор с могъщо моргантско оръжие и че е магьосник, и че се намирам в цитаделата му. Реших да продължа да се държа учтиво и казах:

— Сигурното в случая е, че наистина съм любопитен за Дзур планина и с благодарност ще приема всяка информация, която можете да ми предоставите както за нея, така и за обитателите ѝ.

Този път Мороулан ме удостои с физиономия, за която не можах да реша дали е умерена подигравка, или преднамерено навъсване. Каза:

— Много добре, джерег. Един въпрос: Държите ли все пак да намерите този свой кръшнал подчинен?

Позамълчах малко, мъчейки се да намеря словесните капани във въпроса, накрая се предадох и отвърнах:

— Да.

— Много добре. Тогава да отидем при него.

Стана. Аз го последвах. Той пристъпи към мен и като че ли се съсредоточи, само за миг. Помислих дали да не се възпротивя, но взех моментално решението си — друг шанс сигурно никога нямаше да получа. Във всяка работа се налага да поемаш рискове. Позволих телепортът да подейства. Стомахът ми се усуква и стените около мен изчезнаха.

3.

Ножът се озова до дясната ми ръка, най-различни билки и други неща — до лявата. Още не знаех кои от вещите си точно съм измъкнал сам, нито исках да го знам, но забелязах връвта с деветте възли, маслиновата клонка с форма на бича глава, миниатюрното медно котленце, еленовата кост, късата каишка от плетена кожа и още няколко неща.

Зачудих се какво ли мога да направя с тях.

Мороулан каза:

— Добре дошъл в Дзур планина.

А стомахът ми каза: „Защо продължаваш да ми правиш това?“

Коленете ми омекнаха и се хванах за влажната каменна стена. Намирахме се на малка площадка, обкръжена от камък, с водещо нагоре тясно стълбище. Високо над мен през малко прозорче се цедеше смътна светлина. Над стъпалата гореше факла и саждите по стената над нея изглеждаха стари. Мястото значи не се използваше често, но беше подготвено.

Скрих колкото можах неразположението си и рекох:

— Очарователно.

Мороулан стъпи на първото стъпало и ме подкани:

— Насам.

За да спечеля време, казах:

— Сетра Лавоуд?

— Очаква ни.

— О!

Вдишах два пъти дълбоко и се заизкачвах след него. Стъпалата бяха високи и тесни, правени за драгари, а не за човеци. И бяха много. Стълбището леко завиваше наляво. В един момент минахме покрай прозорец и се възползвах от възможността да погледна навън. Наистина се намирахме високо в някакви планини. Ако имах повече

време, мисля, че гледката щеше да ми хареса, защото зърнах борове и зелена долина. Но имаше също така и сняг и студеният режещ вятър ме перна в лицето през прозореца. Студът му продължи нагоре по стъпалата с нас. Но стомахът ми вече се беше успокоил, така че не можех да се оплача.

Мороулан продължаваше две стъпала над мен. Реших, че трябва да е доста доверчив, да върви с гръб към мен. От друга страна, очите ми бяха на равнището на дръжката на дългия му меч. Това задържа езика ми доста време. Най-накрая обаче рискувах с думите:

— С цялото ми уважение, лорд Мороулан...

Той спря и се обърна.

— Да, драги ми джерег?

— Бихте ли имали нещо против все пак да ме осветлите донякъде, в името на всички демони на Терлоча, какво става?

Той се усмихна загадъчно и продължи да се изкачва. Последвах го. Каза през рамо:

— Какво точно искате да знаете, милорд?

Стори ми се, че в последната дума има леко иронично наблягане.

Отвърнах:

— Например защо изобщо се съгласихте да се видите с мен?

При което по-скоро видях, отколкото чух кикота му.

— Щеше да е глупаво да го откажа, след толкова труд.

Ще ви излъжа, ако кажа, че от този отговор не ме побиха студени тръпки. След още няколко стъпала успях да кажа:

— Значи сте го намислили да дойда при вас?

— Естествено, след като не можехме да ви убедим да дойдете направо в Дзур планина.

— О. Естествено. Колко съм глупав.

— Да.

Стиснах зъби и си замълчах. Дръжката на ужасното оръжие все още беше пред очите ми и направо усещах глада му. Потръпнах и казах:

— Е добре, лорд Мороулан, ето, че дойдох тук. Но защо?

— Малко търпение, милорд — каза той през рамо. — Скоро ще разберете.

— Хубаво.

Помълчах още една обиколка. Мислех за Сетра Лавоуд. Най-вероятно скоро щях да се запозная с нея. Защо? Тези драгари нямаха никаква причина да ме убиват, а и да го искаха, щяха отдавна да са го направили. Какво целяха?

— А за Квион какво ще кажете? — попитах.

— За кого?

— За лакея — подчинения ми, дето духна в Дзур планина.

— А, да. Беше измамен, разбира се. Попадна на известна информация, намекваща, че тук може да намери убежище. Информацията се оказа погрешна.

— Разбирам.

Още една обиколка.

— Колко още има да се качваме, лорд Мороулан?

— Не е далеко, струва ми се. Да не би да се уморихте?

— Малко. Няма значение. — Беше казал „струва ми се“.

Помислих и попитах: — Значи сте редовен посетител на това място?

— О, да. Двамата със Сетра се виждаме много често.

Това съвсем ме озадачи и ми осигури повод за мълчалив размисъл още една-две обиколки по безкрайното стълбище. Защо беше несигурен за дължината му, след като идва често в Дзур планина? Явно защото обикновено не идваше по този път. Подминахме някаква тежка дървена врата отляво, но не спряхме. Защо сега бе решил да дойдем по този път? За да ме измори, за да ме види колко струвам, или и за двете?

Това осъзнаване трябваше уж да ме накара да съм по-нащрек, но вместо това само ме ядоса още повече. С известно усилие запазих тона си хладен и се върнах на предишната тема.

— Лорд Мороулан, мисля, че разбирам как сте разбрали, че Квион ще дойде в Дзур планина със златото.

— Радвам се за вас.

— Но това, което не разбирам, е как сте разбрали, че изобщо ще открадне парите ми.

— О, тая част беше лесна. Разбирате ли, аз съм и малко вещер. Както и вие, предполагам.

— Да.

— Е, ами тогава, както знаете, с вещерството е възможно да насадиш някоя идея в нечия глава. Направихме така, че да му хрумне, че ще е лесно и безопасно, и той го направи.

— Копеле такова! — изтървах го съвсем неволно. Съжалих моментално, но беше късно.

Мороулан спря и се извърна към мен. Ръката му бе отпусната небрежно на дръжката на моргантския меч. Изглежда ме отвисоко и изразът му не беше никак приятен.

— Моля?

Гледах го право в очите и не отговарях. Отпуснах рамене и опипах наум най-достъпното си оръжие, стилет с осемнайсет-сантиметрово острие, скрит в левия ми ръкав и предназначен за вадене с дясната ръка. Най-добрата възможност бе да замахна към гърлото му. Прецених, че шансът да го убия е доста добър, стига да го извадя пръв.

От друга страна, ако се съдеше по стойката му — без никакво напрежение на врата, раменете и ръцете, и балансираната му поза — предположих, че има много добри шансове да ме посече, докато го заковавам. А с моргантско оръжие едно порязване и си приключил.

— Позволете да се изразя по-ясно — казах му. — Ако още веднъж се забъркате с някой от хората ми, ще ви изтръгна сърцето. — Издишах спокойно и продължих да го гледам.

— Нима? — отвърна той, по-скоро равнодушно, отколкото като въпрос. На лицето му се изписа насмешка и изведнъж той взе едно стъпало заднешком, после — още едно. По дяволите, беше бърз! Още не беше извадил оръжие, но вече трябваше или да вадя рапирата, или да хвърля ножа. Убиването на някой с хвърлен нож, дори да сте добър като мен, е по-скоро въпрос на шанс, отколкото на опит.

Не казах нищо. Изчаквах той да извади меча си пръв. Той също зачака. Коленете му бяха леко присвити и балансът му — безпогрешен, с левия крак на по-горното стъпало и дясната ръка на дръжката на въпросното оръжие. Усетих хладината на дръжката на камата, притисната в лявата ми китка, и реших, че това е единственият ми шанс. Рапирата ми все едно, че си я бях забравил вкъщи — беше по-бърз от мен. Продължих да чакам.

Най-сетне той се подсмихна и се поклони леко.

— Е, добре, милорд джерег, това ще го уредим по-късно.

Отново ми обърна гръб и продължи да се изкачва нагоре. Хрумна ми да го закова, но моментално се отказах. Дори да успеех да се справя, това щеше да ме остави в Дзур планина сам, като изключим

евентуално много ядосаната Сетра Лавоуд, която вероятно щеше да ми попречи да се телепортирам навън.

Освен това оставаше открит въпросът с Квион и двете хиляди златни империала.

Направих се на непукист и продължих след него. Коленете ми вече не трепереха, така че се съсредоточих единствено върху предстоящото. Подминахме още две врати вляво и се озовахме в тесен коридор. Продължихме по коридора, през някакъв свод, след което коридорът се разшири. Стените бяха черни и съвсем голи, ако не се смятаха горящите факли. Докато черното на цитаделата на Мороулан сякаш се старееше на всяка цена да внуши злокобност, то черното на Дзур планина изглеждаше естествено мрачно и намекваше, някак странично, за коварна мощ и тъмна сила.

Да, знам, че за драгарите черното означава чародейство. Но за мен черното е мрачно. Драгарите са извратени. Вече съм го казвал.

Мимоходом си отбелязах, че факлите са разположени на равни интервали от по седемнайсет стъпки.

Мороулан отвори една врата, зад която имаше тясна спирална стълба, направена от желязо. Качих се след него и излязохме в още поширок коридор, който сякаш се издигаше нагоре и имаше повече светилници и повече резбовани врати. Стените бяха все така черни.

В един момент попитах:

— Нямаше ли по-добър начин да ме доведете тук?

— Можехме да те отвлечем — отвърна той.

Спря пред една голяма дървена врата, на която беше резбован свит за скок дзур, бутна я и тя се отвори.

Помещението беше със страна от по трийсет стъпки. Светлината се осигуряваше от свещи и факли. Столовете изглеждаха удобни. Всичко — в черно. За това вече си казах мнението. Сенки подскачаха насам-натам и беше трудно да различиш предметите...

... В един от столовете имаше някой. Веднага предположих кой може да е. Зяпнах я. Никой не помръдваше. Беше мършава, с гладко, лишено от всякаква възраст орлово лице с хлътнали бузи, обкръжено като в рамка от права коса, черна не, ами оттатък. Богове, почваше вече да ми писва от толкова черно.

За някой драгар сигурно щеше да изглежда сексапилна, не знам. Беше много бледа; всъщност беше изненадващо, че не я забелязах

веднага, толкова силен бе контрастът между лицето ѝ и всичко, което я заобикаляше. И беше облечена в черно — има си хас. Роклята ѝ беше с висока нагъната дантела (черна), стигаща до брадичката. Под нея, на гърдите, просветваше голям рубин. Пръстите ѝ бяха дълги и изглеждаха още по-дълги, тъй като ноктите ѝ бяха подострени като върхове на ками. На средния пръст на лявата ръка носеше пръстен с огромен смарагд, струва ми се. Гледаше ме втренчено, с очи, които бяха дълбоки, светли и много стари.

Тя се надигна и забелязах, че на хълбока ѝ блесна нещо синьо, което трябваше да е скъпоценен камък на дръжката на кама. Усетих камата и разбрах, че е поне толкова могъщо оръжие, колкото меча на Мороулан. Докато жената ставаше, камата изчезна със замаха на наметалото, което я загърна, и остана само мъртвешката бледнина на лицето с очи, които блестяха срещу мен като вълчи.

Предполагам, че бе решила да ме накара да се почувствам като у дома си, защото щом стана, в стаята светна. И видях на пода, точно пред мен, с лице нагоре, безжизнения труп на Квион. Гърлото му беше срязано и червеното от кръвта му беше почти невидимо на черния фон на килима.

— Добре дошъл — каза тя с глас, който се изтъркаля от езика ѝ гладък като стъкло и мек като сатен. — Аз съм Сетра.

Без майтап.

Сред обичаите, характерни за източняците, има един, според който се празнува годишнината от нечие раждане. За източняците това е ден, в който роденото лице трябва да празнува, вместо да отдаде почит и да благодари на онези, които са го докарали на този свят.

Десетия си рожден ден празнувах с дядо ми, най-вече като го гледах как си върши работата, и ми беше приятно. Питам го за това-онова, докато нямаше клиенти, и научих за три вида любовни отвари, кои билки вещерът трябва да си отглежда сам, вместо да ги купува, какви ароматни пръчици трябва да се използват за различните заклинания, защо трябва да внимаваме да няма огледала или други отразяващи повърхности наоколо, когато правим магия, как да помогнем за по-леко раждане, как да излекуваме мускулни спазми и главоболие, да предотвратим инфекция, и къде могат да се намерят

книги със заклинания, както и начините да различим ценните заклинания от глупостите.

Когато затвори дюкяна, той ми каза:

— Я ела отзад, Владимир. Седни.

Отидох в жилищната част и се наместих в един голям удобен стол. Той придърпа друг стол и седна срещу мен. Котакът Амбрус скочи на рамото му. Чух го как измърка.

— Погледни ме, Владимир. — Послушах го, зачуден. — Сега се отпусни хубаво в стола. Уж че ставаш тежък, нали? Почувствай как натежаваш, как се сливаш с този стол. Можеш ли? Сега продължаваш да ме гледаш в лицето, Владимир. Мисли за мен. Сега затвори очи. Представи си, че продължаваш да ме виждаш, въпреки че очите ти са затворени. Можеш ли? Сега можеш ли да усетиш топлина? Не говори. Почувствай как те носи водата и ти е топло. Мисли за моя глас, виждаш ли как той изпълва главата ти. Гласът ми е всичко, всичко, което знаеш. Сега ми кажи следното: На колко си години?

Това леко ме озадачи. Искам да кажа, мислеше, че съм заспал, или какво? Опитах се да му отвърна и се изненадах какво усилие ми струваше. Но накрая казах:

— На десет. — И очите ми рязко се отвориха.

Дядо ми се усмихваше. Не каза нищо, защото нямаше нужда. Още докато го изричах, разбрах, че всъщност това бе единствената дума, изговорена на глас в стаята през последните няколко мига.

Прекрачих много внимателно трупа, тъй като щеше да е доста смущаващо, ако се спънех. Тъмната дама на Дзур планина ми посочи един стол. Седнах в друг, не само за да ѝ направя напук — този, който избрах, не беше толкова мек, поради което щеше да е по-лесно да скоча бързо. В случай, че все още не сте се досетили, бях, да речем, поуплашен.

И ще ви кажа, че и още нещо ме изненада: стана ми кофти за Квион. Разбира се, канех се да го убия веднага щом го спипам, но като го гледах как лежи така мъртъв, не знам... Спомних си как ме молеше да го взема на работа и как щял да спре да залага на комар и така нататък, и вече не ми се струваше чак толкова важно, че беше избягал с

парите ми. Предполагам, че отчасти това се дължеше на факта, че Мороулан го беше подвел.

Но да, бях се уплашил здравата. И в същото време бях побеснял като дзур, попаднал в мрежата на криота.

Лорд Мороулан седеше срещу мен и мърдаше брадичка и челюст. Когато аз го правя, значи, че съм нервен. Склонен бях да приема, че при Мороулан може да значи нещо друго, но не можех да кажа какво. Влезе един слуга, облечен в черна ливрея с драконова глава отляво на гърдите. Зачудих се що за човек би могъл да работи като слуга на Сетра Лавоуд. По кръглите очи и пълното лице можех да предположа, че е цалмот. Влезе със сведено към пода лице и присвити очи под гъстите туфи на веждите. Изглеждаше стар. Езикът му непрекъснато се стрелкаше от устата и се зачудих дали е наред с ума. Имаше съвсем лека чупка в кръста и щапуркаше ситно-ситно.

Поднесе ни аперитив в малки чаши, наполовина пълни с нещо с цвят на кленов сироп. Не знам как успя да прекрачи трупа, сякаш без да го забележи. Първо поднесе на мен, после на Мороулан и накрая — на Сетра. Ръцете му бяха на белезникави петна и се тресяха от старост. След като ни сервира — подносът остана в ръцете му, — отстъпи и застана зад Сетра и вляво от нея. Очите му пробягваха неспокойно из стаята. Помислих дали пък не координира движението на очите си с езика, но не си направих труд да го проверя. Питието се оказа ликьор, много сладък и с лек дъх на мента.

Не исках да зяпам повече Сетра или Мороулан, затова зяпнах, без да искам, трупа на Квион. Не знам как е при вас, но не съм свикнал да си пийвам спокойно, в непринудена среда с труп на пода. Не бях много сигурен кое е подходящото за случая поведение. След втората глътка обаче се поуспокоих, защото Сетра пое нещата в ръцете си — прошепна нещо на слугата и постави на подноса една кесия. Той отново защапуква, очите му обходиха всичко освен мен, и ми връчи кесията.

— Наложих ни се да заемем за малко част от фондовете ви — каза Сетра Лавоуд.

Колко мило.

Задъвках устната си и се помъчих да помисля за разни неща, които можеха да ме разсеят, преди напълно да си изтърва нервите и да ме убият. Взех кесията, а слугата се поклонил и се върна на мястото си

зад Сетра. Прецених, че изгърбването на раменете се появи точно когато спря — точно както бегач се изгърбва, преди да се изстреля от стартовата линия. Магнах му с пръст. Той се поколеба, погледна крадешком към господарката си, примига десетина пъти и се върна при мен.

— Подай подноса — рекох му. Той го направи, без да ме поглежда, и аз бавно отброих хиляда и петстотин златни империала по петдесетачки и десетачки. — Това го дай на господарката — казах му. Устата му се размърда за миг, сякаш трябваше да го премисли, и забелязах, че му липсват няколко зъба. Но все пак върна подноса при нея. Цялата сценка приличаше на лошо скроена игра.

Сетра се вторачи в мен — издържах погледа ѝ — и каза:

— За?

— Стандартната тарифа за работата, която си свършила — обясних и кимнах към трупа. — Добре си се...

В който момент Сетра Лавоуд тресна с ръка подноса и монетите се разхвърчаха. Скочи от стола си и ръката ѝ посегна за дръжката на оръжието. Мороулан също скочи и мога да се закълна, че изръмжа. Ококорих се и с пълна невинност ги погледнах учудено, въпреки че пулсът ми бясно препускаше от онази неизразимо сладка смесица от гняв и страх, която обикновено означава, че някой много скоро ще пострада.

Но Сетра спря и вдигна ръка, което спря Мороулан. На устните ѝ се появи някаква много тънка усмивчица и тя кимна едва-едва. Седна и изгледа Мороулан. Той също си седна и ми хвърли поглед, който сякаш казваше: „Я го виж тоя!“ Слугата междувременно събираше много методично златото и го редеше върху подноса. „Дано успее да събере повечко“, рекох си.

— Е добре, джерег — рече Сетра. — Показа си нрава. Можем ли вече да поговорим за бизнес?

Бизнес? Защо не.

Окашлях се.

— Искате да говорим за бизнес. Искате да си купите титла в джерег? Разбира се, мога да го уредя. Или може би искате да си купите някое...

— Престани — каза Мороулан.

Ще си призная: докарат ли ме до ръба, гневът ми надвива инстинкта за самосъхранение. Рекох му:

— А бе я си... Господар на дракони. Не знам какъв „бизнес“ искате да въртите с мен, но се забъркахте в работата ми, убихте ми човека, излъгахте ме и ме заплашихте. Сега искате да си говорим за „бизнес“. Бе я да ви... Аре, казвай. — Отпуснах се в стола, кръстосах крака и скръстих ръце.

Двамата се спогледаха за миг. Може би си общуваха псионично, може би — с физиономии. След около минута отново отпих от ликьора. Слугата най-последно приключи със събирането на пръснатите монети и отново понечи да ги поднесе на Сетра, но тя го изгледа с яд. Той направи някаква унила гримаса и остави подноса на близката маса.

Сетра се обърна към мен и каза:

— Не знам какво да кажа. Мислехме, че ще се зарадваш, че сме убили този човек и сме ти спестили труда...

— Спестили ми труда? Кой казва, че съм се канил да го убия? — Е, добре, канех се, но на тия двамата ли да го призная? — А и нямаше да ми се налага да го търся, ако вие двамата не бяхте...

— Лорд Талтош, моля ви — каза Сетра. Стори ми се, че е гузна, и мисля, че стъписването от това ме спря повече от думите ѝ. Тя продължи: — Уверявам ви, че единственото, което направихме, бе да му помогнем да избере момента за кражбата. Заклинанието на Мороулан изобщо нямаше да действа, ако бездруго не се канеше да ви обере. — Замълча и погледна Мороулан, но той само сви рамене. — Знаехме, че сте едновременно джерег и източник, и очаквахме, че ще реагирате само като джерег. Повечето от вашия дом щяха да се зарадват да обсъдим бизнес, независимо какво ги е докарало до това. Изглежда, че не познаваме добре източниците. Сгрешили сме. Съжаляваме.

Прехапах устна и помислих. Щях да се чувствам по-добре, ако и Мороулан се беше извинил, но все пак може да се каже добра дума и за тоя, дето ме измъкна от Чародейката на Дзур планина, нали? Добре де, ще бъда искрен. Все още не мога да преценя дали се преструваше, или ми говореше истината, но това, че ѝ повярвах, ми поукрепи малко гордостта. Най-малкото ми позволи да си говоря с тях.

— Имате ли нещо против да ми обясните най-напред защо го направихте всичко това? — попитах.

— Добре — въздъхна Сетра. — Кажете ми: вие можете ли да измислите друг начин да ви накараме да дойдете тук?

— Ами ако си бяхте платили, щеше да стане.

— Мислите ли?

Замислих се. Не. Предполагам, че ако ми бяха предложили достатъчно, за да ме убедят да дойда, това щеше да събуди подозренията ми. Така че казах:

— Ако искахте да ме видите, можехте просто да дойдете при мен. — Подсмигнах се. — Вратата на кантората ми винаги е...

— В момента ми е невъзможно да напусна Дзур планина.

Посочих Мороулан.

— А той?

— Исках да ви видя лично. — Тя се усмихна леко. — И толкова по-добре, защото щеше да ми е доста трудно да го накарам да посети една служебна кантора на джерег.

Мороулан изсумтя.

— Добре. Убедихте ме, че сте умни. — Замълчах, но те като че ли очакваха да продължа. Какво да им кажа? Усетих как челюстта ми се вкочани от яд, че още не съм умрял. Но както казах вече, единствената ми възможност да се измъкна жив оттук беше да им съдействам. Щом им трябвах за нещо, значи със сигурност нямаше да ме убият. Издишах и казах: — Е, добре, бизнес. Наумили сте си някакъв бизнес. Кажете какъв.

— Да. — Тя стрелна Мороулан с неразгадаем поглед и отново се обърна към мен. — Има едно нещо, което искаме да направите точно вие.

Зачаках.

— Но най-напред ще трябва да ви обясним някои неща — добави тя.

През цялата ми десета година беше почти невъзможно нещо да ме измъкне от дома на дядо ми. Усещах как негодуванието на баща ми расте, но не му обръщах внимание. Ноиш-па се радваше искрено на интереса ми към вещерството. Учеше ме да рисувам разни неща, които виждах само в неговия ум, и ми предлагаше разходки из спомените му за родния край. Още помня усещането, когато гледах ясното синьо

небе с белите пухкави облачета и слънцето, толкова ярко, че не можех да го гледам, макар и през очите на дядовата памет. А звездите си спомням толкова живо, че сякаш съм бил там. И планините, както и реките.

Накрая баща ми, в усилието си да ме отвлече, нае един магьосник, който да ме учи. Беше някакъв млад и нахален джегала, когото мразех и който също не ме харесваше, но все едно ме учеше и аз все едно се учех. Не искам и да мисля какво е струвало на баща ми. Беше интересно и всъщност понаучих нещо, но изпитвах неприязън, затова не се стараех толкова, колкото трябваше. Всъщност мисля си, че нарочно съм се старал да не ми харесва. Но от друга страна, близостта с дядо ми ме радваше повече, отколкото постиженията ми с красивите бляскави светлини в дланта ми.

Този процес продължи доста време — всъщност докато баща ми почина. Дядо ми беше започнал да ме учи на фехтовка — в източняшкия стил, с една ръка и странично. Когато баща ми разбра за това, нае драгарски учител по боравене с меч, за да ми покаже фронтална сеч и метода с посичането с меч в едната ръка и кама в другата, което се оказа пълен провал, тъй като не ми стигаше силата да боравя дори с тренировъчния меч на драгарите.

Смешното е, че подозирам, че ако баща ми беше казал просто на Ноиш-па да престане, той щеше да го направи. Но баща ми така и не му каза; само ръмжеше и понякога негодуваше гласно. Смятам, че беше толкова убеден, че всичко драгарско е по-добро от всичко източняшко, че е очаквал и аз да съм убеден.

Горкият глупак.

Сетра Лавоуд заби очи в пода. Изражението ѝ беше такова, каквото си навличам аз, когато се мъча да измисля по-деликатен начин да кажа нещо. После кимна, почти недоловимо, и вдигна глава.

— Знаете ли каква е разликата между един чародей и един магьосник?

— Мисля, че да — отвърнах.

— Малцина са тези, които могат да усвоят магьосничеството, некромантиката и други дисциплини така, че да ги съчетават

ефективно. Повечето чародеи са от дома Атира или от дома Дзур. Лораан е от дома Атира.

— Кой?

— Лораан.

— Изобщо не съм чувал за него.

— Не сте. Не бихте и могли. Всъщност той така и не е направил нещо забележително. Той е изследовател на магията, като повечето чародеи атира. Ако това означава нещо за вас, открил е средствата, чрез които последните мисли на умирация могат да се съхранят временно в определени флуиди. Опитваше се да изнамери по-сигурни средства да се общува с мъртвите чрез въвеждането на средствата на...

След още няколко минути загазих надълбоко в някакви описания на магии, толкова странни, че едва ли някога щяха да ми потрябват, затова я прекъснах:

— Чудесно. Нека да кажем просто, че е много добър в това, което прави. От мен какво се иска?

Тя се усмихна леко — устните ѝ станаха много тънки и бели — и каза:

— Той притежава една определена тояга, или да го наречем жезъл, който съдържа определена некромантска особеност — душата на същество, което не е нито живо, нито умряло, не може да стигне до Плоскостта на Чакащите души, не може да стигне до Пътеките на мъртвите, не може да...

— Ясно. Тояга с душа в нея. Давайте нататък.

Мороулан помръдна в стола си и размърда челюст. Гледаше ме намръщен и предполагам, че се мъчеше да се сдържи. За пръв път ми хрумна, че май имат ужасна нужда от мен.

— Говорихме си с него надълго и широко, но той е твърдо решен да задържи тази душа затворена — каза Сетра. — Душата за него е източник на обилна информация, а тази работа е единственото, което го интересува. Между другото се е сдобил с нея скоро след Междуцарствието и нищо не може да го убеди да се откаже. Опитвахме се как ли не да го убедим да ни я продаде или да я разменим вече няколко недели, откакто открихме къде е тя. Търсим я от повече от двеста години.

Вече започнах да схващам, и между другото никак не ми хареса. Но рекох:

— Добре, продължете. Как се вметвам аз във всичко това?

— Искаме да се промъкнете в замъка му и да откраднете тоягата.

— Значи, мъча се да измисля по-учтив начин да ви кажа „що не вземете да се утрепете“, но ми е доста трудно — изсумтях.

— Въобще не се притеснявай с учтивостите — отвърна ми Сетра Лавоуд с усмивка, от която по гръбнака ми полазиха тръпки. — Аз умрях още преди Междущарствието. Ще поемеш ли работата?

4.

Стиснах ножа, който бях носил толкова дълго и бях използвал толкова рядко. Онзи с дръжката от слонова кост и рубините в нея, и тънкото, тъпо острие от чисто сребро. Не беше толкова скъп, колкото изглеждаше, но пък изглеждаше много скъп.

Хванах го близо до върха, задържах го здраво между палеца и показалеца, след това коленичих, толкова бавно, че усетих как краката ми потрепераха. Също толкова бавно натиснах върха в земята. Спрях за миг и огледах пръстта. Беше черна, суха и фина, и се зачудих, че не го бях забелязал досега. Пипнах я с лявата си ръка. Потърках я между пръстите си. Беше направо на прах и много студена.

Стига. Отново се съсредоточих върху ножа и много бавно очертах руната на „получавам“. Руната, разбира се, беше на езика на магьосничеството, което беше безсмислено в този момент и на това място. Но ми осигури петно, върху което да съсредоточа вниманието си, а исках точно това. Очертах кръг около руната и оставих ножа встрани. Коленичих, огледах очертанието и зачаках мигът да се повтори.

Много ясно усещах Лойош, стиснал здраво дясното ми рамо с ноктите си, по-скоро като натиск, отколкото като тежест. Все едно, че нито едно от събитията от последните няколко дни не му беше повлияло, макар да знаех, че не е така; но беше самата стена на спокойствието, леденият стълб, твърдта, която щеше да ме удържи здраво. Ако си мислите, че всичко това не е важно, значи сте по-тъпи и от мен.

Проточиха се мигове на съзерцание, след което направих следващата стъпка.

Стаята нямаше прозорец, но едната стена явно беше външна, защото много ясно чувах далечния грак на гарвани и от време на време

случайния рев на излязъл на лов дзур. Зачудих се дали в планината няма и дракони, просто да им правят компания, разбира се. Защо ти е стая с външна стена, като няма прозорец? Знае ли човек? Аз лично обичам прозорците, но може би Сетра Лавоуд не си падаше по тях. Вярно е, че прозорците позволяват другите да те виждат отвън, както и ти да гледаш навън.

Примигваше свещ и танцуваха сенки.

— Добре — рекох. — Я да се върнем малко назад. Като толкова ви трябва тая тояга, защо двамата с лорд Мороулан просто не му се натресете в цитаделата и да си я вземете?

— Де да можехме — въздъхна Мороулан.

Сетра Лавоуд кимна.

— Човек не може току-така да се „натресе“ в цитаделата на един чародей от дома Атира. Може би, ако можех да напусна... но все едно.

— Окей, ясно — казах. — Но вижте: не знам какво вие знаете за мен или какво си мислите, че знаете за мен, но не съм крадец. Нищо не разбирам от влизане в разни места и отмъкване на разни неща. Първо на първо, не ми е ясно защо смятате, че мога да го направя...

— Доста работи знаем за теб — каза Чародейката.

Облизах устни.

— Добре, значи знаете, че не съм...

— Но почти — прекъсна ме Мороулан.

— Работата е — каза Сетра Лавоуд преди да съм успял да реагирам — в особения характер на алармената система на Лораан.

— Хмм. Разбрах. Я кажи за нея.

— Има магии из цялата цитадела, които ще уловят всяко човешко същество, озовало се там, така че всеки натрапник, колкото и да е добър, веднага ще бъде засечен. Нито аз, нито Мороулан притежаваме умения, с които да можем да изключим тези аларми.

Изсмях се късо.

— И смятате, че аз имам?

— Не слушаш внимателно — каза Мороулан. — Неговите магии засичат човешки същества — не източняци.

— Аха — рекох. След което попитах: — Сигурни ли сте?

— Да — каза Сетра. — И знаем също така, че дотолкова разчита на тези аларми, че не притежава почти нищо друго, което би могло да те засече.

— Знаеш ли как изглежда тая цитадела отвътре? — попитах.

— Не. Но съм сигурна, че имаш достатъчно ресурси.

— Хм. Може би.

Сетра продължи:

— Мороулан ще е готов да ти помогне, щом проникнеш.

Един гласец в главата ми изтъкна, че Сетра като че ли е убедена, че съм готов да се вържа на тая лудост и че може би ще се подразни, ако разбере, че изобщо не искам да ме забъркват. Но бях любопитен; очарован може би беше по-точната дума.

— Е? — попита Мороулан.

— Какво „е“?

— Ще го направиш ли?

Поклатих глава.

— Съжалявам. Не съм крадец. Както вече обясних, само ще издъня всичко.

— Можеш да се справиш — каза Мороулан.

— Да бе.

— Ти си източняк.

Замълчах и огледах тялото си, краката и ръцете.

— Не може да бъде. Наистина ли? Виж ти.

— Лицето, което живее в тази тояга, е наш приятел — каза Сетра Лавоуд.

— Чудесно. Но това не...

— Седем хиляди златни империала.

— Охо — отвърнах след малко. — Ваш добър приятел, казваш?

Усмивката й срещна моята.

— В аванс — казах й.

Дядо ми беше религиозен, въпреки че никога не го изтъкваше. Баща ми отхвърляше източняшките богове, както отхвърляше всичко източняшко. Така че, съвсем естествено, дълго бях разпитвал дядо за източните богове.

— Но Ноиш-па, някои драгари също почитат Вийра.

— Не я наричай така, Владимир. Тя се нарича „богинята-демон“.

— Че защо?

— Ако й изречеш името, може да се обиди.

— Ама тя не се сърди на драгарите.

— Ние не сме елфи. Те не почитат като нас. Много от тях я знаят, но мислят, че е просто една личност с умения и сила. Те не разбират понятието за богиня като нас.

— А ако те са прави, а ние грешим?

— Владимир, тук няма правилно и погрешно. Става дума за разликата между тези от нашата кръв и тези от кръвта на Приказната... е, тези от потеклото на боговете.

Замислих се над това, но не можах да го схвана, така че попитах:

— Тя как изглежда?

— Променя си настроенятията, но откликва на вярност. Може да те защити, когато си в опасност.

— Като Барлън ли е?

— Не, Барлън е пълната ѝ противоположност.

— Но са любовници.

— Кой ти го каза това?

— Драгарите.

— Е, може и да е вярно, но теб и мен това не ни интересува.

— Защо почиташ Вийр... богинята демон, а не Барлън?

— Защото тя е покровителката на земята ни.

— Вярно ли е, че обича кръвни жертвоприношения? Драгарите ми го казаха.

Той помълча малко, след което отвърна:

— Има други начини да я почиташ и да привлечеш вниманието ѝ. В нашето семейство не правим кръвно приношение. Разбираш ли го?

— Да, Ноиш-па.

— Никога не бива да ѝ принесеш в жертва нечия душа, нито на който и да е друг бог.

— Добре, Ноиш-па. Обещавам.

— Ще се закълнеш ли в това, обричайки силите си като вещер и кръвта си като мой внук?

— Да, Ноиш-па. Заклевам се.

— Добре, Владимир.

— Но защо?

Той поклати глава.

— Някой ден ще го разбереш.

Това бе едно от малкото неща, в които се оказа, че дядо ми не беше прав... Така и не го разбрах.

Телепортът обратно до кантората ми не се оказа по-приятен от друг път. Беше рано вечерта и играта шерийба в стаята между фалшивия дюкян и същинската кантора се вихреше в пълен размах. Мелестав си беше отишъл, затова помислих, че кантората е празна, докато не забелязах Крейгар, седнал зад бюрото на Мелестав. Лойош кацна на рамото ми и потърка главичка в ухото ми.

„Добре ли си, шефе?“

„Ами...“

„Какво има?“

„Трудно е да се обясни. Искаш ли да станеш крадец?“

— Как мина, Влад?

— Добрата новина е, че никой не ми посегна.

— И?

— И Сетра Лавоуд си е съвсем истинска.

Той ме зяпна, но не каза нищо.

„Добре де, какво стана все пак, шефе?“

„Ще стигнем и до това, Лойош“.

— Крейгар — рекох. — Това ще се окаже доста сложно. —
Замълчах и помислих. — Добре, седни и се отпусни. Ще ти разкажа.

Щеше да е добре, ако можех да определя точния момент, от който престанах да се страхувам от драгари и започнах да отвърщам на боя, но не мога. Със сигурност беше преди да умре баща ми, а това стана, когато бях на четиринайсет. Гаснеше доста време, така че не беше някаква изненада и всъщност смъртта му не ме притесни особено. Беше прихванал някаква болест и не позволи на дядо да приложи знахарството си, тъй като беше вещерство, а той искаше да е драгар. Все пак си беше купил титла в дома Джерег, нали?

Абсолютна идиотщина.

Все едно, не мога да посоча точно кога започнах повече да мразя драгарите, отколкото да се боя от тях, но помня един случай — мисля, че трябва да съм бил на дванайсет или тринайсет — когато обикалях

по улиците с един лепип, скрит в гащите. Какво е лепип ли? Това е една много здрава пръчка или парче метал, увито с кожа. Кожата не му позволява да реже; използва се в случай, че не искаш да нанасяш рани, искаш само да насиниш някого. Вече можех да използвам рапира много добре, но дядо настояваше да не я нося. Казваше, че с това оръжие само ще си търся белята и че изваждането му ще е сигнал за бой до смърт, докато иначе може да се стигне само до нараняване. Изглежда, смяташе, че животът не бива да се отнема освен при крайна необходимост, дори и животът на едно животно.

Във всеки случай помня, че този път съвсем преднамерено тръгнах из някои райони, където обичаха да се мотаят гаднярчетата от дома Орка, и да, те почнаха да ме предизвикват и, да, напердаших ги така, че им избих каймака. Мисля, че просто не бяха очаквали едно източняче да им отвърне, а при такъв бой един тежък железен прът доста променя нещата.

Но това не беше първият път, така че не знам. Пък и толкова ли е важно?

Отпуснах се в стола и казах:

— Крейгар, имам за теб един изследователски проект.

Той извъртя очи към тавана.

— Страхотно. Сега пък какво?

— Има един чародей. Казва се Лораан, от дома Атира.

— Изобщо не съм го чувал.

— Тогава се захващай. Трябва ми пълна скица на замъка му, включително наземен план и предположение къде точно си върши чародействата.

— Наземен план? На замък на чародей от дома Атира? Как мога да се добера до такова нещо според теб?

— Ти никога не си ми обяснявал методите си, Крейгар. Откъде да знам?

— Влад, защо винаги, когато станеш алчен, трябва аз да си рискувам кожата?

— Защото в този случай получаваш десет процента.

— От какво?

— От много и много.

- Викаш, че е повече от „доста“, а?
— Дръж се сериозно.
— Кой, аз? Добре, за кога го искаш? И ако ми кажеш „за вчера“,
ще...
— За вчера.
— ... трябва да побързам. Лимит в разходите?
— Без лимит.
— Подозирах. Е, до скоро.

Всъщност не знам кога точно съм убил драгар за пръв път. Когато се биех с тях, бях доста небрежен къде и колко силно ги удрям и знам, че неведнъж щом свършихме, един-двама драгари оставаха да лежат проснати на земята. Като си помисля как ги удрях понякога по теметата с моя лепип, бих се изненадал, ако никой от тях не е умрял. Но така и не го разбрах със сигурност.

От време на време това ме притеснява. Искам да кажа, че погледнато от дистанцията на времето, има нещо плашещо в това да не знаеш дали си убил някого. Мисля си за някои от тези битки и си спомням повечето от тях съвсем ясно, и се чудя къде ли са днес тези хора, ако изобщо са живи. Но пък и не отделям кой знае колко време за чудене. Какво пък толкова.

Първия път, за който знам, че убих един, бях на тринайсет години.

Историята как Крейгар успя да получи нужната ми информация е много интересна, но ще оставя на него да я разкаже. Той си има странни приятели. За двата дни, които му отне, успях да сключа сделка за една хазартна операция, на която много държах, да убедя един, който дължеше пари на мой приятел, че ще е много по-възпитано да ги върне, и отказах една много изгодна оферта, която щеше да ми струва цели три недели и една моргантска кама.

Мразя моргантските оръжия.

Когато Крейгар се върна със скиците, прекарахме цял ден в оглеждането им и в предлагането на много глупави идеи. Буквално не бяхме в състояние да измислим някоя по-умна. Отложихме всичко за

един ден и се опитахме отново, със същия резултат. Накрая Крейгар каза:

— Виж, шефе, идеята да се проникне в цитаделата на един атира е тъпа. Естествено всяка идея как да се направи това също ще е тъпа.

— Мм. Да — отвърнах.

— Тъй че просто затвори очи и избери една.

— Точно така.

И общо взето, това направих.

Прекарахме няколко часа, докато я огладим до състояние на най-малко възможната идиотщина. След като Крейгар излезе да уреди някои неща, затворих очи и се замислих за Сетра Лавоуд. Оформих в ума си картинка на лицето ѝ, помъчих се да „чуя“ гласа ѝ и отпратих ума си навън, да търси. Сетра Лавоуд? Къде си, Сетра? Здравсти? Влад те търси...

Контактът се получи забележително лесно.

Тя каза: „Кой е?“

„Влад Талтош“.

„А. Какво искаш?“

„Имам план как да вляза. Трябва да се уговоря с теб и Мороулан за разчета във времето, подкреплението, такива неща“.

„Добре“.

Отне около час, в края на който не бях по-уверен, отколкото бях преди да говоря с нея. Но това е положението. Раздадох се заповеди, уредиха се подробности и разкрих намеренията си. Живот.

5.

Чувствах се много близък с Лойош, настроен на неговата вълна. Установих, че седя пред руната, която бях нарисувал. Все още нямах представа защо изобщо съм я нарисувал, но имах чувството, че е съвсем в реда на нещата.

Беше тихо. Вятърът, макар почти заглъхнал, шепнеше тайни мисли в ухото ми. Чувах съвсем ясно шумоленето на тъкан, щом Лойош помръднеше на рамото ми.

И тогава започнах да усещам нещо... някакво ритмично пулсиране, обезпокоително с това, че го усещах, а не го чувах. Опитах се да отлича източника му и можех да заключа само, че идва някъде от самия мен.

Странно.

Можех да се опитам да го пренебрегна или можех да се опитам да го разбера, или да се опитам да го включа. Заложих на последното и почнах да се съсредоточавам. Някой драгар сигурно щеше да изгуби търпение заради простотата на ритъма, но за мен той беше доста привлекателен, успокояващ. Дядо ми беше казвал, че в родината ни много често се използвали барабани при заклинания. Можех да го повярвам. Оставих се да потъна в ритъма, докато кожата ми не завибрира в съзвучие.

После протегнах дясната си ръка, бавно и полека, към билките и магическите предмети, които бях подредил от тази страна. Дланта ми докосна нещо и го вдигнах, поднесох го пред очите си, без да движа главата. Оказа се стръкче магданоз. Поставих го в центъра на руната. Повторих същия процес с лявата си ръка и тя вдигна буца пръст от източния дом на предците ми.

Пръстта щеше да подсили пристигането и безопасността: представа нямах какво можеше да символизира магданозът в този контекст. Разчупих бучката пръст върху стръкчето. Зад руната поставих една бяла свещ, която също бях вдигнал, без да гледам. Запалих я, полека, с помощта на кремък и късче хартия. Една свещ

свети ярко, когато е единственият източник на светлина освен смътното сияние на нощното небе.

Точно тогава забелязах хоризонта пред себе си — бе започнал да просветва и да се поклаща, затанцувал сякаш в ритъм с пулсирането на несъществуващи барабани. Реших да не позволя това да ме обезпокои ненужно.

Потънах в размисъл за следващия си ход и зачаках.

Много богатият мъж подкара фургона си нагоре по хълма към замъка. Замъкът всъщност представляваше единична постройка от червеникав камък, наполовина под земята. Другата половина беше кула.

Широко разпространено, но погрешно мнение е, че атира нямат врати за влизане или излизане от домовете си — идеята е, че ако някой не знае как да се телепортира, мястото му просто не е там. Това е почти вярно, само дето те не държат и слугите им да могат да се телепортират. Почти винаги има по една-две врати за доставчиците на онези стоки, които чародеите и магьосниците на цитаделата смятат за твърде унизително да мъкнат сами. Нали разбирате, разни тривиални неща — като храна, напитки или наемни убийци. Такива стоки се карат с фургони до специална площадка за доставки отзад, където ги приемат, всяка по различен начин.

Разбира се, убийци обикновено не се очакват и, както може да се надява човек, остават незабелязани. Тъжно е, няма спор, когато няма слуга, който да обяви за пристигането им. Нито пък могат да се представят сами, след като са скрити в някоя бъчва с надпис „Вино Зелени хълмове, ’637“.

Определено няма да бъдат представени и от един много богат и не по-малко уплашен текла, който ги доставя и който, предполага се, иска да поживее, за да се порадва на наскоро придобитото си богатство.

Никой нямаше наоколо, за да види всевъзможните унижения, на които бях подложен в процеса на разтоварване и складиране, така че ще ви ги спестя. Достатъчно е да кажа, че докато успея да се измъкна от глупавата бъчва, бях, за щастие, нито много пиан, нито съвсем пиан, ако ме разбирате.

Тъй че... навън. Протягаш се. Опипваш си оръжията. Протягаш се отново. Оглеждаш се. Не шумолиш с наземния план, понеже си го запаметил. Наистина си го запаметил, нали? Сега помисли — или е тази стая, или — онази стая. Тъй или иначе, вратата трябва да те изведе в коридор, който води към... сега не ми казвай: о, да. Добре. Мамка му. Какво, в името на всички богове на предците ти търсиш тук, все пак?

О, да. Парите. Скапано.

„Шефе, добре ли си?“

„Ще го преживея, Лойош. Ти?“

„Мисля, че ще го преживея“.

„Добре“.

Първата стъпка е да отворим вратата. Лораан може и да не е в състояние да засече, когато някой прилага вещерство, но няма да залагам живота си на това; във всеки случай не и докато не се налага.

Така че извадих шишенцето с масло от наметалото, отворих го, намазах пантите и пробвах вратата. Не, не беше заключена и да, отвори се тихо. Прибрах маслото, след като го запуших грижливо. Кийра ме беше учила на това. Разбирате ли, точно така убийците успяват да се промъкват толкова тихо... с хитрост.

В коридора нямаше осветление и също така не трябваше да има безразборно разхвърляни сандъци, поне според източника на Крейгар. Любимият ми тип врата (отключената) пазеше помещението, което бях избрал, за да прекарам следващите няколко часа до ранното утро, което си бях избрал. Още масълце и се озовах вътре. Вероятността някой да ме обезпокои в тази стая беше десет към едно. Ако все пак някой го направеше, Лойош щеше да ме събуди и щях да убия досадника. Спокойно. В случай, че всичко минеше кротко, Лойош щеше да следи времето и да ме събуди в подходящия час. Проснах наметалото, затворих очи и се отпуснах. По някое време заспах.

Град Адриланка обхваща по-голямата част от графството Бели рид, което представлява тънка ивица земя покрай южното крайбрежие. Името „Адриланка“ означава „хищна птица“ на тайния език на дома Орка, който вече никой не говори. Според легендата моряците, които за първи път видели червеникавите скали, помислили, че приличат на

такава птица, с високо разперени яркочервени криле и свела глава до морското равнище, където Реката на залеза се връзва през сушата.

Ниската област около реката е мястото, където са вдигнати пристаните, докато по-голямата част от града е разположена високо над кейовете и навътре в сушата. Двете „крила“ на птицата вече не приличат много на крила, след като северното, наречено Стражата на Кийрон, е рухнало в морето преди няколкостотин години.

Южното крило разполага с много удобни места, от които можеш да наблюдаваш разбиващите се в скалите вълни, идващите и заминаващи кораби и други такива неща. Помня как седях на едно такова място, наблюдавах въпросните гледки и не мислех за нищо особено, когато един драгар — орка и вероятно моряк — се приближи към мен. Залиташе.

Извърнах се, погледнах го през рамо и реших, че е пиан. Мисля, че беше доста стар. Най-малкото, лицето му бе заприличало на сушена слива, което обикновено не се получава при орките, преди да са поживели поне две хиляди години.

Очите му се спряха върху мен и аз отстъпих няколко крачки от ръба на пропастта, поради инстинктивно недоверие към драгарите. Той го забеляза и се изсмя.

— Какво, мустак, днес не ти ли се плува?

И след като не отвърнах нищо, каза:

— Отговори ми. Искаш ли да плуваш, или не? — Не можах да измисля какво да кажа, затова си замълчах и само го гледах. Той се озъби. — А може би искаш просто да се разкараш оттук, преди да съм те пратил да плуваш, все едно дали го искаш, или не, а?

Всъщност не знам защо не си тръгнах. Определено се бях уплашил — мъжът беше много по-стар от гаднярчетата, с които обикновено ми се налагаше да се оправям, и при това изглеждаше много по-як. Но просто си останах на мястото и го гледах. Той направи стъпка към мен, може би просто да ме сплаши, та да побягна. Извадих лепипа от гащите си и го стиснах. Той го изгледа и се изсмя.

— Мислиш да ме удариш с това ли? Дай да ти покажа как се използват тия неща. — И пристъпи към мен с протегнатата ръка, за да ми го вземе.

Това, което съвсем живо си спомням, е студената тръпка в стомаха, щом осъзнах, че няма да му позволя да ми вземе оръжието.

Това не беше пасмината хлапета, излезли за да направят поредната беля и да излеят по този начин злобата си заради каквото там ги е озлобило. Това беше възрастен мъж. Разбирах, че се посвещавам на нещо, което щеше да има дълготраен ефект, въпреки че в този момент едва ли щях да го определя така.

Все едно, щом ми посегна, го халосах отстрани по главата. Той залитна и се свлече на колене. Вдигна глава към мен и видях в очите му, че залогът вече няма да е кой кого ще набие, а че ще ме убие, ако не успея да го изпреваря. Той понечи да се изправи и аз пак замахнах. Не го улучих, но той падна на гръб, превъртя се и отново се надигна на колене.

Беше с гръб към пропастта. Когато се опита да стане, пристъпих и съвсем съзнателно го избутах с лепипа назад.

Пищеше толкова силно, докато падаше, че не можах да чуя плясъка. Пък и грохотът на разбиващите се в скалите вълни също беше силен.

Прибрах си лепипа и тръгнах право към къщи. Чудех се дали не трябва да изпитвам нещо.

„Хайде, шефе, време е за ставане. Дошли са шестима воители дракони и всички искат да се дуелират с теб. Хайде! Има един герой дзур, чука на вратата и пита за дъщеря си, по-добре да ставаме. Айде бе, шефе, събуждай се! Великото море на Хаоса току-що се премести в съседната стая и настоява да си намериш по-удобна гледка. Хайде, буди-буди“.

Събуждането посред нощ, в някакъв влажен килер, когато си сврян между ребра на кетна и буре с мас, с един гаден джерег-всезнайко, който дудне разни тъпи шегички в мозъка ти, не е нещо, което бих ви препоръчал.

„Добре, затваряй си човката, Лойош“.

Станах и се протегнах, притеснен от звука, който издадоха схванатите ми стави, макар че това беше тъпо. Опипах това, проверих онова. Преместих се до вратата и отделих няколко минути да чуя дали няма някой отвън. Открехнах вратата внимателно, макар да я бях смазал. После наляво по коридора, осемнайсет крачки, смазваме вратата, отваряме.

Намирах се в задното помещение на кухнята. Сутрешното готвене щеше да почне чак след два часа, а тук стража нямаше. Минах през кухнята и намерих вратата, която ми трябваше. Масло, отваряме, минаваме. Ако копелето беше малко по-бедно, всички тези врати щяха да са с кожени панти, с което е по-лесно да се справиш. Или даже щеше да има само завеси. Масло, отваряме, минаваме. Първи пост.

Тази врата водеше към поднивата и се пазеше от двойка драгари, в добавка към магическите аларми. Магията беше проста и ясна. Общо взето — символична, а пък аз разполагах с нещо, което Лявата ръка на джерег нарича „устройство“, а един източен вещер би нарекъл „вълшебна вещ“, с чиято помощ щях да се оправя. Пазачите щяха да са по-трудни. Повече или по-малко стояха с лице към мен и за мое съжаление, бяха будни.

Убивам хора за пари и не обичам да го правя, когато не се налага. Но понякога просто няма друг начин. Огледах замислено стражите и се помъчих да измисля начин да избегна убиването им.

Не успях.

Малко преди това бях убил един лихвар, който, оказа се, беше скубал повече от онова, което му се полагаше от печалбата. Работодателят му беше много ядосан и искаше от мен „да го напра’иш за пример кучия му син“. Шефът уреди срещата с типа в една голяма претъпкана кръчма, в най-оживения час. Шефът не се появи; появих се аз. Когато жертвата ми седна, отидох право при него, мушнах кама в лявото му око и си излязох.

Това, което помня, беше вълната на реакция, която ме отпрати навън, щом посетителите на заведението забелязаха кръвта, тялото и цялото събитие. Никой от тях не можа да ме опише, въпреки че всички ме видяха.

Това, за което намеквам в случая, е предимството на изненадата — на атаката, която идва без никакво предупреждение. Допреди миг всичко е кротко, а в следващия миг пред лицето ти има източняк и святкат ножове.

Извлякох двата трупа в кухнята, за да не се набиват съвсем на очи, после вдигнах резето и се запътих към тъмницата.

Предполагам, че тъкмо дядо най-много ми помогна да оцелея след смъртта на баща ми. Много интересно беше как го постигна. Искам да кажа, винаги съм мразил да бъда сам, но дядо ми смяташе, че на четиринайсет трябва да съм независим, така че изобщо не реагира на намеците ми, че мога да се преместя при него. Вместо това отделяше все повече часове, за да ме учи на вещерство и фехтовка, просто за да запълни свободното ми време.

А и аз се трудех, в смисъл, че скоро се оказах доста приемлив вещер, много добър фехтовчик в източняшкия стил и освен това се научих да преживявам сам.

Много неща научих по това време, но едва след години можах да осъзная повечето от тях. Например научих, че за да не си сам, са нужни пари. Не разполагах с такива, нито със средства да ги придобия (ресторантът, който наследих от баща си, ми даваше възможност да преживявам и нищо повече), но този урок ми се наби в главата за в бъдеще.

Мисля, че по това време най-много ми помогна упражняването на вещерство. Можех да правя неща и да виждам резултатите. Понякога, в онова особено състояние на транс, в което изпадат вещерите по време на заклинанията, гледах на цялата работа като на метафора на живота ми и се чудех дали някога ще мога да поставя под контрол целия си свят и просто да го накарам да е такъв, какъвто го искам.

По-късно, след като се съвземех от усилието да извадя сол от морска вода или нещо също толкова полезно, си взимах лепипа и излизах да пребия няколко орки.

Другото, което направи дядо ми, беше, че настоя — също като баща ми — да получа добра основа по драгарска история. Намери ми един източняшки учител (при това ме накара да си платя за тези уроци), който се оказа доста добър в тези неща, но също така знаеше нещо за историята на Фенарио, източното кралство на предците ми. Понаучих малко и езика.

Понякога се чудя каква ли ще ми е ползата от тези неща, но после се замислям за остатъка от живота си и просто преставам да мисля за това.

О, добре.

И така, слязох. Този път — наистина тихо. Очите ми вече бяха привикнали с тъмното, а отдолу имаше някаква смътна светлина; можех да се движа бързо. Стъпалата бяха тесни и високи, но от здрав камък. Парапет нямаше. Съсредоточих се да стъпвам безшумно.

Прегледах плана: слизам до нивото, където Лораан — надявах се — щеше да пази такива неща като души, затворени в магьоснически тояги, отключвам вратата (като първо разбивам магиите така, че да не го предупредят) и карам Мороулан да нанесе изненадващата си (надявахме се) атака над отбраната на замъка, достатъчно силно и достатъчно дълго, за да може да телепортира и двама ни навън.

Никога не бях зависил от каквато и да било форма на магия, за да се измъкна от нещо. Това не ми харесваше. Прехвърлих наум различните други възможни начини да се измъкна. Изобщо не ми отне време.

Аха! Дъното!

Имаше един пазач. За разлика от двамата горе, дремеше, което му спаси живота. Погрижих се да не се събуди преждевременно и продължих. Наляво двайсет и пет крачки, и до една врата. Тази беше голяма и здрава, а ключалката, както ми бяха казали, беше сериозна. Огледах я и се оказа вярно. Но и аз съм доста добър.

Пръстите ми се усукаха, докато оглеждах резето и пантите. Честно казано обаче, повече ме притесняваха заклинанията, които можеше да са го затворили, както и тези, които можеха да включат аларми. Прецених, че самата врата тежи поне четиридесет фунта. Беше направена от дебели дъски, обковани с желязо. Не беше идеално напасната обаче — от другата ѝ страна проникваше светлина. Не знаех какво означава това; информацията ми свършваше дотук. Облизах устни и се залових за работа.

Кийра Крадлата не само ме беше снабдила с комплект инструменти за отключване, но също така ме беше тренирала как да ги използвам. Не съм крадец, но горе-долу се оправям. Надявах се, че „устройството“ ще може да преодолее алармите, защото аз не можех; да надвия ключалката беше най-много, на което можех да се надявам.

Една добра брава съчетава фин механизъм с тежко резе. Тази всъщност се оказа с много фин механизъм и три резета. Така че

шперцът трябваше да е достатъчно силен, за да превърти резетата, но достатъчно фин, за да влезе в ключалката. Оказа се, че системата е трипружинна, което изискваше пружинен шперц и три пръчици, всички от които трябваше да се натиснат в три различни резета, влизаци в различни посоки, като в същото време превъртането е в четвърта посока. Ако пръстите ми бяха много по-малки и ако имах още две ръце, щеше да ми е много по-лесно. Така ми отне двайсетина минути, но се справих и не се задействаха никакви аларми, доколкото можех да преценя.

Щях да забравя да смажа пантите, но Лойош ми напомни. От другата страна имаше площадка с няколко запалени лампи и стълбище, водещо надолу към три врати, всяка от които изглеждаше — оттук, отгоре — доста паянтова.

Заделих още петнайсет минути, докато затворя отново тежката врата. Можеше и да се окаже загуба на време; не можех да преценя. После вдишах няколко пъти, дълбоко и много тихо, и...

„Какво стана, Влад?“ В псионичната връзка обикновено се кара на малко име, понеже магията стои над всякакви вежливости, пък и без това бяхме минали на „ти“.

„Влязох през голямата врата“.

„Добре. Ще уведомя Мороулан. Ще държим връзка. Щом се докопаш до тоягата, ще разбием телепортната преграда. Дълго време няма да действа“.

„Така поне казахте“.

„И повтарям. Пази се“.

„Да бе“.

След като слязох долу, трябваше да избира врата. Нито една от вратите не изглеждаше заключена или омагьосана, тъй че избрах средната. Смазах пантите и я открянах. Четиридесет и пет минути по-късно се намирах отново пред трите врати и бях много по-наясно какви видове морски раковини обича да колекционира Лораан, имах много добра представа какъв му е вкусът към произведенията на изкуството, но нямах по-добра представа къде е тоягата.

Зачудих се колко ли време остава, докато някой намери труповете или забележи, че пазачите не са на поста си.

Всичко това определено не ми харесваше. Пробвах с лявата врата.

Стаята беше осветена, въпреки че не можех да видя източника на светлина. Беше квадратна, със страна около четиридесет крачки и с още една врата срещу мен. Голяма маса, дълга, да речем, десет стъпки, се набиваше на очи по средата на помещението. От тавана се спускаха глобуси, излъчващи тесни лъчи светлина, съсредоточени над едно определено петно леко встрани, а близо до това петно имаше купчина дебели тежки томове. На масата имаше друг том, разтворен, с паче перо до него и изписан половин лист хартия. По масата се търкаляха малки блестящи камъчета. Три пръта — никой от които не отговаряше на описанието на онова, което търсех — бяха опрени на стената вляво, а на един пиедестал в края на масата беше поставено нещо като златна верига, изпъната във въздуха, освен единия край, който се опираше на пиедестала. На масата беше подпрян и един широк меч, чието присъствие тук сигурно щеше да ми се стори нелепо, ако не бях забелязал от мястото си, че е покрит с руни и символи. До другата стена имаше голямо корито, съдържащо сигурно нещо съвсем неестествено и на което са направени неописуеми неща.

В случай, че все още не сте се досетили, това беше работният кът на Лораан.

Огледах продължително пода, за да си избира най-безопасния път до отсрещната врата. Изглеждаше чист. Препратих наблюденията си на Сетра. Тя ги прие, но без коментар. Тръгнах много предпазливо и стигнах до другата врата съвсем безшумно.

Огледах за няколко мига вратата. Никакви магии, никакви резета, никакви аларми. Смазах пантите просто за всеки случай и я отворих. Намирах се в малко по-малко помещение, не толкова претрупано. Единственото по-забележително вътре се оказа нещо като куб, направен от оранжева светлина, със страна от около шест стъпки, точно в средата на помещението. В центъра на сияещия куб имаше бяла, дълга пет стъпки тояга. В единия ѝ край почти успях да различа ръждивата звезда, за която ми бяха казали да гледам.

Това обаче не се оказа единственото нещо в стаята.

До куба от светлина, с лице към него, стоеше драгар. Той се вторачи в мен и аз се вторачих в него. Ей така се е запечатал в ума ми — с всичките му седем и половина стъпки височина, едър, с дебели вежди и червендалест, с дълга рошава червеникава коса, щръкнала във всевъзможни посоки. Беше стар, предполагам, но със сигурност не

изглеждаше изнемощял. Стоеше изправен и стойката му ми напомни за Мороулан, преди за малко да ме нападне. Забелязах очертанията на мускулите под дебелията му бяла риза и кървавочервеното наметало, което носеше заметнато назад, придържано от рубинена тока, която ми напомни на тази на Сетра. Кафявите му очи бяха ясни и немигащи, но изражението му изглеждаше умерено любопитно — нито беше уплашен, нито ядосан.

Само ръцете му изглеждаха старчески — с дълги възлести криви пръсти, осеяни с малки белези. Представа нямам какво можеше да ги е причинило. Държеше тънка тръба, дълга около четири стъпки, насочена към тоягата в оранжевия куб.

Явно работеше до късно през нощта, че и чак до зори може би.

Почти със сигурност щях да го изпреваря, ако не беше забелязал, че влизам. Махна небрежно към мен и усетих, че не мога да се движа. Пред очите ми заплува черна мъгла... Казах: „Съжалявам, Сетра, обаче не се получи“. И не ме задържа нищо, докато потъвах в нищото и ме заравяха.

6.

Взирах се в треперливия заплетен танц на хоризонта и се мъчех да реша дали ми харесва и дали изобщо има някакво значение. Споходи ме мисълта, че губя разсъдък, и я избутах настрана. При подобни обстоятелства страхът да не би да си изгубиш ума не е нещо необичайно, главно защото понякога се случва. Но в момента просто нямах време да се занимавам с това.

Погледът ми беше привлечен от усукващия се околнен пейзаж към руната, която, незнайно по каква причина, бях нарисувал на земята пред себе си. Примигах, но това, което бе приковало очите ми, не изчезна. Облизах устни.

Руната сияеше. Не бях я помолил да го прави, но не бях я помолил и да не го прави.

Събрах длани пред себе си, с пръстите навън, и нарисувах във въздуха друга руна, този път „призовавам“. Прецених какви съществителни мога да извлека от нея, потръпнах и почти изгубих контрол над заклинанието. Лойош ме издърпа обратно и отпуснах ръце в скута си.

Ритъмът все още беше с мен и пейзажът продължаваше да се поклаща и усуква, и руната продължаваше да сияе.

Мисля, че другият звук беше скърцане на зъби.

Бях останал в безсъзнание около дваайсет секунди, доколкото мога да преценя. Едната буза ме щипеше от падането на пода, както и дясната ми длан.

Събудих се бавно и черните кръгове пред мен се разсипаха. Не съм толкова глупав да поклащам глава при подобни обстоятелства; очите ми се избистриха.

Лораан се беше облегал на отсрещната стена и гледаше през мен, вдигнал двете си ръце. Извърнах глава и видях Мороулан, който

сякаш се биеше с нещо невидимо, което се опитваше да го оплете. Във въздуха между тях святкаха искри — тоест точно над главата ми.

Спасявах ме. О, небеса!

Тъкмо се опитвах да убедя тялото си да се задейства — поне да се измъкне някак от между двамата, — когато Лораан нададе някакъв вик, отблъсна се от стената и скочи към мен. Щях да му ръгна някой нож веднъж и завинаги, но той се срина върху мен преди да съм успял да се задействам.

На това му викат „да не си във върхова форма“.

Оказа се доста пъргав, особено за чародей. След като се стовари върху мен, продължи да се търкаля и накрая спря в стаята с Мороулан, както и с масата, меча, прътовете и всичко останало. Надигна се плавно и се озова лице в лице срещу Мороулан.

Последва малка суматоха — продължи около десет секунди и включваше пушеци, искри, огън и силен шум, а когато свърши, Мороулан беше с гръб към мен, а пък Лораан беше твърде далече, за да го стигне някое от нещицата ми.

Лойош, който до този момент беше толкова кротък, че почти бях забравил за него, попита: „Дали да не свием вече тоягата?“

О, да. Вярно. Тоягата. Нали бяхме дошли да я вземем.

Надигнах се леко изненадан, че краката още ме държат, и пристъпих към куба от оранжева светлина. Почнах да оглеждам магията по него и измърморих няколко ругатни. Не знаех какво представлява, нито как е изпълнена, но не беше трудно да се досетя, че няма да е безопасно да си пъкна там ръката; можех също така да се досетя, че да я разваля ще е много над възможностите ми. Зачудих се дали Мороулан ще е отворен да поеме тази работа. Обърнах се, за да го питам.

Бях почти на шестнайсет, когато реших, че съм достатъчно голям, за да пренебрегна съвета на дядо и да почна да си нося рапирата. Не бях много добър, но пък тя беше остра.

Бях я носил по-малко от една неделя, когато разбрах, че дядо ми все пак е прав. Връщах се към ресторанта от пазара. Като си помисля сега, един източник с рапира на кръста, помъкнал кош, пълен с риба,

месо и зеленчуци, трябва да е изглеждал малко абсурдно, но тогава не си го мислех.

Чух смях и видях две хлапета, горе-долу на моята възраст (разликата в бързината на растежа се отчита), облечени в цветовете на дома на Ястреба. Явно се смееха на мен. Навъсих им се.

Единият се изсмя по-силно и рече:

— Мислиш се за много опасен, нали? — Забелязах, че и той носи оръжие.

Викам му:

— Може и да съм.

А той:

— Ми що не ни покажеш колко си опасен?

Оставих коша на земята, влязох в близката уличка, обърнах се и извадих рапирата, с разтуптяно сърце. Двамата тръгнаха след мен и оня с оръжието поклати глава в насмешливо съчувствие. Беше доста по-висок от мен и сигурно имаше основание за самоувереността си.

Извади меча с дясната си ръка и един дълъг боен нож — с лявата. Отбелязах, че вероятно няма да използва магия, иначе ножът в лявата ръка щеше да е по-различен. Спомних си думите на дядо ми и наум натъртих малко повече на „вероятно“.

Той застана срещу мен, в пълен фронт, протегнал напред ръце, дясната и десния крак — малко повече. Аз застанах така, че откривах само едната си страна, и на лицето му се изписа изненада.

— Дай да те видим — казах.

Той направи крачка към мен и атакува. До този момент нямах представа какво предимство в бързина и техника е източнияшкият стил на фехтовка. Всъщност се зачудих защо влага толкова голямо усилие и това чудене ми попречи да го перна по откритата горна част на ръката. Все пак ми остана време да се отдръпна и ударът му не ме засегна.

Той нападна отново, по същия мудар, глупав начин и този път вече го пернах през ръката, преди да се отдръпна. Той изпъшка и отпусна ножа.

Сърцето му беше вече съвсем открито, без никаква защита. Можех ли да устоя? Заковах го. Той нададе вой, изпусна и двете оръжия, залитна назад и се затъркала по земята. Още преди да е паднал, бях насочил върха на оръжието си към приятеля му, който ме беше зяпнал опулен.

Тогава пристъпих към ранения и както си стоеше, изтрих острието в дрехите му, като продължавах да го гледам в очите. После прибрах рапирата в ножницата, излязох от уличката, вдигнах си коша и продължих към къщи.

По пътя реших, че дядо със сигурност знае за какво ми говори: да носиш оръжие значи да си търсиш белята.

Продължих да го нося.

Всеки би трябвало поне веднъж да получи възможност да наблюдава битка между двама чародеи. Точно тази обаче щях да предпочета да наблюдавам от голямо разстояние. Въздухът между тях сякаш заигра и ми беше много трудно да фокусирам погледа си. Лораан държеше в дясната си ръка тояга, изпъната напред. Върхът ѝ сияеше в нещо златисто, а зад сиянието пробягваха неясни мъгливи образи. Другата му ръка непрекъснато махаше във въздуха и понякога ушите ми щръкваха — не ми е ясно от какво.

Можех да разбера, че Мороулан е притиснат здраво. Беше изгубил малкото предимство в началото и се беше опрял на стената. Пред него се виждаше черна мъгла, която удържаше нещо невидимо, мъчещо се да пробие към него. Дори от трийсетте стъпки между нас можех да видя капките пот по челото му.

Лораан направи крачка напред. Мороулан вдигна ръце. Черната мъгла пред него се сгъсти. Спомних си една стара максима: никога не нападай чародей в замъка му. Черната мъгла изчезна и Мороулан сякаш се присви, притиснат в стената. Лораан направи още една крачка напред и вдигна ръце. Спомних си друга стара максима, този път свързана с магьосници и ножове. Лораан вече беше с гръб към мен, повече или по-малко.

Камата ми го улучи високо в гърба, макар и не точно в гръбнака. Той се олюля. Мороулан се изправи и направи крачка напред. Лораан моментално изчезна — един от най-бързите телепорти, които съм виждал. Мороулан махна с ръка, блесна ярка светлина, но не мисля, че постигна нещо с нея. Влязох в стаята и се приближих до него.

Той се обърна към мен.

— Благодаря, лорд Талтош.

Свих рамене и казах:

— Не мога да измисля как да я измъкна тая тояга от онова, в което е тикната.

— Добре. Дай да...

Тряс. Вратата се пръсна и през нея почнаха да се изливат драгари. Поне квинтилион, плюс-минус милионче. Повечето бяха с острите брадички и високите чела на дома на Дракона, въпреки че зърнах и един-два дзура. Всички носеха черно-белите ливреи на атира. Погледнах дългите им мечове, докато изваждах хубавичката си рапирка, и въздъгнах.

— Не, Влад — каза Мороулан. — Вземи тоягата. Аз ще ги задържа.

— Но...

Мороулан извади меча си и умът ми се смрази само като го видях, а стаята сякаш помръкна. Бях разбрал, че е моргантско оръжие още когато го видях за пръв път, но досега не го беше изваждал. Сега...

Сега изведнъж разбрах, че е Велико оръжие, едно от Седемнадесетте. Оръжие, което може да събори цели кралства. Металът му беше черен като ефеса и дръжката, но в средата беше сив. Беше малък за дълъг меч и сякаш поглъщаше светлината в помещението. Хилядагодишни демони нахълтаха, насядаха на рамото ми и зареваха...

— Бягай, ако ти е мила душицата!

Очите ни се срещнаха за миг.

— Аз ще ги задържа — повтори той.

Стоях зяпнал, може би цяла секунда, след което отсякох:

— Не мога да я измъкна от...

— Вярно — каза той и се заозърта. Ако се чудите какво правеха стражите по време на целия този разговор, ами те се бяха спрели на прага, гледаха сащисани меча на Мороулан и предполагам, че се опитваха да намерят в себе си повечко кураж, за да нападнат. Очите на Мороулан се спряха на пиедестала, на който се беше отпуснал единият край на златната верига — другият висеше, завит, във въздуха.

— Пробвай с онова — рече Мороулан.

Да бе. Точно играчката, с която исках да си поиграя точно в този момент.

Засилих се, като се мъчех много упорито да не мисля, и сграбчих края на веригата, който се опираше в пиедестала. Не беше вързана и лесно се издърпа в ръката ми, все така извита във въздуха като змия, готова за удар. Бързо изтичах до вратата, зад която беше кубът. Спрях колкото да погледна през рамо към сцената със стражите и Мороулан. Очите на всички се бяха приковали в меча.

Сигурно куражът им щеше да им изневери и можеше да не нападнат, не знам. Но докато го обмислях, Мороулан се втурна напред. Един замах само на меча му и един падна, тялото му бе посечено почти на две от дясното рамо до лявото бедро. Мороулан замахна, порази следващия право в сърцето и той изкрещя. От лявата ръка на Мороулан излетя нещо, което мога да опиша само като черен пламък, и се надигнаха още викове.

Обърнах им гръб. Вече не се съмнявах, че ще може да ги задържи — стига да не се появеше Лораан.

Забързах към сияещия куб.

Веригата като че ли беше изработена от златни звена, всяко от които дълго около един пръст, но докато я стисках, ми се стори потвърда от злато. Съжалих, че нямам време да я огледам, поне за малко. Прокарах лявата си длан по нея, нещо като погалване. Не стърчеше съвсем изпъната във въздуха, затова я избутах надолу. Имаше малко съпротивление, но после тя увисна, както трябва да виси една нормална верига. Светът ми се стори малко по-добър. Отделих един миг да помисля и да пусна живота ми да мине пред очите ми, ако реши, след което, поради липса на по-добри идеи, треснах с веригата по оранжевото сияние, като се стегнах срещу възможния откат. По ръката ми пробяга лек гъдел. Сиянието лумна и угасна.

На пода лежеше бял прът с ръждива звезда на единия край. Преглътнах и го вдигнах. Беше малко студен на допир и беше може би малко по-тежък, отколкото му се полагаше, но след като го пипнах, не ми се случи нищо. Обърнах се, стиснал двата си трофея, към шумотевницата на битката.

Ярко блеснала светлина почти ме заслепи. Успях да примигам и да сведа глава, тъй че можах да видя по пода двайсетина тела. Мороулан стоеше, целият напрегнат, и мечът му действаше като щит, за да задържи баража от бяла светлина, идващ от...

Лораан!

Изругах. Сега магьосникът държеше както червения си жезъл, така и някаква малка пръчка. Светлината идваше от жезъла и щом влязох, видях, че Лораан гледа към мен и към тоягата в ръката ми. Очите му се разшириха. После видя веригата и се разшириха още повече, и даже забелязах как изломоти една ругатня, която веднага познах, но няма да я повтарям. Насочи пръчката към мен. Паднах по гръб и някаква синя стена от... нещо... се затъркала с грохот към мен. Може да съм изкрещял. Вдигнах ръце пред лицето си.

Златната верига още беше в дясната ми ръка. Докато мятах ръце нагоре, тя се люшна пред мен и се тресна в стената от синьо, която тутакси изчезна. Усетих само лек гъдел по ръката.

Всичко е в китката, нали знаете.

Но вече се бях плъснал по гръб. Надигнах глава и видях как Мороулан пристъпи към Лораан, спря, изруга и почна да маха с лявата си ръка. Лораан продължаваше да ме гледа, което никак не ми хареса. После обърна жезъла си с върха към мен, което ми хареса още по-малко.

Имах чувството, че ме изритаха в главата и в корема едновременно. Молах се най-после да направя каквото там се канеше да прави с мен. По някакъв начин задържах Мороулан далече от себе си, иначе той щеше да го убие, тъй че сигурно имаше някаква магическа защита срещу физически атаки.

„Предложения, Лойош?“

„Обзалагам се, че няма защита срещу вещерство, шефе“.

„Да бе. Само ми дай един-два часа да спретна заклинание и...“
Не, чакай. Може би в края на краищата идеята не беше толкова лоша. Вещерството представлява контролирана психична енергия. Сигурно можех да...

Надигнах се и завъртях веригата пред себе си с надеждата, че ще попречи на Лораан да ми направи това, което се канеше да ми направи. Видях го как скръцна със зъби, обърна се и махна с пръчката към Мороулан, който изкрещя и се свлече до стената.

Пуснах психичната си енергия да се влее в камата, която извадих, и мисля, че припах нещо наум също така. После отпуснах веригата и хвърлих камата. Лораан размаха ръце, нещо ме удари и залитнах, после главата ми изпраця на пода. Зачудих се кой от двамата ни ще пукне. Може би и двамата.

Чух крясък, като че ли вдясно от мен, а след това видях, че Мороулан ме вдига. Дръпнах се боязливо от меча му, но той ме задържа. Лявата ми ръка продължаваше да стиска веригата.

— Хайде, по дяволите! Изправи се! Той призова за помощ, а вече от цяла минута се мъча да те вдигна. Трябва да се махаме оттук!

Успях да се надигна и видях Лораан. Ножът ми беше в корема му и имаше и една голяма рана, като от меч, в гърдите му, точно над сърцето. Приличаше на умрял. Мороулан държеше бялата тояга. Точно тогава около нас се появиха десетина фигури. Мороулан махна с лявата си ръка и стените изчезнаха.

Лежахме върху корав камък — на мястото, където за пръв път бях пристигнал на Дзур планина. Мороулан рухна на пода. Тоягата се изтъркаля настрана. Повърнах.

7.

Започнах да изпитвам леко замайване, но това трябваше да се очаква, тъй че можех да го пренебрегна, стига да не станеше още по-лошо. Изместих очите си от празното петно пред мен и огледах сияещата руна. След като руната беше тук, то обектът на желанието ми трябваше да е... там.

Докоснах петното и оставих лек отпечатък с пръста си. Вдигнах един от ножовете, които бях подредил — малкия и острия — и порязах лявата си длан. Защица ме. Задържах я над дясната си шепя, докато събера няколко капки кръв; след това пуснах кръвта да закапе върху отпечатъка в пръстта. Тя попи моментално, но така беше добре.

Вдигнах стилета с дясната ръка, после го хванах и с лявата. На дръжката щеше да има кръв, но това нямаше да навреди; можеше дори да помогне. Да нанесеш удара мълниеносно беше точно толкова важно, колкото когато нанасяш удар по жив човек. Само че това беше по-лесно, защото можех да не бързам.

Моментът беше подходящ. Забих оръжието в земята, в изкопаното, в кръвта.

Видях, макар и само за миг, бяла стена, а ушите ми се изпълниха с непонятен рев и усетих миризмата на току-що набран магданоз. После всичко изчезна и останах само с ритъма, сияещата руна и странния пейзаж. И в добавка — с чувство за нещо изпълнено.

Връзката бе изкована.

Започнах да нагласям ума си за следващата стъпка.

Добрахме се до библиотеката и седнахме. Затворих очи и се отпуснах. Лойош посъска на Мороулан — общо взето изглеждаше поизнервен. Аз бях с леко поомекнали колене, но иначе не бях съвсем зле, като цяло. Мороулан току поглеждаше Лойош, сякаш не му беше много ясно като как да го възприеме. Това общо взето ми допадаше.

Сетра Лавоуд дойде, поклони ни се и хвърли един поглед на Лойош, без да прави никакви забележки по присъствието му. Слугата ѝ, чието име се оказа Чаз, влезе, излезе и пак влезе с освежителни напитки. Лойош се беше вторачил в Тъмната дама на Дзур планина.

„Шефе, това ли е тя? Сетра Лавоуд?“

„Мда. Какво ще кажеш?“

„Ама тя е вампир бе, шефе!“

„Мислих за това. Но е добър вампир или...“

„Срещали ли сме я вече?“

„Мм, Лойош, мисля, че щяхме да го помним“.

„Да бе, прав си“.

Докато ставаше всичко това, въпросната дама протегна ръка към Мороулан. Той ѝ подаде тоягата, тя я огледа за миг и рече:

— Нда, наистина има някой вътре. — Докато го казваше, Чаз влезе пак, погледна накриво към тоягата и продължи да ни сервира. Какво пък, щом можеше да газии през трупове, можеше да пренебрегне и лица, натикани в тояги, поне според мен.

— Тя ли е? — попита Мороулан.

— Ей сега ще ти кажа.

Поседя малко така, затвори очи. В един момент Чаз пристъпи зад нея с един парцал и обърса челото ѝ — не бях забелязал, че се е изпотило. Все така без да вдигне глава. После Сетра обяви:

— Отговаря на изпитанията. Тя е.

— Добре — каза Мороулан.

— В такъв случай ще започна да работя по това. Чаз, отвори ми, моля те, Западната кула.

След като слугата излезе, без да отговори или да се кланя учтиво, Мороулан каза:

— Дали да не помоля Некромантката да намине насам? — Не ми стана много ясно кого има предвид, но много добре долових главната буква.

— Не — отвърна Чародейката. — Може би по-късно, ако възникнат проблеми.

Мороулан кимна и попита:

— А тук как минаха нещата?

— Трудно. — В този момент забелязах, че Сетра Лавоуд изглежда леко изтощена и посърнала, сякаш току-що е преживяла

нещо доста неприятно. Е, не беше моя работа.

Очите ѝ се спряха на веригата, която още стисках в лявата си ръка.

— Това твое ли е?

— Да.

— Къде го намери?

— Даде ми го един чародей атира.

Тя май ми се усмихна. Леко.

— Колко мило от негова страна. — Погледна я малко по-продължително и ме попита: — Даде ли ѝ някакво име?

— Ъ? Не. Трябва ли?

— Вероятно.

— Ще благоволиш ли да ми обясниш?

— Не.

— Добре.

Тя взе тоягата и излезе от стаята. Увих веригата на лявата си китка и попитах Мороулан дали ще бъде така добър да ме телепортира до вкъщи. Каза, че ще го направи, и го направи.

Кийра я срещнах за първи път, когато бях на единайсет, по време на една свада в ресторанта на баща ми, и тя беше необичайно мила — първият драгар, отнесъл се толкова добре с мен. Оттогава се виждаме от време на време. Веднъж я попитах защо ме харесва, след като всички други драгари ме мразят. Тя само се усмихна и ми разроши косата. Повече не съм си правил труда да я питам, но много съм се чудил.

Носеше сивото и черното на дома Джарег, в който баща ми беше откупил правото на благородническа титла, но в един момент разбрах, че всъщност работи за организацията — тоест че е крадла. Това изобщо не ме смущава — винаги съм го смятал за възхитително. Освен това Кийра ме понаучи на някои неща, например как да отварям ключалки, да изключвам магически аларми и да се придвижвам през тълпи, без да ме забележат. Предлагаше ми да ме учи и на още, но просто не можех да се възприема в ролята на крадец.

Не искам да ви разprávям за цялата досада, свързана с въртенето на ресторант, но дойде един момент — мисля, че бях на петнайсет —

когато се видя, че май ще трябва да го продавам заради някаква шантава история с данъци. Докато се мъчех да реша как да се оправя, натискът неочаквано се вдигна и имперският бирник престана да ми идва на гости.

Не съм от тези, дето оставят работите току-така, затова почнах да го търся, за да разбера какво става. Веднъж го видях да притиска друг търговец в района и го попитах.

— Уредено е — каза ми той.

— Как?

— Платено е.

— Кой е платил?

— Не беше ли ти?

— Може би.

— Как така „може би“?

Помислих бързо.

— Липсваха ми малко пари — рекох, — и един трябваше да го уреди, та просто исках да се уверя, че е уредено.

— Джерег го плати. Една дама.

— Със сиво наметало с голяма качулка? С дълги ръце и нисък глас.

— Точно така.

— Добре. Благодаря.

След една неделя забелязах Кийра в една уличка. Отидох при нея и казах:

— Благодаря.

Тя ми отвърна изпод качулката:

— За какво?

— Че ми плати данъците.

— А, това ли? Няма нищо. Искам да ми дължиш услуга.

— Ами аз вече ти дължа около сто — казах. — Но ако мога да направя нещо за теб, ще го направя с удоволствие.

Тя се поколеба, след което отвърна:

— Има едно нещо.

Останах с беглото впечатление, че го измисля в момента, но все пак казах:

— Чудесно. Какво е?

Тя ме изгледа втренчено. Прехапа устна и изведнъж се стъписах, че драгарите също го правят.

Винаги ме е изненадвало колко млада изглежда, стига да не я гледаш в очите. Огледа уличката бавно и много внимателно, Когато отново се обърна към мен, държеше нещо. Взех го. Оказа се малко прозрачно шишенце с тъмна течност, може би около унция.

— Можеш ли да ми го пазиш? — попита Кийра. — Не смятам, че ще е опасно за теб. Но за мен е опасно да го държа точно сега.

Огледах шишенцето да видя колко е чупливо. Като че ли не беше много. После казах:

— Разбира се. Колко време искаш да ти го пазя?

— Не много. Двайсет-трийсет години.

— Ама, Кийра...

— О. Да. Предполагам, че за теб това е дълъг срок. Е, може би няма да е толкова дълго. И както казах, за теб не би трябвало да е опасно.

Подаде ми и една малка торбичка на връв. Пъхнах вътре шишенцето и я завързах на шията си. Попитах:

— А какво има вътре?

Тя помълча, сякаш премисляше, и после каза:

— Кръвта на една богиня.

— О? Няма да питам повече.

Събудих се от гъдела на полуоформяща се мисъл в тила ми и осъзнах, че някой се опитва да ме достигне псионично. Събудих се още, видях, че е почти призори, и позволих контакта.

„Кой е?“

„Сетра Лавоуд“.

„О! Да?“

„Трябва ни помощта ти“.

Дойдоха ми наум няколко забележки, но ги премълчах. „Казвай“.

„Искаме да те доведем тук“.

„Кога?“

„Веднага“.

„Нещо против първо поне да закуся?“

„Чудесно. Искаш ли да ти приготвим ведро, където да се избълваш?“

Кучка. Въздъгнах. „Добре. Дайте ми поне десет минути да се събудя и да стана човек“.

„Какво?“

„Източняк да стана, тогава. Все едно. Просто ми оставете десет минути“.

„Добре“.

Превъртях се и целунах Шанди по врата. Тя измърмори нещо неразбираемо.

— Трябва да бягам — казах. — Закуси и ще се видим по-късно, нали?

Тя пак измърмори. Станах и се погрижих за някои необходими неща, включително увиването на златната верига около лявата ми китка и поставянето на разни оръжия на мястото им. Докато привършвах, Лойош кацна на рамото ми.

„Какво става, шефе?“

„Обратно на Дзур планина, приятел. Не знам защо“.

Излязох на улицата, завих на ъгъла и зачаках. Сетра ме фиксира точно на секундата и миг след това бях на Дзур планина.

Чудех се за шишенцето, което ми беше дала Кийра — шишенцето, което според твърдението ѝ съдържаше кръвта на богиня. Щом се върнах у дома, го извадих от кесийката и го огледах. Течността вътре беше тъмна и наистина можеше да е кръв. Нечия кръв. Разклатих го, което може би беше глупаво, но нищо лошо не ми се случи. Да, може би беше кръв. Но можеше и да не е. Прибрах го в кесията. Предпочетох да не го отварям. Замислих се дали изобщо ще науча някога историята, стояща зад попадането му в ръцете на Кийра, и защо нито искаше да го задържи, нито можеше да го продаде или нещо подобно. Осъзнах, че ми е приятно от това, че правя нещо добро за нея в замяна на добрините ѝ.

Прибрах го в един сандък, където пазех няколко свои ценни вещи, и дълго не помислих повече за него. Зает бях с други неща. Дядо ми беше решил, че като част от продължаващото ми обучение във вещерство вече е време да се сдобия с познайник.

Десет минути след като ме телепортираха, вече започвах да стигам до извода, че в края на краищата Сетра може и да започне да ми харесва. Този път ме докараха направо в библиотеката и след като ми оставиха десет минути да се съвзема, Чаз се появи с гореща хубава клава (клавата е странна драгарска напитка, която се прави от източняшки кафеени зърна. Вкусът ѝ прилича на източняшкото кафе, но ѝ липсва горчивината). Имаше също така гъста сметана и мед, и още топли бисквити с масло и мед. Двамата с Мороулан седнахме да похапнем. Чаз стоеше зад Сетра, ядеше парчетата и трохите, останали на подноса, и очите му шареха нервно из стаята.

Огледах Мороулан, тъй като той продължаваше да ме удивлява. Като че ли се стараяше да запази лицето си напълно безизразно, което вероятно означаваше, че е много притеснен от нещо. Не можах да стигна до някое приемливо предположение, затова се съсредоточих върху яденето и пиенето.

Трябва да кажа, че бях доста изненадан от храната и още повече изненадан и зарадван, когато слугата донесе на Лойош прясна умряла текла. Поднесе ми я и съвсем дискретно кимна към Лойош, сякаш си мислеше, че няма да се сетя за кого е предназначена. Постави подноса, а Лойош се залови със закуската си, показвайки най-изисканите си маниери на маса. Като че ли нито Сетра, нито Мороулан се погнусиха от присъствието му.

„Тия хора са свестни, шефе“.

„Тъкмо си го помислих и аз“.

Това, което още повече ме слиса обаче, беше как лорд Мороулан, чародей и вещер, херцог на дома на Дракона, облизва меда от пръстите си. Направо е срамно, че драгарите нямат лицева окосменост — иначе Мороулан щеше да си има черна козя брадичка, която да попива меда.

Ако цялата тази работа беше замислена, за да ме предразположи да им помогна, мога само да кажа, че подейства. Най-малкото смятах, че ще е за предпочитане пред последната идея, която ми бяха поднесли. Когато се появиха и купите с топла вода и запарени кърпи, бях напълно готов да изслушам всяка шантава идея, която можеха да ми поднесат.

Оказа се много шантава.

Заклинанието за сдобиване с познайник е старо, колкото е старо вещерството, и има толкова вариации, колкото са видовете познайници и вещерските фамилии. Доста просто е за стандартите, с които съм свикнал, но си има и някои рискове, надхвърлящи онези, които са присъщи за всеки ритуал, в който посвещаваш духовната си енергия. Например в случая означаваше да се скиташ из джунглата. Бях попитал дядо си не мога ли просто да си намеря някой джерег от тези, дето прелитат из града, а той ме попита случайно да съм виждал някой наблизо.

Даде ми много подробни и изрични наставления какво да включа в закланието и съвсем общ коментар за опасностите, които трябва да избягвам. Попитах го не може ли да е малко по-точен, а той ми отвърна, че не може, защото не знае. Това ме поуплаши и попитах:

— Сигурен ли си, че е безопасно, Ноиш-па?

— Разбира се, че не съм сигурен, Владимир. Дори е много опасно. Искаш ли да не го правиш?

— Ммм, не. Мисля, че ще се справя.

След което отделих много часове в изучаването на дивия живот в джунглите западно от Адриланка. Мисля, че дядо ми е знаел, че ще го направя, и точно затова беше оформил фразите си толкова пестеливо. В резултат на това научих много. Най-важното беше да проучвам грижливо всичко, от което мога да пострадам.

Този урок винаги ми е бил от голяма полза.

— Я чакайте малко — рекох. — Да се върнем отначало. Защо точно се очаква от мен да си нарамя партакешите и да се затътря по Пътеките на мъртвите?

Помните ли как за пръв път си окачихте сабята на колана и закрачихте наперено из града? Помните ли как подрънкваше ножницата на крака ви? Помните ли как докосвахте от време на време дръжката с опакото на ръката, просто за да се уверите, че е там? Ако никога не сте го правили, опитайте се да си представите усещането. С

нищо не може да се сравни. Един гласец в тила ви нашепва: „Вече съм опасен. Вече съм значим“.

Ако можете да си спомните това или да си го представите, помислете какво бихте изпитали първия път, когато пъхвате кама в ръкава и друга в ботуша, и скривате няколко шурикена в гънките на наметалото си. Изведнъж започвате да се чувствате като, не знам, като сила, с която трябва да се съобразяват. Логично ли звучи?

Значи всъщност вие изобщо не искате да го покажете. Изобщо не беше необходимо да го казвам; то е очевидно. Дори по най-деликатен начин не искате да излъчвате това усещане за опасност; по-скоро сте готов да изчезнете. И въпреки това то е налице. Вървенето из града със смъртоносните изненади по тялото ви променя начина, по който гледате на живота — особено ако сте шестнайсетгодишен източник, живеещ в град на драгари. Чувството е страхотно.

А защо обикалях из града, понесъл скрити по себе си оръжия? Защото бях посъветван от едно лице, което би трябвало вече да познавате. Тя ми каза:

— Щом ще работиш за организацията — и престани да се вдетиняваш, Влад, точно това ще правиш — ще е добре винаги да разполагаш с няколко изненади.

Точно това правех: работех за организацията. Бях получил работа. Не беше ясно каква точно ще е работата, освен че щеше да включва насилие от време на време, считано от днес. Бях човек, следователно по-дребен и по-слаб от драгарите, сред които живеех. Но въпреки това не се боях от насилие от тяхна страна, защото знаех, че мога да се справя с тях. Вече го бях правил. Неведнъж.

Сега за пръв път щяха да ми плащат за това и аз естествено нямах нищо против. Каквото и да стане с мен, винаги ще помня как излязох от малкото си жилище и тръгнах към общарницата, където трябваше да се срещна за първи път със своя партньор. Един новоизлюпен джерег, от когото щях да направя свой познайник, бе сгушен до гърдите ми — главичката на малкото влечуго бе полегнала малко под шията ми; беше присвил крилца и впил нокти в кожата на елека ми. От време на време го „чувах“ в ума си: „Мама?“ Отвърщах му с утешителни мисли, които странно как не влизаха в противоречие с ожесточения дух, който ме беше обзел.

Беше един от онези дни, към които се връщаш по-късно и разбираш, че са били повратна точка в живота ти. Работата е, че го разбирах още тогава. Беше ден, в който се случват вълшебства. Всеки път щом разлюлеех лявата си ръка, усещах дръжката на камата, притисната в китката ми. С всяка стъпка рапирата ми тупваше по левия ми крак. Въздухът беше прохладен и миришеше на море. Ботушите ми бяха достатъчно нови, за да изглеждат добри, но и достатъчно стари, за да са ми удобни. Късото ми наметало беше старо и изхабено, но беше в сивия цвят на джерег и усещах как танцува около мен. Вятърът издухваше назад черния кичур от очите ми. Улиците бяха тихи, беше ранен следобед. Повечето сгради бяха затворени и...

Една сянка изпъкваше неестествено от стената на високата жилищна сграда вляво от мен. Спрях се и видях, че сянката ми маха.

Приблжих се и казах:

— Здравей, Кийра.

Мороулан изглеждаше отвратен — много го бива в това нещо. Каза само:

— Сетра, опитай ти.

Тя кимна — отривисто и делово.

— Мороулан има братовчедка, която се казва...

— Алийра. Добре, това го разбрах.

— Алийра попадна във взрива на град Адриланка, който събори Империума.

— Ясно. Дотук схващам.

— Аз успях да я спася.

— Тук вече ми се губи. Мороулан не каза ли, че е мъртва?

— Е, да.

— Ами тогава...

Тя забарабани с пръсти по облегалката на стола си.

„Ти разбираш ли нещо повече от мен, Лойош?“

„Да, шефе. Вече разбрах, че си се забъркал с двама абсолютни сбърканяци“.

„Благодаря“.

— Смъртта не е толкова просто и праволинейно нещо, колкото може би си мислиш — продължи Сетра. — Тя е мъртва, но душата ѝ е

била опазена. Беше изгубена след Междучарствието, но ние я намерихме, с твоя помощ, както и с помощта на... е, още някои. Вчера най-после си я върнахме.

— Добре. Чудесно. Тогава защо е цялата тая разходка до Пропадите при Портата на смъртта? — Наложил ми се да потисна ледените тръпки при произнасянето на тези думи.

— За да успеем, ни трябва жива душа, ако не живо тяло. Тялото би било по-добре, но Некромантката не може да ни снабди с... Все едно. — Гласът ѝ заглъхна и по лицето ѝ пробяга сянка на отчаяние.

— Ето че стигаме до същото — казах аз. — Първо казвате, че имате душата ѝ, после казвате, че...

— Душата — каза Сетра Лавоуд — не е толкова просто и праволинейно нещо, колкото може би си мислиш.

— Страхотно. — Не съм сигурен, но мисля, че тук Чаз може би леко се подсмихна. — Добре, все едно, как се е озовала в тоягата?

— Сложно е. Все пак там я вкара Лораан. Намерил я е скоро след Междучарствието. Сега...

— Как разбрахте как изглежда тоягата?

Тя ме изгледа с укор.

— Моля ти се, все пак мога да се справя с едно елементарно ясновидство.

— О. Е, извинявай, че съм жив, нали?

— Извинен си.

— Та какво е състоянието на душата ѝ в момента?

Тя помълча дълго и накрая каза:

— Имал ли си някога повод да използваш моргантско оръжие?

Постарах се да запазя безизразна физиономия.

— Може би.

— Но са ти познати?

— Мда.

— Знаеш ли, че моргантските оръжия не могат да унищожат душата на някой, който вече е мъртъв?

— Хмм. Май не съм се замислял върху това. Никога не съм имал повод да ръгам моргантски оръжия в трупове. Но е логично, предполагам.

— Истина е. И все пак душата все още е там, иначе пресъживяването нямаше да е възможно.

— Добре. Това го приемам.

— И знаеш, че понякога телата на онези, които се радват на висока почит в своите домове, биват изпращани през Пропадите при Портата на смъртта, за да вървят по Пътеките на мъртвите?

— И за това съм слушал.

— Значи можеш да разбереш...

— Разбирам, че на източняците не е позволено да влизат в Пътеките на мъртвите и че, във всеки случай, никой освен императрица Зерайка не се е връщал жив.

— И едното, и другото е вярно — каза Сетра. — Но двата факта, събрани наедно, може би показват, че на един източняк би се позволило да...

— Може би?

Тя се поколеба.

— Смятам, че е възможно.

— Страхотно. И за да направя това, какво получавам?

— Можем да платим...

— Изобщо не искам да го чуя. Някои суми са толкова високи, че стават безсмислени. За по-малко от това няма да го направя.

Двамата се спогледаха.

Мороулан каза:

— Много би ни се искало да те убедим. За нас това означава много, а няма кой друг да го направи.

— Този разговор започва да ми звучи познато — отвърнах. — Двамата сте го намислили от самото начало, нали?

— Обмисляхме го като възможност — каза Тъмната дама на Дзур планина.

— И сега казвате, че ще ме убиеете, ако не го направя.

— Не — отсече Мороулан. — Казваме само, че ще ти бъдем много благодарни, ако го направиш.

Учеха се как да се пазарят с мен. Това можеше да е добро или лошо.

— Вашата благодарност ще е нещо много приятно, но ако вече съм мъртъв...

— Смятам, че можеш да оцелееш — каза Сетра.

— Как?

— Била съм там. Мога да ти кажа кои пътеки да хванеш и кои да избягваш, да те предупредя за опасностите, на които може да се натъкнеш, и как да се защитиш. Така ще ти остане само една опасност и смятам, че фактът, че си източняк, чието място не е там, ще е достатъчен, за да...

— Каква е тази опасност?

— От онези, които владеят мястото. Властелините на Съда.

Никак не ми прозвуча добре. Чу се рязко вдишване откъм Чаз, който по време на цялата беседа стоеше на обичайната си позиция.

— Властелините на Съда?

— Да де — каза Сетра. — Боговете.

8.

Забелязах, че стилетът, който бях забил в земята, вибрира, и се зачудих какво ли може да означава това. След малко долових ниско глухо жужене. Съсредоточих се върху него, докато не улових тактовете.

Тактове...

Виж, това беше идея.

Съсредоточих се върху ритъма и протегнах лявата си ръка, с дланта нагоре. Съсредоточих се върху жуженето и протегнах дясната си ръка, с дланта нагоре. Събрах ръцете си и ги обърнах така, че дланите да се срещнат. Усетих зад себе си как Лойош разпери криле и след това леко ги спусна. Очите ми се затвориха сякаш по своя воля. Осъзнах, че започвам да изпитвам умора, което ме изплаши — все още ме чакаше много работа.

Не знам кое се промени, но жуженето започна да се съчетава с ритъма, който бях установил.

Зачудих се как бих описал това в книга за заклинания, ако някога реша да го направя.

— Чудесно — рекох. — Никакъв проблем. Искаш да кажеш, че изобщо няма от какво да се притеснявам, освен от няколко богове? Ами добре, в такъв случай не виждам какво би могло да се скапе. Влизам в бандата, много ясно.

Бях саркастичен, в случай че ви е убягнало. Неволно погледнах към Чаз, да видя дали одобрява, но не разбрах.

— Не мисля, че е чак толкова страшно — каза Сетра.

— О?

— Покажи му тоягата — подкани я Мороулан.

— Мога да я видя и оттук, благодаря — казах и я погледнах: беше до ръката на Сетра. Тя се направи, че не ме е чула, вдигна я и ми я подаде.

— Значи душата на това лице е вътре?

— Да — каза Сетра. — Вземи я.

— Защо?

— Да видим дали ще усетиш нещо.

— Какво се очаква да усетя?

— Може би нищо. Няма да разбереш, ако не я подържиш.

Въздъгнах и взех проклетата тояга. След като каза, че трябва да се усети нещо, много ясно усетих гладката повърхност и че тоягата е леко студена. Бях я държал и преди, но тогава бях доста зает. Беше от светло дърво, вероятно върба.

„Усещаш ли нещо, Лойош?“

„Не съм сигурен, шефе. Май че да“.

Тогава и аз започнах да го усещам. Да, вътре като че ли имаше някакво присъствие, обитаващо на върха на пръстите ми. Странно. Започнах даже да добивам смътна представа за характера — буен, своенравен и гневлив. Дракон, определено.

Също така, за своя изненада, изпитах мигновено съчувствие — и до днес не съм сигурен защо. Върнах тоягата на Сетра и казах:

— Да, усетих нещо.

— Е?

— Какво „е“?

— Ще го направиш ли?

— Луда ли си? Ти каза, че никой освен Зерайка не е...

— И също така обясних защо смятам, че ще го преживееш.

— Да бе. Е, добре, ще го направя... стига да дойдеш да ме пазиш.

— Не бъди глупав — сръза ме Сетра. — Ако можех да отида, ти нямаше да ни трябваш.

— Чудесно. Тогава взимам Мороулан. — Подсмяхнах се — нещо, което започвам да мисля, че винаги е грешка, когато се пазариш с Господари на дракони. Мисля, че засякох усмивчицата на Чаз, но не мога да съм сигурен.

Сетра и Мороулан се спогледаха. След което Мороулан заяви:

— Добре. Съгласен съм.

— Чакай малко...

— Мороулан — каза Сетра, — Властелините на Съда няма да ти позволят да си идеш.

— Тяхна воля.

Сетра каза:

— Но...

И аз също казах:

— Но...

— Тръгваме утре — каза ми Мороулан. — Най-добре да те върнем веднага, да се приготвиш за пътуването.

Лицето на Кийра Крадлата беше почти скрито под качулката, когато тя се извиси над мен и ми заговори с ниския си, почти шепнещ глас.

— Здравей, Влад.

— Благодаря ти.

— Значи знаеш.

— Помислих, че сигурно ти си говорила с Нийлар за мен. Благодаря.

— Надявам се, че ти правя услуга.

— Аз също. Защо мислиш, че може да не е?

— Работата за джерег може да е опасна.

— Аз бездруго пердаша драгари всеки път, щом ми падне. Що да не ми плащат за това?

Тя се взря в лицето ми.

— Толкова много ли ни мразиш?

— Тях, не теб.

— Аз съм драгарка.

— Все пак не си от тях.

— Може би.

— Все едно, трябва да печеля, а и ще остана извън източняшкото гето.

— Знам. — Видях как светнаха зъбите й. — Няма да е редно да живееш там. Благородник си все пак.

Отвърнах на усмивката й.

— Има неща, на които мога да те науча — каза тя. — Ще ти помогнат.

— Бих се радвал. Много си мила.

— Харесваш ми.

Беше ми го казвала и преди. Често пъти се чудя защо. Чудех се също така на каква възраст може да е. Но не зададох тези въпроси.

— Е, пожелай ми късмет — казах.

— Разбира се. Трябва обаче да ти кажа някои неща.

Горях от желание да продължа по пътя си, но не съм глупав. Кийра Крадлата не хаби думите си напразно. Така че отвърнах:

— Добре.

— Най-важното е следното, Влад... не позволявай на гнева да те надвие. Мъртвите не могат да плащат, а ти няма да печелиш, ако не доставяш. И ако можеш да получиш каквото искаш, без да нараниш някого, работодателят ти ще е доволен. Може да не го разбираш, но всеки път, когато един джерег прилага насилие, той рискува. Не го обичат това. Ясно?

— Ясно. — Докато говореше, изведнъж ми хрумна, че може би след по-малко от час ми предстои да се озова пред и може би да нападна някой, когото изобщо не съм виждал. Струваше ми се адски хладнокръвно. Но и, как да кажа... жестоко. — Какво друго?

— Знаеш ли за Лявата ръка на джерег?

— Ммм... за какво?

— Значи не знаеш. Добре. Организацията, както разбираш, печели, като осигурява продукти и услуги, които или са незаконни, или се облагат с висок данък, нали?

— Не съм мислил за това по този начин, но... да.

— Помисли го по този начин. Значи — единственото изключение е магьосничеството. Има магьоснически дейности, които са, както знаеш, незаконни. Магьосничество в помощ на друго незаконно действие, влияние над нечия воля и така нататък. — Тя разпери ръце. — Както казва Демона, „Всеки път, когато направят нов закон, ни отварят нов бизнес“.

— Както казва кой?

— Демона.

— Кой е той?

— Все едно. Така или иначе, Лявата ръка на джерег е съставена главно от жени — не знам защо. Те се занимават с незаконна магия.

— Разбирам.

— Стой настрана от тях. Не можеш да се биеш с тях и не знаеш достатъчно, за да се защитиш от машинациите им.

— Добре. Ще го запомня. Благодаря ти, Кийра.
Качулката кимна. Тя ме изгледа изпод нея и каза:
— Е, късмет, Влад.
Сля се със сянката на сградата и изчезна.

Как трябва да се подготви човек за пътуване до страната на мъртвите?

В смисъл, знам как да се подготвя за обиколка из града и знам как да се подготвя, за да убия някого, и дори имам някаква представа как да се подготвя за прекарването на една нощ в джунглата. Но ако ти предстои да посетиш сенките на живелите някога, слугите на мъртъвците и боговете, какво да вземеш със себе си? Как е редно да се облечеш?

Носех джерегските си цветове, със стилизиран джерег на гърба на сивото ми наметало, което си слагам, когато искам да крия това-онова по тялото си, и черни източняшки ботуши за езда, които са удобни, въпреки че нямаше да има никаква езда — впрочем, толкова по-добре. Качвал съм се веднъж на конски гръб и ако не ми се наложи повече, изобщо няма да се сърдя. Само че не го казвайте на дядо ми. Той смята, че фенарийците били по рождение страхотни ездачи.

Зачудих се колко лесно се съгласи Мороулан да ме придружи. От всичко, което разбрах, неговият шанс да се върне жив беше много понищожен от моя, а моят съвсем не беше добър. Имам предвид, Сетра така и не потвърди, че боговете ще ме пощадят.

Боговете. Беше тъпо. Включвал съм се понякога в частните семейни ритуали на дядо ми, за да се помолим за закрилата на Вийра, богинята-демон, но не бях особено убеден в съществуването ѝ. Знаех, че много източняци вярват в един или повече богове и че някои дори гледат да не повишават много тон, когато споменават имената им. Но като че ли всички драгари вярваха в тях и говореха за тях с такова равнодушие, че се чудех дали за един драгар понятието „бог“ не е едва ли не безсмислено. Реших, че някой ден ще трябва да проуча това.

Или може би щях да го разбера по време на това пътуване. Която мисъл ми напомни, че трябва да се подготвя. Мороулан бе казал, че пътуването щяло да отнеме само няколко дни, тъй като сме щели да се телепортираме до точка съвсем близо до Пропадите при Портата на

смъртта. По пътя сме щели да разполагаме с вода, както и с храна. Времето щеше да е непредсказуемо, но наметалото ми беше топло, щом го загърнех, прохладно, щом го разгърнех, и пазеше от влага.

„Някакви предложения какво да взема, Лойош?“

„Омагьосана кама, шефе. За всеки случай“.

„Винаги си нося. Друго?“

„Онова нещо, веригата“.

„Хм. Да. Добра идея“.

„Вещерски принадлежности?“

„Не знам. Нали затова те питам“.

„Не бе, няма ли да си вземеш принадлежности за заклинания?“

„О! Май че да“.

Тъй че събрах всички тези неща, взех и шепа сухи глътинки в случай, че ми се наложи да спя, шепа листа от келш в случай, че ми се наложи да стоя буден, след което потърсих контакт с Мороулан. Доста време ми отне, защото все още не го познавах добре, но накрая се свързахме.

„Ще бъда готов след час“, казах му.

„Чудесно. Къде да се видим?“

Помислих малко и отвърнах: „Има една кръчма, «При Ференк», в Южна Адриланка“.

Всеки път, когато посещавам обуцар, оставам удивен как обувките ти накрая излизат толкова добре поправени. Тоест, не съм виждал обуцарница, която да не е тъмна като пъкъла на Вийра, или обуцар, който да не мижи все едно, че е полусляп.

Останките от облеклото точно на този обуцар показваха, че е от дома Криота, както и издълженото му лице и кривите пръсти. Мръсотията под ноктите му стигаше да се натори цяла градина. Косата по главата му беше оредяла и тъмна. В помещението миришеше тежко на кожа и на разни масла, и не мога да кажа как изглеждаше, освен че беше тъмно и потискащо.

Криотата ме поздрави с тихо пръхтене (по-добре не мога да го опиша) и ми кимна към едно мрачно място, където се оказа, че има стол, направен от кожени ремъци, оплетени върху дървена рамка. Седнах предпазливо, но столът като че ли нямаше намерение да се

разпада, затова се отпуснах. Беше малък за драгар, от което ми стана приятно, тъй като драгарите са по-високи от хората, а е досадно да седиш в стол, предназначен за някой доста по-едър.

Обущарят излезе, вероятно за да уведоми Нийлар, че съм тук. Нийлар беше оня, който ме нае, след едно неприятно запознанство, свързано с игра на шерийба в дъното на същата сграда. Кийра, както разбрах по-късно, се беше намесила в моя полза, така че идвах да работя за него. Освен това трябваше да се срещна с партньора си.

— Ти трябва да си Влад Талтош — каза той.

Скочих и за малко да извадя камата от ръкава си.

„Мама?“

„Всичко е наред, Лойош“.

Седеше точно срещу мен и в смътната светлина по някакъв начин го бях пропуснал. На лицето му имаше усмивка, може би от това, че подскочих, но реших да не го намразвам веднага.

— Да — отвърнах му. — А ти трябва да си Крейгар, нали?

— Щом трябва.

— Хм.

Гледаше ме със същата сардонична физиономия. Зачудих се дали се опитва да ме вбеси толкова, че да го нападна, за да види дали мога да се владее. Ако беше това, не понасях да ме изпитват. Ако не, просто беше кретен.

— Един тип дължи някакви пари на Нийлар — каза той. — Не са много... четиридесет империала. Но е голям инат. Ако ги вземем, си делим четири империала. — Запазих спокойствие, въпреки че бях удивен, че съдружникът ми не смята четиридесет империала за много пари. Това, реших, може би ми обещавахе едно добро бъдеще.

Той продължи:

— Тръгваме ли? — И докато го казваше, ми подаде нещо, което се оказа гладка пръчка, дебела три-четири сантиметра и дълга две стъпки. Стиснах я. Беше достатъчно тежка, за да пребие всекиго. Той продължи: — Нийлар каза, че знаеш как се използва това.

— Мисля, че да — отвърнах и надигнах тоягата. — Също като крак от стол.

— Какво?

— Все едно. — И му върнах усмивчицата, вече по-наперено. — Да вървим.

— Ами хайде.

Щом излязохме, казах:

— Ти ще говориш, нали?

— Не. Ти.

— Колко време ще те няма, Влад?

— Не знам, Крейгар. Ще трябва просто да се грижиш за нещата колкото може по-добре. Ако извадя късмет, ще се върна до три-четири дни. Ако не извадя, изобщо няма да се върна.

Той захапа устна, навик, който, предполагам, е прихванал от мен.

— Надявам се, че ще изкараш нещо от това.

— Мда. Аз също.

— Е, тогава късмет.

— Благодаря.

Двамата с Лойош се запътихме към кръчмата на Ференк. Домакинът веднага ме позна и се постара да смени навъсената си физиономия. Когато обаче се появи и Мороулан, видях как отново присви устни и едва не изсъска. Усмихнах се и казах:

— За двама, моля. Искаме трупове и водорасли. Сигурен съм, че все още знаеш как се наливат.

Знаеше и останах доволен, че Мороулан хареса фенарийското бренди от праскови, но и малко разочарован, че вече знае за него, знаеше дори как се произнася името му на фенарийски. Обаче не знаеше за съществуването на „При Ференк“. Мисля, че и на него му хареса, че е единственият драгар в кръчмата. Спомних си за срещата с Кийра (случайно? Ха!) и се зачудих как ли щяха да понесат постоянните гости това, че се е отбил един драгар, и що за репутация щях да си създам в това място. Във всеки случай на Мороулан му хареса много повече, отколкото на Ференк.

Жестоко.

Излязохме навън, след като обърнахме по две чаши, и пред прага Мороулан спря. Заставах до него. Той затвори очи и се скова, след което ми кимна. Стегнах се и Южна Адриланка изчезна. Очаквах да изпитам гадене и го изпитах.

Мразя го това.

Обектът живееше на около половин миля. Колкото да убием времето, докато вървим, помолих Крейгар да ми каже нещо за него.

— Не знам, Влад. Знам само, че е орка и че дължи парите на Нийлар от доста време.

— Орка ли? Радвам се да го чуя.

— Защо?

— Нищо. — Той ме изглежда, но си замълча. — Голям ли е?

Крейгар сви рамене.

— Какво значение има? Удряш го достатъчно силно и ще падне.

— Това ли искаш да направим? — попитах и си спомних съвета на Кийра. — Да почнем да размахваме тоягите? — Усетих, че съм изнервен. Когато се хващах да бия драгарите, които ме бяха били, винаги ставаше изведнъж. Никога не бях излизал, за да го направя нарочно. Има разлика.

— Както кажеш.

Спрях.

— Какво значи това? Ти си го правил преди; аз не съм. Защо аз трябва да взимам всички решения?

— Такава ми беше уговорката, когато се съгласих да работя за Нийлар — никога да не се налага да издавам заповед.

— Защо?

— Не е твоя работа.

Зяпнах го. Чак сега забелязах колко ясно му личат чертите на дома на Дракона. Не можах да разбера защо го бях пропуснал преди. Зад това почти със сигурност се криеше някаква история.

Тръгнахме отново и се замислих за Крейгар. Беше почти точно седем стъпки висок, с права кафява коса, кафяви очи и, ами нищо друго забележително. Из главата ми забръмчаха въпроси, без да получат отговори. Откъде беше дошъл? Как се бе озовал в дома Джерег?

Той ме пипна по рамото и посочи една сграда. Носеше знака на виещ вълк и отвън изглеждаше много приятно място. Отвътре също се оказа, че е добре поддържана. Минахме през главното помещение, като събрахме навъсените погледи на гости, които не обичат източняци, джереги или и едното, и другото. Заизкачвахме се по стълбите. Докато изкачвахме трите етажа и завивахме наляво, продължавах да се чудя за

Крейгар — и продължавах да се чудя, когато почукахме на вратата и тя се отвори.

Орката ме погледна и примига. После каза:

— Какво бе, мустак?

О? Гледай ти. Толкова се бях разсеял с мислите за Крейгар, че не бях помислил как да подходя към орката. Е, след като не знаех какво да кажа, го шибнах в корема с тоягата. Той каза нещо от рода на „Охх“ и се преви. Мисля, че може да съм му счупил някое ребро — не се бях целил много добре. Зачудих се дали е тоя, дето го търсим.

Във всеки случай темето му беше малко под мен. За малко да го тресна с тоягата, но си спомних думите на Кийра и спрях. Вместо това го подпрях с крак и го бутнах. Той падна на гръб и тогава ми хрумна колко е лесно да оправиш някой, когато не очаква да го нападнат.

Превъртя се по корем и закашля. Бях го наредил добре, но орките са яки. Крейгар пристъпи до мен и го натисна с крак по врата. Свалих си крака и заобиколих, след което коленичих пред него. Изглеждаше стъписан. Надигна глава и се заозърта. Предполагам, че не разбра, че сме двама. После ме изгледа с яд.

Бръкнах инстинктивно под наметалото си, измъкнах джерега, тикнах го в лицето му и казах:

— Гладен ли си, Лойош?

„Мама?“

„Спокойно“.

Езикът на Лойош се стрелна към орката, чиито очи вече се бяха опулили от страх. Казах му:

— Дължиш пари.

— Пусни ме да стана — изграчи той. — Ще ти ги дам.

— Не. Не ги искам. Искам ти да си ги платиш. Ако не, утре ще се върнем. Имаш двайсет и четири часа. Разбра ли?

Успя да кимне.

— Добре.

Станах и си прибрах Лойош. Запътих се към стълбите. Крейгар вървеше след мен.

Когато излязохме, Крейгар ме попита:

— Защо не взе парите?

— Какво? Не знам. Май защото щеше да е все едно, че го ограбваме.

Крейгар се засмя. Е, като си мисля сега, сигурно наистина е било смешно. Малко треперех. Ако Крейгар си беше позволил някакъв коментар, сигурно щях да го фрасна, но той не го направи.

Когато се върнахме там, откъдето бяхме тръгнали, се бях поуспокоил. Обущаря го нямаше, но заварихме Нийлар. Той ме изгледа, без да обръща внимание на Крейгар, и каза:

— Е?

Отвърнах:

— Не знам.

— Не знаеш?

— Твоят тип има ли тъмна коса, която носи зализана назад, малко широко лице, широки рамене, къс врат и малък бял белег през носа?

— Белега така и не съм го забелязал, но да, общо взето отговаря.

— Значи сме говорили с тоя, с когото трябваше.

— Това е добре. Какво си говорихте?

— Питам го дали би имал нещо против да си плати каквото дължи.

— Той какво каза?

— Оставих го да обмисля.

Нийлар кимна замислено.

— Добре. А Крейгар къде е?

— Тук съм — рече Крейгар и се засмя.

— О! Ти какво мислиш?

— Ще плати. Дадохме му един ден. — Помълча и добави: — Влад се справя добре.

Нийлар ме изгледа за миг.

— Окей. Ще държим връзка, момчета.

Кимнах и излязох от дюкяна. Исках да благодаря на Крейгар, но не можах да го намеря. Свих рамене и тръгнах към къщи, за да нахраня Лойош и да чакам.

Прибрах се малко уморен, но в добро настроение. За първи път в живота си бях много доволен. Нахраних Лойош с малко краве мляко и легнах да поспя на дивана с него, на корема ми. Може би се усмихвах.

Първото, което забелязах, беше небето. Беше същото грозно червено-оранжево небе, което виси над Империята, но беше по-високо и някак по-чисто. Обкръжаваше ни трева, стигаща до кръста ми. Наоколо не се виждаше нито дърво, нито планина или сграда.

Постояхме така няколко минути. Мороулан учтиво запази мълчание, докато вдишам няколко пъти дълбоко, за да се съвзема от последствията от телепорта. Огледах се и ми хрумна нещо. Опитах се да го разбера, след което казах:

— Добре, предавам се. Как успя да фиксираш телепорт на място без никакви отличителни белези?

Той се усмихна.

— Не съм. Просто го фиксирах приблизително там, където исках да се озовем, представих си гледката и се надявах, че няма да се натресем на нещо.

Зяпнах го. Той ми отвърна с усмивка.

— Какво пък — казах след малко. — Май подейства.

— Май да. Тръгваме ли?

— Накъде?

— О, да. — Той затвори очи и завъртя глава. Накрая изпъна ръка в някаква посока, която можеше да е като всяка друга, и каза: — Натам.

Лойош полетя напред. Ветрецьт беше хладен, но не и мразовит. Мороулан закрачи по-ситно, за да не се налага да го догонвам.

Постарах се да не мисля „къде“ и „към какво“ вървим, но тоягата в лявата ръка на Мороулан все ми го напомняше.

9.

Обектът на желанието ми беше там, а ми трябваше тук. Вече бях изковал повечето връзки... там се символизираше от един треперещ нож, тук беше сияещата руна. Но по-важното беше, че трябваше да наруша пространствена бариера, което да доведе до съществуването на нещо, което го няма, като в същото време премахна нещо, което го има, и в същото време да не направя нито едното, нито другото, а само да причиня пространствено пренареждане.

Ако това ви звучи объркващо, опитайте се да го направите.

Бях се превърнал в същество от ритъм и вълна, гледка и звук, от вълнуващ се пейзаж и жужащ нож и сияеща руна и пулс.

Всички те се бяха съчетали във волята ми и в символите пред мен. Представете си го като акт на космическо жонглиране в ума и ще добиете горе-долу върната представа.

Наближаваше трудната част.

Спахме под открито небе, което звучи романтично, но не беше, и трябваше да е студено, но това Мороулан го оправи. Не обичам да спя на гола земя, но се оказа по-добре, отколкото можеше да е. Мороулан не хърка, а колкото до мен — и да хърках, той не го спомена.

Не си носехме готварски принадлежности, но не ни и трябваха, след като с мен беше Мороулан. Пих чай от невидима чаша и ядох хляб, който не беше с нас през нощта, и плодове, които растяха наоколо, сладки и зрели.

Зяпнах в бавно смаляващия се течен цилиндър в ръката ми и казах:

— Виж, тази магия бих искал да мога да я правя.

Мороулан изобщо не ми отговори. Хубавите неща са трудни, предполагам. Тръгнахме отново. Беше хубав топъл ден и зърнах далечните върхове на планина.

— Това ли е целта ни? — попитах.

Мороулан кимна.

— Според теб колко още има дотам?

— Няма значение. Щом се приближим достатъчно, за да различа няколко ориентира, ще се телепортираме отново.

— О!

Трябва да кажа, че вече ми беше трудно да се отнасям към него с неприязън, макар и само заради това, че денят бе хубав и разходката — приятна. Птици пееха, вятър шумеше в тревата и разни такива.

Лойош летеше над мен и от време на време изчезваше за кратки интервали, когато намереше да сръфа нещо. Усещах, че се забавлява чудесно. От време на време зървах по някой див джерег, зареял се високо над нас, но двамата с Лойош не им обръщахме внимание.

Спряхме някъде по обед и Мороулан ни направи още храна. Не знам дали я създаваше от голия въздух, или я телепортиреше отнякъде. Подозирам, че беше първото, защото бе доста безвкусна. Докато се хранехме, Мороулан огледа планините, после стана и заяви:

— Още е рано. Трябва да се приближим повече.

Нямах нищо против. Продължихме да вървим и светът беше чудесен.

Зачудих се дали утре по същото време ще съм мъртъв.

На другия ден получих съобщение, че трябва да се видя с Нийлар. Този път срещата щеше да е в кабинета му — зад играта шерийба, която на свой ред се помещаваше в дъното на малък дюкян за магически принадлежности. Пуснаха ме веднага, без да ми се налага да се представям („Като дойде източникът, пратете го при мен“), и Нийлар кимна към един от столовете и каза:

— Да изчакаме Крейгар.

— Вече съм тук — каза Крейгар.

И двамата подскочихме, после Нийлар се окашля.

— Така. Ето ви четири империята да си ги разделите. И, Влад, ето ти още четири за първата неделя работа. Вече работиш за мен, нали? Искам ви тук утре вечер да държите под око играта на шерийба.

Взех осемте монети и дадох две на Крейгар. Току-що бях спечелил, само за един ден, повече, отколкото щях да събера за няколко

недели в ресторанта. Казах:

— Да, шефе.

Мороулан спря изведнъж, без да ме предупреди — просто замръзна и се загледа напред и малко вляво. Погледнах в същата посока и не видях нищо особено: само гладка равнина с още планини в далечината.

„Провери, Лойош“.

„Добре, шефе“.

Стояхме така повече от минута, Мороулан продължаваше да се взира, а Лойош летеше в указаната му посока. После Лойош каза: „Шефе, трябва да видиш това“.

„Добре. Покажи ми“. Затворих очи и го оставих да изпълни ума ми.

Гледката наистина си я биваше.

Съществата бяха двайсетина и никога не бях виждал нещо да тича по-бързо от тях. Имаха по четири крака и от кръста надолу приличаха на грамадни котки, по-малки от дзури, може би с големината на тиаса, но без криле. От кръста нагоре приличаха на човешки същества. Носеха копия.

„Коткокентаври ли, Лойош?“

„Мисля, че да, шефе. Не знаех, че наистина съществуват“.

„Аз също. Интересно“.

„Мисля, че идват към нас“.

„Мда“.

Прекъснах връзката — вече можех да ги видя със собствените си очи — постепенно оформящи се мъгливи фигури в далечината. Вийра, ама колко бързи бяха само! Забелязах, че Мороулан не е докоснал меча си, и това донякъде ме успокои. После започнах да ги чувам: глухо трополене, което ме накара да осъзная, че трябваше да съм ги чул много по-рано. Придвижваха се смайващо тихо за ръста си.

И изведнъж вече бяха пред нас. Спряха. Подпряха копията си на земята и човешките им лица ни загледаха с умерено любопитство. Копията им бяха с метални върхове и реших, че това трябва да е важно. Останах с впечатлението, че тичат, защото така им харесва. Никое от тях не беше задъхано. Гледаха ни, без да мигат, като котки.

Дрехи не носеха, но много от тях носеха торби на гърбовете си или провиснали на хълбоците. Мускулите по черните им крака бяха адски впечатляващи.

— И какво друго правите за удоволствие? — попитах ги.

Мороулан се обърна и ме изгледа ядосано. Коткокентавърът, който ги водеше и който определено изглеждаше женски, ме изгледа и се усмихна леко.

— Гоним разни неща — каза тя. Говореше драгарски без никакъв акцент.

Лойош кацна на рамото ми и очите на водачката се разшириха.

— Аз съм Влад Талтош.

— На мен ми викат Мъглата.

Един коткокентавър с червени очи каза:

— Това е, защото си хвърля копието като...

— Млъкни, Бренди. — Последва смях, в който се включи и Лойош, макар че само аз го забелязах.

— Джерегът на рамото ти... твой приятел ли е? — попита Мъглата.

— Ммм... да.

— Джерегите се хранят с мъртви коткокентаври.

— И с мъртви хора също — отвърнах. Това, изглежда, я задоволи.

— Какво ви води във Вечните равнини? — попита тя.

— Пътуваме за Пропадите при Портата на смъртта — отговори Мороулан и цялата тайфа коткокентаври отстъпи крачка назад. Наведох се, откъснах си една ягода и я лапнах. Изчаквах.

След малко Мъглата каза:

— Сигурно имате сериозна причина.

Мороулан понечи да отговори, но друг коткокентавър каза:

— Не бе, просто са излезли на лов за чучулиги.

— Не се обаждай, Бърч — каза Мъглата.

— Я кажи, тия копия истински ли са? — попитах я.

— Млъкни, Влад — сряза ме Мороулан.

Лойош изглеждаше почти на ръба на истерията. Някои от коткокентаврите като че ли бяха в същото положение. Както и аз. Мороулан и Мъглата се спогледаха и поклатиха тъжно глави.

Мъглата каза:

— Ако изчакате тук... преследваме една много голяма дива кетна — каза Мъглата. — Като я свалим, ще си я разделим с вас.

— Ние пък ще запалим огън — каза Мороулан и добави: — Мм, вие все пак печете месото, нали?

— Не, предпочитаме го сурово, прясната кръв на жертвата да капе по... — почна Бренди.

— Млъкни, Бренди — каза Мъглата. — Да, добре ще е да напалите огън.

— Е, до скоро тогава — каза Мороулан.

— Мисля, че ще е съвсем скоро — отвърна Мъглата. После коткокентаврите се обърнаха и препуснаха натам, откъдето бяха дошли.

Близо до жилището ми имаше един добър шивач. Навестих го късно следобед на другия ден и си поръчах дълго сиво наметало. Поръчах си също така и кожен елек, с оребряване около яката. Много ми се искаше и шапка с перо, но нямаше.

— Доста пари сме посъбрали, а? — каза шивачът.

Не знаех какво да кажа, затова само му кимнах рязко. Не знам как го изтълкува, но очите му леко се разшириха, като че ли от страх. Когато се обърнах, ме обзе лека тръпка на възбуда и казах през рамо:

— Очаквам ги до една неделя.

Продължих още малко по улицата и си купих комплект ножове за мятане. Прибрах се и почнах да се упражнявам с тях.

След това се явих при Нийлар. Той ми кимна и ме прати в стаята с играта на шерийба. Само преди два дни играех там и един едър джерег ме беше изхвърлил, след като се забърках в свада с друг клиент. Сега седях на мястото на джерега. Стараех се да изглеждам отпуснат и безразличен като него. Предполагам, че успях донякъде.

И ми беше адски гот.

По-голямата част от деня прекарахме в ядене и дружески беседи с коткокентаврите и ни беше много приятно, въпреки че това изобщо не ни приближи до целта. Обикновено не играя на комар, но тези нещастни нецивилизовани същества дори не знаеха как се играе на

камъчета с'янг, тъй че трябваше да им покажа, нали? При това имахме много за размяна, тъй като някои парчета печена кетна са по-добри от други. Коткокентаврите се оказаха много схватливи, така че се отказах, след като почнаха да печелят.

— Подозирам, че след няколко недели няма да ти благодаря, че ни научи на тази игра — каза Мъглата.

— Съвсем невинно забавление — отвърнах и захапах прясно опечената си придобивка. Както казват, комарът не е забавление; забавление е печалбата.

Но пък беше забавно да си дърдори човек с тях и се научих да разбирам кога прекалявам в закачките си. Мороулан направи няколко лечебни магии на три коткокентавъра, чиито леви крака бяха пострадали.

— Много често ни сполетява това напоследък — оплака се Мъглата, след като му благодари.

— Проклятие?

— Просто лош късмет, мисля.

— Май често се среща тъдява — каза Мороулан.

— Особено там, където отивате вие.

Мороулан сви рамене.

— Предполагам, че не знаеш повече за онова място от нас.

— Обикновено го избягвам.

— И ние, стига да можехме — въздъхна Мороулан.

Мъглата се загледа в земята и поклати опашка.

— Защо отивате там?

— Дълга история.

— Ние имаме време за дълги разкази — каза Мъглата. — Млъкни, Брендри.

Мороулан обаче не изглеждаше склонен да говори за това, тъй че настъпи тишина. После един мъжкар, чието име не знаех, се приближи до Мъглата и й подаде нещо. Тя го взе и го огледа. Не бях забелязал досега колко дълги и тънки са ръцете й, а ноктите й ме накараха да потръпна, спомняйки си за едно момиче, което познавах преди време. Това, което Мъглата държеше, приличаше на парче кост. След като огледа дълго, тя каза:

— Да. Мисля, че ще свърши работа. — И го подаде на Мороулан.

Той го взе озадачен, а аз заобиколих и надникнах иззад рамото му. Изглежда, беше откършено от черепа на кетната. Имаше грубо квадратна форма, със страна около пет сантиметра и забелязах по повърхността му някакви груби очертания.

— Благодаря — каза Мороулан. — Какво...

— Ако случайно по Пътеките на мъртвите се натъкнете на Келчор и ѝ покажете този талисман, възможно е тя да ви поеме под закрилата си. — Мъглата замълча. — Но може и да не ви поеме.

— Боговете са такива — каза Мороулан.

— Така си е, уви — въздъхна Мъглата.

Останах със съмнението, че всъщност и двамата не знаят нищо по въпроса.

Ето нещо, което можете да направите, ако сте в подходящо настроение. Намирате някой драгар, който е склонен да ви докаже колко е по-горен от вас, и започвате да му говорите за магия. Наблюдавайте извивката на устната му, когато чуе за вещерство. След това насочвате разговора към числа, свързани с вещерското изкуство. Кажете му как при някои заклинания ви трябва точно две черни свещи и една бяла, в други случаи ви трябва две бели и нито една черна. Споменете му, че например при някоя от по-простите любовни магии трябва да използвате три щипки розмарин. Размерът на „щипката“ е без значение, но броят три е съдбоносен. Можете да му кажете, че в друго заклинание трябва да говорите в стих от девет срички, въпреки че това, което ще изречете, е без значение.

По това време той отдавна ще е престанал да крие презрението си и ще почне да ви дрънка колко било тъпо да се придава значимост на числата.

Точно това е моментът, в който можете да си направите кефа. Килвате глава на една страна, поглеждате го озадачено и казвате:

— Така ли? Ами защо тогава драгарското население е раздробено на седемнайсет Велики дома? Защо има седемнайсет месеца в годината? Защо седемнайсет пъти по седемнайсет години е минималният срок, в който един дом държи трона и Глобуса, докато максималният е три хиляди години и нещо, или седемнайсет пъти по

седемнайсет по седемнайсет? Защо казват, че съществуват седемнайсет Велики оръжия?

Той ще отвори уста и ще я затвори един-два пъти, ще поклати глава и ще каже:

— Но седемнайсет е мистично число.

Сега вече можете да кимнете мъдро, да примигате, да кажете „О, разбирам“ и да си тръгнете.

Това го споменавам само защото имам леко натрапчивото чувство, че драгарите може и да са прави. Най-малкото, числото седемнайсет като че ли наистина изниква точно когато най-малко го очаквам.

Във всеки случай бях точно на седемнайсет години, когато за първи път ми платиха, за да убия човек.

На другата заран се сбогувахме с коткокентаврите. Мъглата и Мороулан си размениха думи, които ми се сториха леко формални и помпозни и от двете страни. Двамата с Бренди се позабавлявахме, като си правехме майтап с тях, а Лойош също подхвърли няколко забележки.

После Мъглата дойде при мен: махаше с опашка и като че ли се усмихваше. Каза ми:

— Ти си добър приятел.

Отвърнах:

— Благодаря.

Тя замълча и се уплаших, че се стяга за някаква реч, при която сигурно щеше да ми е трудно да запазя сериозна физиономия, но след това сниши копието си, докато металният му връх не се окажа на няколко пръста от гърдите ми. Лойош се стегна като пружина.

— Можеш да пипнеш копието ми — каза Мъглата.

О! Колко мило. Едва се сдържах да не погледна към Бренди, да видя дали не се киска. Но какво толкова. Пипнах го, след което извадих рапирата си и рекох:

— Можеш да пипнеш сабята ми.

Тя го направи, много тържествено. И знаете ли, като оставим сарказма настрана, бях трогнат от всичко това. Мъглата кимна за последен път на Мороулан, след което поведе приятелите си, или

племето, или спътниците си, или каквито там се падаха, през равнината. Двамата с Мороулан ги погледахме, докато не се скриха от погледа ни, после си събрахме нещата и поехме към планините.

След като повървахме още няколко часа, Мороулан отново спря, загледа се право напред, към подножието на планините, и рече:

— Струва ми се, че вече мога да различа достатъчно детайли, за да ни телепортирам безопасно.

— Гледай да си сигурен — посъветвах го. — Дай да си походим още няколко часа, а?

Той само ме изгледа.

— Сигурен съм.

Прикрих стона си и промълвих:

— Ами добре. Аз съм готов.

Той впери очи в планините пред нас, а аз се наместих до него. Всичко се беше стаило и се чуваше само дъхът ни. Той вдигна много бавно ръце, вдиша шумно и също толкова бавно ги свали. Вътрешностите ми се надигнаха и затворих очи. Усетих, че теренът под краката ми се е променил, отворих очи, огледах се и за малко не паднах.

Намирахме се на стръмен склон и гледах надолу. Лойош изпищя и се мушна под наметалото ми, докато се мъчех да запазя равновесие. След като помахах малко с ръце, успях.

Въздухът беше студен и хапеше злобно. Зад нас се виждаше неописуемо зелен простор. Наоколо се виждаха планински височини, стръмни и скалисти. Успях някак да седна, без да изгубя равновесие. После подпрях торбата си под главата за възглавница и се опънах по гръб на склона, та да изчакам гаденето да мине.

След няколко минути Мороулан каза:

— По-близо от това не можехме да стигнем.

— Какво значи това? — попитах.

— Когато приближиш долината Зелена мъгла, магьосничеството става по-трудно. А стигнеш ли Портата на смъртта, става невъзможно.

— Защо?

— Не знам.

— Сигурен ли си, че е вярно, или е само мъква?

— Сигурен съм. Бях над Пропадите със Зерайка и задържах някакви местни разбойници, докато тя се спускаше. Ако можех да

използвам магьосничество, щях да го направя.

— Разбойници ли?

— Да.

— Очарователно.

— В момента не виждам разбойници.

— Страхотно. Е, ако дойдат, може да те познаят и да ни оставят на мира.

— Никой от онези няма да дойде.

— Хм, разбирам.

— Сега разбойниците са много по-малко, отколкото по времето на Междущарствието, Влад. Няма защо да се безпокоиш. Онези времена бяха по-дивни.

— Липсват ли ти? — попитах.

Той сви рамене.

— Понякога.

Продължих да се оглеждам и видях няколко кръжаци в далечината джереги. Попитах: „Лойош, видя ли джерегите?“

„Видях ги“. Продължаваше да се крие в наметалото ми.

„Какво става, приятел?“

„Шефе, ти не ги ли видя?“

Тогава погледнах отново, но не можах да схвана проблема, докато един от тях не кацна на една скала над нас. И мащабите изведнъж се откरोиха.

„Кълна се във Феникса, Лойош! Та те са по-големи и от мен!“

„Знам“.

„Не мога да повярвам. Виж ги!“

„Не ща!“

Надигнах се бавно, взех си торбата и кимнах на Мороулан. Продължихме още два часа нагоре по склона и стигнахме билото. Гледката беше величествена, но Лойош не можа да я одобри. От време на време по някой гигантски джерег прелиташе толкова близо над нас, че не можех да го виня. След още около час стигнахме до един широк бърз поток.

Мороулан зави и тръгна по течението му и след два часа потокът се превърна в рекичка. Някъде по тъмно стана вече река и си намерихме място за последен бивак.

Докато се подготвяхме за нощувка, попитах:

— Мороулан, тази река има ли си име?

— Кървавата река.

— Така си и мислех — казах и се завих.

На другата сутрин повървахме още около час по течението и стигнахме до Пропадите при Портата на смъртта.

10.

Предполагам, че щях да си съчиня магическия напев, ако разполагах с време, но не ме бива много в това. Тепърва обаче беше невъзможно. Лойош ми вля сила, която влях в заклинанието, с което подсилих напрежението. Ритъмът стана по-силен, а свещта пред мен изведнъж лумна.

Страшничко.

Съсредоточих се върху нея и превърнах пламъка в дъжд от искри, които избухнаха в кълбо от искрящо нищо. Отново ги събрах и обкръжих пламъка на свещта с дъгообразен нимб. Не се наложи да моля Лойош да го хване и задържи — поисках го и той го направи.

Дъхът ми се укроти; очите ми се присвиха. Бях отпуснат и лек, бях част от нещата, престанал бях да стоя на ръба. Това бе само един етап, който щеше да отmine, но можех да го използвам, докато трае. Сега беше моментът да изкова връзката между източник и цел, да очертая пътя, по който да се огъне реалността.

Ножът потръпна. Казваше ми: „Започни тук“. Добре, чудесно. Започвам и какво правя? Запремествах поглед от ножа към руната и обратно. Протегнах дясната си ръка, с изпънат показалец, и дръпнах черта. Повторих. И потретих.

Продължавах, всеки път от ножа към руната. След малко вече ги свързваше огнена линия.

Чувствах, че всичко е както трябва. Вдигнах очи. Пейзажът продължаваше да потръпва, сякаш бях обкръжен от нереалност, готова да се затвори над мен. Можеше да е доста плашещо, стига да си позволиш да се уплашиш.

Пропадите при Портата на смъртта си имат точно географско разположение; следователно така би трябвало да е и с Пътеките на мъртвите, само че не е. Не искайте да го обяснявам, защото не мога. Знам, че някъде в Пепелявите планини има една висока клисура,

наречена Долината на Сивата мъгла. Има един вероятно легендарен убиец, Марио Сивата мъгла, който е наречен на това място, заради многото хора, които е пратил там.

До тази долина занасят трупа на всеки драгар, който е смятан за достатъчно важен (и богат), за да има кой да уреди процедурата. Кървавата река тече през долината и се спуска от един водопад, и там е краят на всичко материално, що се отнася до живите.

За височината на този водопад са съобщавали онези немрящи, които са се връщали от Пътеките. Донесенията гласят, че е висок петдесет стъпки, хиляда стъпки и всякакъв друг брой стъпки между едното и другото. Вашето предположение няма да е по-лошо от моето, казвам го най-сериозно.

Никой не е стигал до основата на Пропадите, освен от върха на пропастта, въпреки че някои ястреби и атира са пробвали. Подножието на Пропадите не се намира в същия свят като устието. Изписани са многобройни томове около спора дали това е нагласено от боговете, или е просто естествено възникнал феномен. За да покажат колко напразно е това усилие, няколко богове лично са се намесвали в този спор, на едната или на другата страна.

Малцината, които напускат Пътеките на мъртвите (немрящи като Сетра или императрицата Зерайка, получила специално благоволение), не напускат през Пропадите. Вместо това съобщават, че са минали през някаква дълга пещера, която така и не могат да намерят след това, или са се събудили в подножието на Пепелявите планини, или се били изгубили в Запретения лес, или даже че са минали по морския бряг, на хиляда мили разстояние.

Не звучи много смислено, но предполагам, че нарочно е измислено така.

Стоях недалече от водопада и гледах към ръждивооранжевия хоризонт, прекъсван тук-там от високи скалисти ридове. Под мен се къдреха и надигаха сиви мъгли, скриващи дъното на стотици стъпки надолу. Бученето на Пропадите правеше разговора почти невъзможен. Кървавата река, кой знае как, ставаше бяла, докато се сриваше с грохот надолу.

Отдръпнах се от ръба. Мороулан го направи почти в същия миг. Отдалечихме се. Шумът рязко заглъхна и също толкова бързо реката се ушири и забави и на не повече от петдесет стъпки от водопада

изглеждаше толкова спокойна и плитка, сякаш човек можеше да я изгази, и можехме да чуваме дори дъха си.

Това не ми изглеждаше съвсем нормално, но нямах особена причина да питам.

Мороулан се оглеждаше със странно изражение. Щях да го нарека меланхолично, стига да вярвах, че е възможно да изпитва такова чувство. Забелязах, че се взира към някакъв пиедестал, издигнат на двайсетина стъпки от водата. Пристъпих до него — очаквах да видя, предполагам, името на някой умрял и да попитам Мороулан да не би да му е роднина. Но вместо това видях стилизирана глава на дзур.

Погледнах го въпросително. В отговор Мороулан ми посочи към реката и щом проследих жеста му, забелязах едно плоско място.

— Тук останките на покойниците от дома на Дзур се пускат по реката, за да преминат през Пропадите.

— Цоп — казах. — Но те поне вече са умрели. Съмнявам се, че ги притеснява много.

Той кимна и продължи да се взира в пиедестала. Попитах, като се постарях въпросът ми да прозвучи съвсем небрежно:

— Познаваш ли някой Господар на дзур, който да е минавал оттук?

— Сетра — каза той.

Примигах.

— Мислех, че тя е дракон.

Мороулан сви рамене, обърна се и се отдалечихме от Пропадите. Натъкнахме се на друго плоско място срещу реката, която вече започваше да извива, и видях стилизирана криота, след това ястреб, а после и дракон. Там Мороулан се позадържа малко повече, а аз се отдръпнах, за да го оставя насаме с каквито там чувства можеше да изпитва. Ръката му беше побеляла от стискането на тоягата, съдържаща под някаква форма душата на някаква негова братовчедка, в едно или друго състояние.

Лойош продължаваше да се крие под наметалото ми — гигантските джереги все още кръжаха над нас, от време на време чувах и кръсъците им. След малко Мороулан дойде при мен и загледахме тъмните водни въртопи. Птици издаваха птичи звуци, а въздухът беше чист и студен. Мястото беше тихо и скръбно и ми се стори, че това е

изчислен ефект, постигнат и аз не знам как. Във всеки случай действаше.

— Драконите обикновено използват лодки — каза Мороулан.

Кимнах и се помъчих да си представя малка лодка, после я замених с една от онези, дето използват по Реката на залеза, по-голяма и с гребла. Представих си я как се носи по течението, стига до ръба на водопада, преобръща се и се изгубва.

— Какво става след това? — попитах.

Мороулан каза:

— Рано или късно тялото спира на брега, под Пропадите. След няколко дни душата се пробужда, прибира от тялото това, което сметне, че може да й свърши работа, и започва пътуването си до Залите на Съда. Пътуването може да трае дни или няколко недели. Понякога трае вечно. Зависи доколко лицето е запаметило добре Пътеките за своя дом, докато е било живо, какво среща по пътя си и как се справя с него. — Помълча. — Може да срещнем някои от онези, които блуждаят вечно по Пътеките. Надявам се да го избегнем. Мисля, че е доста потискащо.

— А ние? — попитах.

— Ние ще се спуснем покрай Пропадите.

— Ще се спуснем?

— Имам въже.

— О? Е, значи всичко е наред.

Бях в организацията от близо година и вече навлизах в етапа, в който ти е спокойно и се чувстваш добре от това, което правиш. Можех да заплашвам хора, без да кажа и дума, само като вдигна вежда или се усмихна, и те го усещаха. Освен това двамата с Крейгар си пасвахме много добре. Ако обектът почнеш да се държи невъзпитано, просто заставах пред него, а Крейгар го удряше, обикновено откъм гърба. После му нанасях някоя дребна телесна повреда и му прочитах лекция по пацифизъм.

Нещата вървяха добре и животът си течеше гладко, докато един ден не чухме за някой си Тиев, когото намерили в уличката зад някаква кръчма. Значи, понякога е възможно, макар и скъпо, да се съживи труп. Но в този случай на Тиев му бяха срязали врата, съсечен му беше

гръбнакът, нещо, с което магьосниците не можеха да се справят. Беше носил със себе си двама императора, когато го убиха, и парите бяха намерени в дрехите му.

Тиев, както чух, работел за някой си Ролаан и според слуховете бе известен с това, че вършел поръчкови убийства. Ролаан беше голяма клечка и Крейгар ми спомена, че чул някакъв слух, според който друга голяма клечка, Уелок Ножа, бил поръчал убийството на Тиев. Това беше важно, защото шефът ми работеше за Уелок — или поне се предполагаше, че плаща на Уелок процент от всичко, което печелеше.

Една неделя по-късно друг тип, Лефоро, беше убит по същия начин като Тиев. Лефоро бачкаше пряко за Уелок и освен това го познавах, тъй че този път ударът беше много близо до мен. Хората, които виждах при шефа, почнаха да гледат нервно, а шефът ми намекна, че няма да е зле, ако не се мотая сам по улиците. Не можех да си представя какво ще спечели някой, ако ме убие, но почнах да се задържам много у дома. Дотук — нищо лошо. Не печелех чак толкова пари, че да горя от желание да изляза и да ги похарча, а Лойош вече беше почти пораснал, тъй че беше забавно да отделям време за тренировките му. В смисъл, казвах например наум: „Лойош, намери червената топка в спалнята“ и той отиваше и ми я донасяше в ноктите си. По това време беше престанал да ме нарича „Мама“, но беше прихванал навика да ми вика „шефе“, сигурно заради обръщението, което използвах към началника си.

Както и да е, след около две недели шефът поиска да ме види. Влязох в кабинета му и той каза:

— Затвори вратата.

Затворих я. Бяхме сами и почнах да се изнервям.

— Седни, Влад — каза той.

Седнах и рекох:

— Да, шефе?

Той облиза устни.

— Имаш ли интерес да ми свършиш малко работа? — Долових съвсем леко натъртване на думата „работа“.

Устата ми пресъхна. След близо година бях усвоил достатъчно от жаргона, за да знам какво означава тази дума, Бях изненадан, стъписан и всичко останало. Така и не беше ми хрумвало дотогава, че някой ще

го поиска от мен. От друга страна, изобщо не ми хрумна да откажа, така че казах:

— Разбира се.

Той изглеждаше леко успокоен.

— Добре. Ето го обекта. — Подаде ми рисунка на драгар. — Познаваш ли го?

Поклатих глава.

— Няма значение. Казва се Кин. Бияч е при... все едно. Як е, тъй че не рискувай. Живее на улица „Грънчарски пазар“, близо до Кураж. Мотае се в „При Гръф“. Знаеш ли го?

— Да.

— Отскача в един бардак три врати по-нагоре в повечето свършъци и не поема охранителна работа много често, но няма график. Това стига ли ти?

— Предполагам.

— Напоследък не излиза много често сам, тъй че може да ти се наложи да изчакаш, докато получиш възможност. Няма лошо. Отдели колкото време трябва, за да стане добре, и гледай да не те видят. Пази се. И не го искам пресъживим. Можеш ли да се справиш?

— Да.

— Хубаво.

— Има ли аларми в жилището си?

— А? О, стой настрана от жилището му.

— Защо?

— Там не пипаш.

— Що не?

Той ме изгледа продължително и каза:

— Виж, той е джерег, нали?

— Да.

— И ти си джерег, нали?

— Да.

— Значи в дома му не.

— Окей.

— Също така не го доближаваш, когато е при някой храм, олтар или нещо такова.

— Ясно.

— Освен това е женен. Не го пипаш, докато е с жена си.

— Ясно. Използвам ли и двете си ръце?

— Не се прави на шут.

— И това ли да не правя?

Лойош, който беше започнал да крачи по рамото ми, надникна в рисунката и изсъска. Предположих, че е хванал нещо повече от мен. Шефът отвори уста, но си замълча. Подаде ми кесия. Взех я и ми се стори много тежка.

Попитах:

— Какво е това?

— Заплащането ти. Две хиляди и петстотин златни империала.

Когато можах отново да проговоря, казах:

— О.

Накладохме огън на прилично разстояние от реката и опекохме останалото месо от кетната. Ядохме бавно и мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли. Лойош се измъкваше от наметалото ми колкото да свие някоя мръвка и отново се скриваше вътре.

След като се нахранихме, Мороулан предложи да си починем.

— Някои казват, че да спиш, докато си по Пътеките, носи лош късмет. Други казват, че е невъзможно. Трети не казват нищо по въпроса. — Той сви рамене. — Не виждам смисъл да рискуваме. Бих искал да сме колкото може по-отпочинали, преди да започнем.

След това погледах как Мороулан приготвя ремъци, с които да стегне тоягата на гърба си, за да може да борави с двете си ръце при спускането. Отвих си веригата от лявата китка и я огледах. Завъртях я няколко пъти. Държеше се като всяка друга верига, което беше или заради мястото, където се намирахме, или защото нямаше какво друго да прави. Прибрах я, помислих дали да не проверя това, което Мороулан каза за магьосничеството, но се отказах.

Забелязах, че Мороулан ме гледа. После попита:

— Даде ли й име?

— На веригата ли? Не. Какво име е подходящо?

— Какво прави?

— Когато я използвах, действаше като щит срещу разните неща, дето чародеят ги мятеше по мен. Какво ще кажеш за „Маготрепач“?

Мороулан сви рамене и не отговори.

„На мен ми харесва, шефе“.

„Добре. Значи остава това. Много ми е трудно да съм сериозен с даването на име на една верига“.

— Ами, да почваме тогава — каза Мороулан.

Кимнах, увих Маготрепач около китката си и станах. Върнахме се при Пропадите и гласовете ни отново се удавиха в шума на водопада. Забелязах, че има пиедестал съвсем близо до ръба, и видях, че на него е изсечена атира. Мороулан върза единия край на въжето около пиедестала — според някои това сигурно е проява на лош вкус, не знам.

Въжето изглеждаше тънко и се оказа много дълго. Той хвърли другия му край в пропастта. Устата ми пресъхна.

— Достатъчно ли е здраво? — изломотих.

— Да.

— Добре.

— Аз тръгвам пръв — каза Мороулан.

Обърна се с гръб към Пропадите, стисна въжето и почна да се спуска. Изпитах неволно желание да клъцна въжето и да побягна, но вместо това го стиснах здраво и се приготвих за спускане. Обърнах се и извиках надолу, надмогвайки рева на водопада:

— Някакви последни съвети, Мороулан?

Гласът му едва се чу, но мисля, че каза:

— Внимавай, тук е мокро и хлъзгаво.

Оставих платеното за работата в жилището си и тръгнах към „При Гръф“. По пътя се зачудих какво ще направя там. Първата ми мисъл беше, че ще го намеря, ще изчакам да излезе и ще го убия. Всъщност планът не беше толкова лош, тъй като гледката на една смърт обикновено обърква свидетелите за това кой точно я е причинил. Но се притеснявах, че като източник вероятно ще изпъквам сред тълпата, което означаваше, че той щеше да ме забележи, което, както знаех, не беше хубаво. Когато стигнах, все още не бях измислил какво да направя, затова застанах в сянката на една сграда от другата страна на улицата и продължих да мисля.

Два часа по-късно все още не бях измислил нищо, но видях, че моят човек напуска в компанията на друг драгар в джерегско облекло.

Свързах се с Имперския глобус и си отбелязах часа просто защото ми хрумна, че е редно да го направя. Изчаках да подминат едно каре и тръгнах след тях. Проследих ги до някаква сграда, за която реших, че трябва да е домът на жертвата ми.

Моята жертва.

Думите отекнаха странно в главата ми.

Отърсих се от тази мисъл и си отбелязах, че Кин и приятелят му като че ли си взимат довиждане. После приятелят се качи горе и остави Кин сам на улицата. Това можеше да се окаже късмет за мен, тъй като сега Кин трябваше да се върне до жилището си сам, което ми даваше няколко карета, докато се приближа зад него и го убия.

Опипах с пръсти камата до рапирата ми. Кин сякаш се олюля за миг, след което стана прозрачен и изчезна.

Телепортира, естествено. И на това ако не му се вика лошо възпитание.

Телепортите могат да се проследят, но не съм достатъчно добър магьосник, за да го направя. Да наема някой за това? Кого? Лявата ръка на джерег имаше достатъчно добри магьоснички, но мизата им беше висока, а и предупреждението на Кийра още ехтеше в ушите ми. А и щеше да означава да си трая и да чакам да ми предложи друга възможност, тъй като никой магьосник не може да работи по толкова студена следа.

Задоволих се с няколко ругатни като най-подходящо за случая — измърморих ги тихо. Бях искал да го свърша още днес, което, като си го помисля сега, беше глупаво, но имах чувството, че парите все още не са мои, докато не съм свършил работата, а можех да ги използвам тези пари. Можех да се преместя в по-хубаво жилище, можех да платя за уроци по фехтовка на източняшки майстор и за уроци по магия от някой драгар, а те не са евтини и...

Не. Не сега. Сега трябваше да помисля как да ги спечеля, а не как да ги похарча. Върнах се в жилището си и обмислих въпроса.

Следващия път, когато се спусна отнякъде по въже, мисля да се опитам да го уредя така, че да е някъде на сухо. Също така държа да виждам дъното.

То като го помислиш, май изобщо няма да го направя.

Изобщо не искам и да предполагам колко дълго сме се спускали. Допускам, че за Мороулан е било по-различно, отколкото за мен, но и това не искам да знам. Ще призная, че ми е любопитно какво ли щеше да стане, ако бяхме маркирали въжето, но не бяхме.

Спускането изобщо не беше забавно. Повечето пъти се хлъзгах по мокрото въже уплашен, че ще кацна върху Мороулан и двамата ще се сринем надолу. Първо дланите ми заципаха от стискането на проклетото въже, после ме заболяха, след това престанах да ги усещам, което ме уплаши. След това забелязах, че ръцете ми се схващат. Изобщо няма да споменаваме за отоците и натъртванията, които краката и тялото ми понасяха от блъскането в скалите по стръмната урва. Успяхах някак да не удриям главата си много силно или прекалено често, което според мен е сериозно постижение.

Да кажем просто, че оцелях.

Наистина бе невъзможно да определиш къде точно е дъното.

След това обаче стана малко по-лесно и в един момент се оказах във водата, а Мороулан беше до мен. Водата беше много студена. Зъбите ми почнаха да тракат и видях, че и с Мороулан е така, но бях твърде премръзнал, за да изпитам задоволство. Лойош ядосано се покачи на рамото ми. Шумът продължаваше да е оглушителен, прогизнал бях от глава до пети, а дланите ми горяха от стискането на въжето.

Доближих уста до ухото на Мороулан и изревах:

— Сега какво?

Той посочи нанякъде с глава и тръгнахме натам. След като си бях създам симбиотична връзка с въпросното въже, ми беше трудно да го пусна, но все пак успях и зашляпах след него. От мъглата, която вдигаше водопадът, бе невъзможно да се види на повече от две стъпки напред. Течението беше силно обаче и някак успяваше да ме задържи близо до Мороулан, така че не го изгубих от поглед.

Твърде зает бях с това да се боря с течението и да не изпускам Мороулан от очи, за да се изплаша толкова, колкото се полагаше, но всъщност не се оказа толкова дълго — излязохме на брега и рухнахме един до друг.

11.

Лявата ми ръка замръзна и част от мен осъзна, че е надвиснала над руната. Дясната ми ръка продължаваше да блуждае без посока; след това и тя спря. Беше точно над треперещия нож.

Време за едно дълбоко вдишване, след което издишах много бавно.

Не смятам, че някога отново ще видя толкова много трупове на едно място. Не че държа, между другото. Подробностите ще пропусна, ако нямате нищо против. И преди бях виждал трупове, но тук количеството и разнообразието им правеха гледката много по-неприятна.

Длъжен съм обаче да спомена нещо странно: не миришеше на разложено. Всъщност, като си помислих, разбрах, че единствената миризма, която можех да уловя, бе смътна и серниста, и като че ли идваше от реката, която вече течеше бърза и покрита с бели вълнички. Реката също така предлагаше единствените звуци, шумолеше по сивкавите камъни и в песъчливите брегове и се връзваше в плътната глина.

Усетих, че Лойош потръпна под наметалото.

„Добре ли си?“

„Ще го преживея, шефе“.

Надигнах се и погледнах Мороулан. Изглеждаше по-изтощен и от мен. И беше мокър, като мен, и трепереше също като мен, факт, който ми достави перверзно удоволствие.

След малко той усети, че го гледам. Предполагам, че се досети какво си мисля, защото ми се навъси. Надигна се и забелязах, че ръцете му треперят. Намръщи ми се отново.

— Магьосничеството тук не действа — отбеляза той. Гласът му прозвуча малко особено, сякаш говореше през много тънко стъкло. Не

чак далечен, но не и съвсем близък. — Жалко, щеше да е добре да се изсуша.

— И вятъра хич го няма — казах. — Май ще си останем мокри доста време. — Гласът ми звучеше по същия начин, което ми хареса още по-малко. Все още ми беше студено, но тук все пак беше по-топло, отколкото в реката.

— Да продължим — каза Мороулан.

— Само след вас, милорд.

Вдигнахме се съответно на крака и се огледахме. Реката зад нас, с трупове от двете страни, пред нас — мъгли.

„Това място е шантаво, шефе“.

„Забелязах“.

„Забеляза ли трупове, дете не вонят?“

„Да“.

„Може би душата издава вонята и след като тези приятелчета нямат души, няма какво да мирише“.

Не попитах Лойош сериозно ли говори, или се шегува, защото не исках да знам. Мороулан пипна дръжката на меча си и провери дали тоягата е на гърба му, с което ми напомни защо сме тук. Стегнах се в кръста, дете се вика, и поехме.

Седях в любимото си дълбоко кресло у дома и размислях как да убия Кин. Исках просто да се приближа до него и да го закова, където и да е и с който и да е. Както вече казах, по принцип тази практика не е лоша. Бедата бе в това, че той знаеше, че се води война, поради което внимаваше да не остава сам.

Не знам защо толкова се бях фиксирал на „При Гръф“ като най-подходящо място за убийството и след време, когато премислих всичко това, реших, че е грешка, и се постарях вече да избягвам такива предварителни постановки. Знаех, че мога да го хвана на някое публично място, защото като дете бях видял да убиват едного тъкмо на публично място — в бащиния ми ресторант. Точно тогава бях срещнал и Кийра, но сега това не е важно.

Предъвках известно време цялото нещо, а Лойош каза:

„Виж, шефе, само за да те поразсея малко, мога да ти помогна“.

„Можеш, как пък не!“

Вървахме през вихреца се мъгла, която беше само досадна, докато не забелязах, че няма никакво въздушно течение, което да я движи. Изтъкнах го на Мороулан, който ми отвърна:

— Млъкни.

Усмихнах се, а после се усмихнах малко повече, когато краят на един гол клон го шибна в лицето. Той се навъси още повече и продължихме да крачим, но вече по-бавно. Мъглата беше единственото нещо, което можеше да се види освен терена под краката ни, който беше мек, песъчлив и не приличаше на земя, по която могат да растат разни неща. Тъкмо когато стигнах до това заключение, пред нас се оформи сянка, която се оказа дърво, голо като одевешното.

„Шефе, тия дървета защо са голи през лятото?“

„Защо питаш мен? Освен това, ако беше лято, нямаше да е толкова студено“.

„Вярно“.

Появиха се още и още дървета, сякаш изникваха около нас, и ние ги заобикаляхме, като се стараехме да се придържаме повече или по-малко в една посока. Скоро след това Мороулан спря и огледа нещо, което наподобяваше пътека, минаваща диагонално наляво от нас. Размърда челюст и каза:

— Хм. Ще продължим напред.

Така и направихме, но го попитах:

— Откъде знаеш?

— От книгата.

— Каква книга?

— Дадох ми книга, пътеводител по Пътеките. Сетра също помогна.

— Откъде я имаш тая книга?

— Фамилно наследство.

— Разбирам. Колко е точна?

— Тъкмо ще разберем, нали? Ти щеше да се справиш по-добре от мен, защото тогава Сетра щеше да може да ти каже по-безопасни пътеки.

— Защо не е могла да каже на теб по-безопасните пътеки?

— Аз съм драгар. Не ми е позволено да знам.

— Аха. Между другото, кой ги налага всички тези правила?

Той ме изгледа пренебрежително и не отговори. Излязохме на друга пътека, водеща под малко по-различен ъгъл, и Мороулан каза:

— Да пробваме по тази.

— Запомнил си книгата наизуст? — попитах.

— Да се надяваме.

След малко подхвърлих:

— Предполагам, че е имало сериозно основание да не се вземе книгата.

— Не е разрешено.

— Цялото това пътуване не е разрешено, доколкото схващам.

— Тогава защо да влошаваме нещата още повече?

Това го преглътнах и попитах:

— Имаш ли представа какво точно ще стане?

— Ще се явим пред Властелините на Съда и ще ги помолим да върнат братовчедка ми.

— Имаме ли сериозни основания да им го поискаме?

— Това, че ни стиска да им го поискаме.

— О!

Скоро се натъкнахме на някакъв плосък сивкав камък, поставен по средата на пътеката. Беше с неправилна форма, може би две стъпки широк, четири стъпки дълъг и стърчеше на петнайсетина сантиметра от повърхността. Мороулан спря и го огледа за миг, прехапал устна. Помълчах, за да му оставя време да помисли, след което казах:

— Ще ми кажеш ли нещо за това?

— Означава избор. Ще поемем по различен път в зависимост от това от коя страна ще го заобиколим.

— Ами ако просто го прекрачим?

Той ме изгледа изпепеляващо, без да отговори. После въздъхна и обиколи камъка от дясната страна. Последвах го. Пътеката продължи през голи дървета, без някаква доловима разлика.

Скоро след това чухме вой на вълци. Погледнах Мороулан, но той само сви рамене и каза:

— Точно тук бих предпочел външна заплаха пред вътрешна.

Реших да не питам какво има предвид. Лойош помръдна нервно на рамото ми.

— Оставам с впечатлението, че тия неща са нагласени нарочно, като изпитание или нещо такова — казах.

— Аз също — каза Мороулан.

— Не знаеш ли?

— Не.

Още вълчи вой и: „Лойош, можеш ли да кажеш на какво разстояние беше това?“

„Тук ли, шефе? На десет стъпки или десет мили. Всичко е шантаво. Бих се чувствал по-добре, ако можех да подуша нещо. Страшно е“.

„Искаш ли да похвърчиш и да огледаш?“

„Не. Ще се изгубя“.

„Сигурен ли си?“

„Да“.

„Добре“.

Засякох някакво рязко движение вдясно от мен, адреналинът ме удари, видях, че Мороулан е извадил меч си, и го последвах. После от мъглата се откरोиха някакви сиви фигури и се понесоха във въздуха към нас. Последва кратък миг на бясно махане с ръка и всичко свърши. Нищо не бях докоснал и нищо не беше ме пипнало.

Мороулан въздъхна и кимна.

— Не можеха да ни достигнат. Надявах се, че ще стане така.

Прибрах рапирата в ножницата, изтрих потта от дланите си и казах:

— Ако това е най-лошото, от което ще трябва да се боим, нямам нищо против.

Лойош се измъкна изпод наметалото.

— Не се безпокой — каза Мороулан. — Не е.

Лойош ми обясни, че е вече на повече от година. Признах, че е самата истина. Той продължи с обяснението, че вече е адски близо до пълнолетие и би трябвало да му позволя да ми помага. Зачудих се как би могъл да ми помогне. Той предложи един начин. Не можах да измисля добър контрааргумент, тъй че се спряхме на това.

На другия ден, рано, се върнах в „При Гръф“. Този път влязох вътре и си намерих един празен ъгъл. Ударих една халба медовина и

напуснах. На излизане Лойош не беше с мен.

Заобиколих заведението и намерих задната врата. Беше заключена. Поиграх си с нея и след малко се оказа отключена. Влязох много предпазливо. Беше склад, пълен с каци, бурета и сандъци с бутилки, пиене имаше за цяла година. През една завеса се промъкваше светлина. Аз също — и се озовах в едно помещение, пълно с чаши, чинии и неща, дето трябва на човек за миене на чинии. Реших, че мястото не е подредено много ефикасно. Аз щях да поставя рафтовете вляво от плотовете за сушене и... все едно.

В тази стая също нямаше хора, но тихият шум от гостилницата идваше през дебела вълнена завеса. Помнех същата завеса от другата страна. Върнах се в склада, разместих две бъчви и един голям сандък и се скрих.

След пет окаяни часа — бях изтръпнал и вкочанен — двамата с Лойош решихме, че Кин няма да се появи. Ако това продължеше така, имах чувството, че ще почна да изпитвам неприязън към него. Разтрих изтръпналите си крака, за да мога отново да вървя, като се надявах, че никой няма да дойде през вратата.

Бяхме нападнати още два пъти: веднъж от нещо малко и хвъркащо и веднъж от една тиаса. И двете не можах да ни докоснат, и двете ни подминаха след първото налитане. Също така се натъквахме на разклоняващи се или пресичащи се пътеки, между които Мороулан избираше с увереност, за която можех само да се надявам, че е оправдана.

Стигнахме до друг сив камък и Мороулан отново избра да го заобиколим отдясно, отново след много мислене. Казах:

— Същото ли е, както си го запомнил?

Мороулан не отговори.

После малко вдясно от нас се появи едно дебело старо чворесто дърво, с един клон, висящ над пътеката, на около десет стъпки от земята. Една голяма кафява птица — познах, че е атира — ни изгледа с едно око и каза:

„Живи сте“.

Отвърнах: „Как позна?“

„Мястото ви не е тук“.

„Е, не го знаех. Сигурно сме взели грешен завой по Кураж. Ами, тогава просто напускаме“.

„Не можете да си идете“.

„Я помисли малко. Първо казваш, че...“

— Да вървим, Влад — каза Мороулан. Допускам, че е имал малка беседа с атирата, докато аз си водех своята, но може и да не съм прав. Мушнахме се под клона и продължихме по пътя си. Озърнах се през рамо, но дървото и птицата ги нямаше.

Малко по-късно Мороулан застана пред друг сив камък. Този път въздъхна, погледна ме и ни поведе отляво. Каза:

— Ще ни се наложи, рано или късно, иначе никога няма да стигнем до целта си.

— Злокобно звучи.

— Да.

А малко по-късно му викам:

— Можеш ли да ми подскажеш поне какво да очаквам?

— Не.

— Страхотно.

А след това пропадах. Понечих да изкрещя, спрях се и осъзнах, че продължавам да вървя до Мороулан, както преди. Обърнах се към него и леко залитнах. В същия момент и той залитна и лицето му преbledня. Затвори за малко очи и поклати глава, погледна ме и продължи по пътеката.

— Случайно да пропадеше? — попитах го. — Само за миг?

— Да пропадам? Не.

— Тогава какво ти се случи?

— Не държа да го обсъждам.

Не настоях.

Малко по-късно нагазих в тресавище. За миг си помислих, че ще се повтори същото, защото си давах сметка, че в същото време продължавам да вървя, но този път изпитанието не прекъсна. Мороулан до мен се поколеба и каза:

— Продължавай да вървиш.

Послушах го, въпреки че част от ума ми говореше, че с всяка стъпка затъвам все повече. Също така усетих паника откъм Лойош, което никак не помогна, защото се чудех той какво вижда.

Хрумна ми, че Лойош би могъл да чувства моя страх, затова се постарях насила да запазя спокойствие заради него — казвах си, че тресавището е само илюзия. Изглежда, подейства, защото вече се чувствах спокоен, а това ми помогна и образът със затъването се прекрати точно когато водата покриваше устата ми.

Двамата с Мороулан спряхме за малко, вдишахме дълбоко и се спогледахме. Той отново поклати глава.

— Няма ли чисти пътеки до Залите на Съда? — попитах.

— Някои книги имат по-добри пътеки от други — отвърна той.

— Като се върнем, ще открадна някоя от по-добрите и ще почна да продавам копия — рекох му.

— Не могат да се преписват — каза Мороулан. — Някои са опитвали.

— Как така? — викам му. — Думите са си думи.

— Не знам. Да продължим.

Така и направихме и се почувствах много облекчен, когато стигнахме до поредния сив камък и Мороулан хвана пътеката надясно. Тоя път не можа да ни докосне див глиган, а след него — дзур.

Мороулан избираше между нови и нови пътеки и стигнахме до още един камък. Той ме погледна и каза:

— Е?

Свих рамене.

— Щом се налага.

Той кимна и завихме наляво.

Върнах се вкъщи, краката ми се чувстваха по-добре, но настроението ми беше кисело. Реших, че повече не искам да видя „При Гръф“. Определено започвах да се дразня от Кин, който упорито отказваше да се остави да го подреда. Сипах си чаша бренди и се отпуснах в любимото си кресло.

„Толкова с идеята, Лойош“.

„Можем отново да я пробваме утре“.

„Краката ми няма да го понесат“.

„О. Ами тогава какво?“

„Де да знам. Остави ме да помисля“.

Закрачих из жилището; прехвърлях в ума си възможности. Можех да купя някоя магия, да речем, нещо, което действа от разстояние. Но пък тогава някой щеше да знае, че съм го направил, и нещо повече, имаше твърде много защити срещу подобни неща; самият аз си носех един пръстен, който щеше да блокира всякакви опити за прилагане на магии срещу мен и ми беше струвал по-малко от неделната заплата. Вещерството беше случайна и много рискована работа.

Отрова? Същото. Неблагонадеждно, освен ако не си експерт. Все едно да пушна камък върху главата му... Може да подейства, но ако не, ще бъде предупреден и след това ще стане много по-трудно да го убия.

Не, най си бях добър с мушкането с рапирата; можех да съм сигурен какво се случва. Това означаваше, че или трябва да му се приближа в гръб, или да му налетя внезапно. Извадих камата си от колана и я огледах. Беше оръжие за ръкопашен бой; добре направено, тежко, със сравнително приличен връх и добре наточено. Оръжие за мушкане и рязане, което щеше да действа добре в гръба или врата. Рапирата ми беше предимно за мушкане, удобна за влизане под брадичката и оттам в мозъка. И двете щяха да вършат работа.

Прибрах ножа, свих юмруци и продължих да крача още малко.

„Измисли ли нещо, шефе?“

„Така ми се струва. Дай ми една минута да го дообмисля“.

„Окей“.

„Значи, Лойош, ще го направим идиотски просто — казах след малко. — Ето какво искам от теб...“

Имаше моменти, в които виехме като обезумели, моменти, в които се смеехме истерично до побъркване.

Продължавай да вървиш.

Умирахме от глад или от жажда въпреки изобилието от храна и пиене съвсем до нас, малко встрани от пътеката.

Продължавай да вървиш.

Пропасти се разтваряха пред нас и чудовищата от най-черните ни кошмари ни връхлитаха, приятелите ни се обръщаха срещу нас, враговете ни се смееха в лицата. Предполагам, че не бива да говоря от

името и на Мороулан, но гледката със стегнатия му гръб, стиснатата челюст и бледото му лице говореха красноречиво.

Продължавай да вървиш. Спреш ли, никога няма да можеш да се измъкнеш от това. Оставиш ли пътеката, ще се изгубиш. Продължавай да вървиш срещу вятъра, през снежната виелица, през сипеите. Продължавай да вървиш.

Кръстосват се пътеки. Мороулан избира, скърца със зъби и продължава. Часове? Минути? Години? Де да знам. И това — въпреки факта, че всеки път когато изберехме пътеката отдясно, ни се спестяваха чисто физическите атаки. Веднъж ни нападна сджо-мечка — фантом. Все още имам много ясен спомен как замете с лапа през главата ми и колко шашнат бях, че не усетих удара, но така и не помня дали беше резултат от избор надясно или наляво.

Честно казано, не мога да разбера как се оправят мъртвите.

Стигнахме до едно място, където трябваше да спрем, за да отдъхнем, и го направихме — хапнахме и пийнахме точно пред поредния сив камък. Бях се отказал да задавам тъпи въпроси. Първо на първо знаех, че Мороулан бездруго няма да ми отговори, и второ на второ — имах чувството, че ако отново ми свие рамене, ще го наръгам с нож в гърба. Предполагам, че и той изпитваше не по-малко ласкави чувства към мен.

После, след почивката, станахме и този път Мороулан избра лявата пътека. Изскърцах със зъби.

„Държиш ли се, приятел?“

„Едва-едва, шефе. Ти?“

„Горе-долу същото. Поне да знаех колко още ще продължи това. Макар че може би е по-добре, че не знам“.

„Мда“.

Но, субективно казано, не мина много време и пътеката пред нас изведнъж се ушири. Мороулан спря, погледна ме и лека усмивка огря лицето му. Закрачи напред с подновена енергия и скоро дърветата потънаха в мъгла, която на свой ред се проясни и разкри пред нас висока каменна арка с изваяна на нея масивна драконова глава. Пътеката ни водеше точно под арката.

След като я преминахме, Мороулан обяви:

— Страната на мъртвите.

— Мислех, че през цялото време сме в нея — рекох.

— Не. Онова бяха само околностите. Сега нещата най-вероятно ще станат много странни.

12.

Свих дясната си ръка в юмрук и бавно започнах да я приближавам към лявата. Срещу дясната ми ръка имаше съпротивление, но не беше физическо. Беше все едно, че знаех какво трябва да направя и исках да го направя, но извършването на движението всъщност изискваше да се преодолее невероятно напрежение. Разбихах го — беше съпротивлението на вселената от това, че е насилвана по този начин — но самото разбиране не помагаше особено. Бавно обаче последва движение. Щях да събера двете си ръце и тогава пробивът щеше да се получи и щях да вложя всичко в него.

В известен смисъл провалът вече беше невъзможен. Единственият ми избор бе да успея, иначе — лудост и смърт.

Десният ми юмрук докосна лявата ми длан.

Към нас се приближаваше драгар — с изящна, небрежна походка. Цветовете му, черно и сребърно, издаваха дома на Дракона. Носеше на гърба си някакъв чудовищен меч. Докато го изчаквахме, погледнах към небето, чудейки се дали ще е с типичния оранжево-червен оттенък на Драгарската империя. Не, нямаше никакво небе. Убито, повсеместно сиво без никакъв пробив. Опитах се да преценя колко е високо и какво представлява, но се замаях, прилоша ми и се отказах.

Когато новопоявилият се приближи достатъчно, за да мога да видя лицето му, реших, че физиономията му не може да се нарече неприязнена. Не мисля, че можеше да се нарече чак дружелюбна — не и при толкова плоско чело и устни, тънки като лист хартия. Приближи се още, забелязах, че диша, и не можах да реша дали да се изненадам, или не.

После той спря и челото му се набръчка. Погледна ме и каза:
— Ти си източник.

След това погледът му се отмести към Мороулан и очите му се разшириха.

— А ти си жив.

— Как позна? — обадох се.

Мороулан ме скастри:

— Млъкни, Влад. — После се обърна към Господаря на дракони и каза: — Идваме по работа.

— Живите не идват тук.

— А Зерайка?

Устата на драгара се кривна на една страна.

— Феникс. Специален случай.

— Все едно, вече сме тук.

— Може да се наложи да представите случая си пред Властелините на Съда.

— Ами — каза Мороулан, — ние точно за това сме дошли.

— И сигурно ще се наложи да се докажете.

— Естествено — каза Мороулан.

— Кажи как? — намесих се аз.

Той се обърна към мен и ми се озъби.

— Ще ви се наложи да надвиете шампиони по...

— Трябва да е някаква шега — рекох.

— Млъкни, Влад — каза Мороулан.

Поклатих глава.

— Защо? Можеш ли да ми изтъкнеш поне една сериозна причина да трябва да си пробиваме с бой път до Властелините на Съда, само за да могат после да ни унищожат затова, че сме тук?

— Ние сме от дома на Дракона — каза непознатият. — Бием се, защото това ни харесва. — Усмихна ми се гадно, обърна се и се отдалечи.

Двамата с Мороулан се спогледахме. Той сви рамене и за малко щях да го сръгам. Огледахме се отново и се оказахме обкръжени от Господари на дракони. Преброих дванайсет. Една от тях пристъпи напред и каза:

— Е'Барит. — И извади меча си.

Мороулан каза:

— Е'Дриен. — И извади своя. Отдадох си чест.

Отстъпих крачка и попитах:

— Сигурен ли си, че можем да ги докоснем, както и те нас?

— Да — отвърна Мороулан, след като застана срещу противника си. — Иначе не би било честно.

— О. Разбира се. Колко съм тъп.

Приблжиха се на няколко стъпки един от друг. Противничката на Мороулан погледна меча му и нервно облиза устни.

— Не се безпокой — каза Мороулан. — Той прави само каквото аз му кажа.

Тя кимна и зае нещо като гард, с лява ръка напред, стискаща камата. Мороулан извади кама и зае същата поза. Той пръв удари с меча и тя блокира. Опита се да го наръга с камата в корема, но той отби удара, изкара я от равновесие с меча си и я удари силно в гърдите с камата си.

Потече ѝ кръв. Мороулан отстъпи назад и отдаде чест.

— Аз ли съм следващият, или ще се справиш с всички? — попитах го.

Един от чакащите Господари на дракони рече:

— Ти си следващият, мустак. — Пристъпи напред, извади меча си и застана срещу мен.

— Чудесно — рекох, измъкнах ловко един от ножовете за мятане от наметалото и го метнах в гърлото му.

— Влад! — извика Мороулан.

— Моя си го покрих — казах аз, докато го гледах как подритва на земята, на шест стъпки от жертвата на Мороулан. Изсъскаха няколко меча, извадени от ножниците. Лойош полетя към един от драгарите, докато си вадех рапирата. Хрумна ми, че може да съм нарушил някакви рамки на благоприличие.

Мороулан изруга и чух ек на стомана в стомана. После точно пред мен се оказаха двама от тях. Финтирах замах към очите им, хряс, хряс, бързо се превъртах да видя какво става зад мен, отново се превъртах и метнах три шурикена към най-близкия корем. Друг Господар на дракони за малко щеше да ми отсече главата, но пък аз го пернах по дясната ръка толкова лошо, че не можа да задържи меча. Всъщност успя да ме заплаши за малко с камата си, която заплаха приключи, щом върхът на рапирата ми го мушна много чисто в гърдите.

Междувременно в лявата си ръка имах друг нож за мятане, изваден този път изпод яката. С негова помощ забавих тоя, дето беше най-близо до мен, след което нападнах друг и свърнах встрани на сантиметър извън обхвата на меча му. Атаката му не улучи, след което Лойош налетя в лицето му, а след това му разпрах гърдите и гърлото с рапирата си.

Зърнах някакво движение с крайчеца на окото си, затова пристъпих встрани и замахнах, после се зачудих дали нямаше да посека Мороулан, но не, оказа се, че съм посякъл някой друг, и го подминах още преди да е паднал на земята. Зърнах Мороулан, който се биеше като луд, после Лойош изкрещя в ума ми, залегнах, превъртах се и един меч изсвистя над главата ми.

Надигнах се, с лице срещу противника си — жена, финтирах два пъти и ѝ резнах гърлото. Мороулан се дуелираше с двама и за миг помислих да му се притека на помощ, но тогава ми налетя още един и вече не помня как го разфасовах, но трябва да съм го направил, защото не пострадах.

Огледах се за още жертви, но бяха попривършили: само ранените мъртви и мъртвите мъртви, така да се каже. Зачудих се какво става с тези, които загинат тук, след като вече са умрели, както и с тези, които загинат тук, докато още са живи.

Мороулан ме гледаше с яд. Не му обърнах внимание. Изтрих рапирата и я прибрах в ножницата; мъчех се да си оправя дишането. Лойош се върна на рамото ми и улових собствената си войнственост, отразена в ума му. Мороулан отвори уста да каже нещо, но го срязах:

— Я падни мъртъв бе, задник! Може да си мислиш, че тая работа с множествения дуел е някаква игричка, само че аз не държа да ме пробват. Те искаха да ме убият. Не успяха. Точка по въпроса.

Лицето му стана пепеляво и той пристъпи към мен.

— Няма да се научиш, а? — Вдигна меча си и го насочи към мен. Само протегнах ръка.

— И ще убиеш човек, който дори не държи оръжие? Едва ли е много почитено.

Изгледа ме още малко сърдито, после се изплю на земята.

— Да вървим.

Оставих разните си оръжия по разните трупове, където си бяха избрали да се настанят, и го последвах по-навътре в страната на

мъртвите.

Надявах се само останалите мъртви, които щяхме да срещнем, да са по-миролюбиви.

Има случаи, предполагам, когато трябва да се довериш на някого. Щях да избира Кийра, но не знаех къде е. Затова дадох на Крейгар пари и му поръчах да ми купи, дискретно, един стилет. Отне му един следобед и не ми зададе въпроси.

Пробвах баланса и реших, че ми харесва. Отделих един час в жилището си да му наточа върха. Не трябваше да ми отнеме цял час, но бях свикнал да точа ножове за рязане на зеленчуци или месо, а не да подострям върхове за тела. Техниката е друга. След като го наточих, реших да покрия острието с убито черна боя, а след като помислих малко — и дръжката. Резеца и върха оставих непокрити.

Когато привърших, беше почти вечер. Отидох до кръчмата „При Гръф“, пратих Лойош на прозореца на заведението, заех позиция на ъгъла и зачаках.

„Е, Лойош, там ли е?“

„Ъмм... да. Виждам го, шефе“.

„С приятел ли е?“

„Мда. И с още двама“.

„Сигурен ли си, че не могат да те видят?“

„За това не се безпокой, шефе“.

„Добре. Тогава ще чакаме“.

Прехвърлих плана си два пъти наум, след което се отдадох на сериозно чакане. Известно време се позабавлявах с измисляне на стихчета лоша поезия, което събуди спомена за една източняшка девойка, Шейла, с което бях излизал няколко месеца преди година. Беше от Южна Адриланка, където живеят повечето човеци, и предполагам, че я бях привлякъл, защото имах пари и защото изглеждах корав. Като си помисля, май *наистина* съм корав.

Все едно, допаднаше ми, въпреки че не продължи дълго. Искаше да е богата, от класа, и беше свадлива кучка. Аз се стараех да си държа устата затворена, когато ме обиждаха драгарски тъпаци, и тя много ми помагаше, понеже единственият начин да ходя с нея беше да си прехапвам езика, когато сипеше дръзки реплики по адрес на драгари,

на джереги и на каквото ѝ падне. Известно време ни беше много забавно, но накрая тя взе един кораб за едно островно херцогство, където плащаха добре за човешки певци. Липсваше ми, но не много.

Мисълта за нея и как обикаляхме по пазарите по няколко часа, когато имах пари, беше добър начин да убия времето. Прехвърлих списъка от имена, с които се бяхме наричали един следобед, докато се опитвахме да разберем кой ще е достатъчно умен, за да накара другия да се смръчка. Чак започнах да изпитвам меланхолия и очите ми да се насълзават, когато Лойош каза: „Тръгват си, шефе“.

„Добре. Обратно“.

Той се върна на рамото ми. Надникнах иззад ъгъла. Беше много тъмно, но успях да ги видя на светлината, процеждаща се от гостилницата. Определено беше моят обект. Крачеше право към мен. Щом се скрих отново зад сградата, сърцето ми изтупка бързо, стомахът ми се сви и само за миг усетих, че на челото ми избива пот. След което отново станах хладнокръвен и отпуснат, с ясен и остър ум. Измъкнах стилета от канията му на хълбока.

„Тръгвай, Лойош. И се пази“.

Той излетя от рамото ми. Нагласих стилета за забивка отдолу, понеже драгарите са по-високи от нас. Равнището на очите на Кин беше малко над главата ми. Без проблем.

После чух:

— Какво по... разкарай го това нещо от мен!

В същото време се разнесе смях. Предполагам, че на Кин му е станало смешно от танца на приятеля му с джерег. Показах се от ъгъла. Не мога да ви кажа какво правеше Лойош на приятеля на Кин, защото очите ми бяха само върху моя обект. Беше с гръб към мен, но се обърна бързо, щом излязох на уличката.

Очите му бяха на едно ниво с оръжието, но ножът и ръкавът ми бяха тъмни, а очите му се бяха приковали в моите, в краткия миг, в който светът наоколо ми замръзна и всяко движение се забави. Изглеждаше леко изненадан.

Хич не се поколебах. Движението на ножа ми беше механично, прецизно и неустойимо. Не му остана време да засече заплахата, преди стилетът да го улучи в лявото око. Само потръпна, изохка, а аз извих ножа, за да съм сигурен. Оставих го в него и отстъпих назад в

задънената уличка — и чак тогава чух как пада тялото. Свих се между две каци с боклук и зачаках.

После чух ругатни откъм ъгъла.

„Разкарвам се, шефе. Той видя трупа“.

„Добре, Лойош. Изчакай“.

Видях как приятелят зави на ъгъла, с изваден меч, и почна да се оглежда. Държах друг нож. Но се надявах, че след като е разбрал, че наоколо се върти убиец, няма да му е много интересно да го търси. И се оказах прав. Само се озърна по уличката, след което вероятно реши, че съм се телепортирал.

Духна на бегом, вероятно за да уведоми шефа си за случилото се. Щом Лойош ме увери, че е безопасно, продължих по уличката и с бърза крачка, но без да тичам, се върнах вкъщи. Когато се прибрах, вече не треперех. Лойош ме намери преди да вляза. Съблякох дрехите си и ги огледах за петна от кръв. Коженият елек се беше окапал, затова го изгорих в кухненската печка. После се окъпах. Мислех как точно да похарча парите.

Нашият приятел от портала — Господарят на дракони с плоското чело — отново се присъедини към нас. Изгледа ме сърдито и му се озъбих. Лойош му изсъска, което смятам, че малко го поизнерви. Спечелихме мълчаливия двубой, макар и с малко. Той се обърна към Мороулан, който малко смутено почна:

— Моят спътник...

— Не ми споменавай за това — каза другият.

— Както кажеш.

— След мен.

Мороулан ме стрелна с още един ядосан поглед и закрачи след него. Районът изглеждаше пуст — нито дървета, нито скали, нито сгради. От време на време в далечината се мяркаха някакви движещи се фигури. Струваше ми се, че нещата наоколо леко се отместват, сякаш крачките ни преодоляваха повече терен, отколкото се полага на една нормална крачка, а местоположението на ориентирите се променяше непропорционално на скоростта на движението ни. Е, това не трябваше да ме изненадва. Съсредоточих се отново в гърба на приятеля ни.

После към нас закрачи още някой — жена, облечена в яркочервен халат. Водачът ни спря, поговори ѝ тихо и тя се обърна и се отдалечи.

„Шефе, видя ли ѝ очите?“

„Не, не забелязах. Какво им имаше?“

„Бяха празни, шефе. Нищо. Все едно без мозък или нещо такова“.

„Интересно“.

Пейзажът започна да се променя. Не мога да съм сигурен точно кога или с какво, защото се стараех да не гледам. Промяната изобщо не се връзваше с походката ни и това никак не ми харесваше. Приличаше почти на къс телепорт, само дето нито ми се гадеше, нито изпитвах някой от останалите ефекти. Забелязах няколко бора, после изчезнаха; имаше някакъв много голям балван, грамаден и тъмносив, точно пред нас, но когато почнахме да го заобикаляме, и той изчезна. Сигурен съм, че в един момент се появиха планини, много близо, както и че в друг момент вървахме през джунгла, а по някое време — близо до океан. В известен смисъл това беше по-притесняващо от атаките, които преживяхме преди това.

Започна да вали точно когато бях почнал да изсъхвам след мокренето в началото на пътешествието ни. Мразя да съм мокър.

Дъждът продължи само колкото да ме подразни, след което вървахме по остри, разядени скали. Пътеката като че ли беше изсечена от каменари в скалите и бях готов да приема, че се намираме в планина.

Точно тогава пред нас се появи дракон.

На другия ден се сблъсках с Крейгар. Той се окашля, извърна гузно поглед настрана и каза:

— Чух, че снощи един от биячите на Ролаан заминал на разходка.

— А?

— Никой не е видял кой го е направил, но чух слухове, че убиецът е използвал джерег, за да отвлече типа, който бил с него.

— О!

А той ми вика:

— Почти си помислих, че трябва да си бил ти, Влад, само че ти си толкова добре известен, че си имаш домашен любимец джерег, че не е възможно да си толкова глупав да направиш нещо толкова очевидно.

Изведнъж ми прилоша. Лойош каза: „Домашен любимец?“

Казах „Млъкни“ на Лойош и:

— Така е. — На Крейгар.

Той кимна.

— Но е интересно все пак.

— Мда.

Малко по-късно шефът ме повика и каза:

— Влад, трябва да напуснеш града за известно време. Вероятно за месец. Имаш ли къде да отидеш?

Отвърнах:

— Не.

Той ми връчи нова кесия.

— Намери някъде, където ти харесва. За моя сметка. Забавлявай се и не се показвай пред хората.

Рекох:

— Добре. Благодаря.

Излязох и намерих един търгуващ магьосник без връзки с джерег — да ме телепортира до Свещоград, който е на крайбрежието, на изток, и е известен с хубавата храна и забавленията. Дори не се отбих вкъщи преди това. Сметнах, че ще е неразумно.

Действително е трудно да си въобрази човек колко е голям един дракон. Мога да ви кажа, че можеше да ме изяде, без да е нужна втора хапка. Мога да спомена, че имаше нещо като пипала по главата, всяко по-дълго от ръста ми и дебело колкото бедрото ми. Бих могъл да ви уведомя, че в раменете беше широк поне двацет стъпки и много, много по-дълъг. Но докато не видите някой по-отблизо, просто няма да можете да си го представите.

Лойош се ската под наметалото ми. Щеше да ми хареса, ако можех да го последвам. Мороулан стоеше сковано до мен. Ръката му не се беше отпуснала на дръжката на меча, така че не посегнах към рапирата.

Все едно, каква работа ще свърши една рапира срещу дракон?

„ДОБРА СТИГА, СТРАННИЦИ“.

Какво да кажа? Не беше „гръмко“, както може да е гръмък един глас, но о, богове, имах чувството, че черепът ми тътне отвътре. Преди това, когато ни заговори атирата, останах с впечатлението, че води едновременно, но различни разговори с Мороулан и с мен. Този път, изглежда, и двамата бяхме вътре. Ако някога изобщо успея да разбера психичната комуникация, сигурно ще се побъркам.

Мороулан каза: „Добра среща, драконе“.

Едното му око фиксира мен, другото, допускам — Мороулан.

Каза: „ЖИВИ СТЕ“.

Викам му: „Как позна?“

А Мороулан: „Дошли сме по работа“.

„ЗА КОГО?“

„За лейди Алийра, от дома на Дракона“.

„А ВАЖНО ЛИ Е ТУЙ ЗА МЕН?“

„Не знам. Домът на Дракона не е ли важен за теб, лорд Драконе?“

Стори ми се, че чух кикот.

„ДА“.

„Алийра е Кийрон е Драконовата наследничка на трона“ — каза Мороулан.

Това беше новина за мен. Зяпнах Мороулан и се зачудих какви ще са последствията от това.

Драконът извърна глава, тъй че и двете му очи се спряха на Мороулан. След малко каза: „В КОЯ ТОЧКА Е ЦИКЪЛЪТ?“

„Сега царува Феникс“, каза Мороулан.

А драконът рече: „МОЖЕТЕ ДА МИНЕТЕ“.

Обърна се (усилието не беше малко) и се махна от погледа ни. Успокоих се. Лойош надникна изпод наметалото и зае мястото си на дясното ми рамо.

Водачът ни продължи да ни води напред и скоро отново се озовахме сред по-нормален (ха!) пейзаж. Зачудих се колко време всъщност бе изминало за нас, откакто пристигнахме. Дрехите ни бяха почти изсъхнали преди дъжда и бяхме хапнали. Четири часа? Шест?

Пред нас имаше някаква сграда и около нея като че ли се мяркаха повече хора, някои в цветовете на дома на Дракона, други — в пурпурни халати.

— Мороулан, знаеш ли какво означава този пурпурен цвят?

— Тези са слугите на мъртвите.

— О? Кучешка работа.

— Това става с тези, които пристигат на Пътеките на мъртвите, но не могат да се оправят, или които умрат тука.

Потръпнах — сетих се за Господарите на дракони, които бяхме избили.

— За постоянно ли е?

— Не мисля. Но може да трае няколко хиляди години.

Отново потръпнах.

— Сигурно бързо състарява.

— Предполагам. Използва се и за наказание. Вероятно това ще се случи с нас, ако се провалим.

Сградата все още беше на голямо разстояние от нас, но и оттук можех да видя, че спокойно може да се сравни с Имперския дворец. Представляваше прост масивен куб, целият в сиво, без никакви украси, които да мога да различа. Беше грозна.

Водачът ни посочи натам и каза:

— Залите на Съда.

13.

Държах света в ръцете си. Имаше един миг на невероятна яснота, когато хоризонтът спря да тръпне, а аз бях оглушал за ритми и пулсации. Всичко бе затаило дъх, а мисълта ми пронизваше тъканта на реалността. Чувствах ума на Лойош слят с моя, като свършено настроен лант, и осъзнах, че освен дядо ми той е единственото същество на света, което обичам.

Защо правех това?

Миризмът на борови иглички пронизваше мислите ми и всичко изглеждаше чисто и свежо. Това докара сълзи в очите ми и вля сила в ръцете ми.

Докато приближавахме, сградата не ставаше по-малка. Мисля, че районът наоколо продължаваше да се променя, но не го забелязвах. Стигнахме до една арка, с друга стилизирана драконова глава, и водачът ни спря там. Кимна на Мороулан, пренебрегвайки ме старателно.

— За мен беше удоволствие — казах му. — Приятно прекарване тук.

Той ме изгледа пренебрежително и отвърна:

— С пурпурен халат да те дарят дано.

— О, благодаря. Теб също.

Минахме под арката. Намирахме се сред нещо като двор, пред порти, през които подозирам, че нашият приятел драконът щеше да мине, без да се навежда. Имаше и други арки, почти двайсет.

О. Не, разбира се. Пишете ги точно седемнайсет, няма да сбъркате. Из двора се мяркаха и няколко пурпурни халата, един от които тъкмо се приближаваше към нас. Нищо не каза, само се поклони, обърна се и ни поведе към портите.

Пътят през двора се оказа дълъг. Имах възможност да прехвърля наум всякакви възможности, на нито една от които не държах да се

спирам. Когато заставахме пред портите, те се разтвориха бавно и тържествено — признак на грандомания според мен, но въздействаше, въпреки че го бях предвидил.

— Свили са ти един от триковете — казах на Мороулан.

— Но е ефектно, нали?

— Мда.

Когато се бяха разтворили портите на Черен замък, зад тях стоеше да ме поздрави лейди Тилдра. Зад портите на Залите на Съда имаше един висок мъжки драгар в облеклото на дома Лиорн — кафява, дълга до глезените пола, жакет и сандали — и с меч, праметнат на гърба.

Той ме видя и присви очи. После изгледа и двама ни и очите му се разшириха.

— Вие сте живи.

— Как позна? — изсумтях.

— Добри лиорн — рече Мороулан, — желаем да се представим на Властелините на Съда.

Той като че ли се усмихна.

— Така и предполагам. Добре, последвайте ме. Ще ви представя тутакси.

— Горя от нетърпение — измърморих. Никой не реагира.

Прекарах в Свещоград две недели, като откривах колко забавно може да ти е, докато си адски притеснен, или ако щете, колко мизерно може да се чувстваш, докато си правиш кефа.

После, един ден, докато си седях на плажа и кротко се напивах, при мен дойде един келнер и каза:

— Лорд Моудиър? — Кимнах, защото прозвуча много близо до името, което използвах. Той ми връчи запечатано писмо, за което му пуснах щедър бакшиш. Гласеше: „Връщай се“ и го беше подписал шефът ми. Няколко минути се чудех дали не е фалшификат, докато Лойош не изтъкна, че всеки, който знае достатъчно, за да ми прати фалшиво писмо, знае достатъчно, за да прати някой да ме убие направо тук, на плажа. От това ме полазиха студени тръпки, но също така се убедих, че писмото е истинско.

На другата сутрин се телепортирах обратно и нищо не ми се каза за онова, дето го мислех за жалка издънка. През следващите няколко месеца установих, че не е било чак толкова голяма грешка. Оказа се, че е доста честа практика да се праща убиецът извън града, след като е светнал някого, особено по време на война. Също така открих, че заминаването в Свещоград си е често клише; затуй понякога го наричаха „Убиецоград“. Повече не се върнах там.

Но едно нещо забелязах веднага и още не мога да го разбера. Шефът знаеше, че съм го убил оня, а Крейгар със сигурност го допускаше, но не мисля, че много други го подозираха. Добре, защо тогава всички се отнасяха с мен другояче?

Не, не беше нещо кой знае какво, просто начинът, по който ме гледаха хората, с които работех, — все едно, че бях друга личност, някой, който заслужава респект, някой, с който трябва да внимаваш.

Забележете, не се оплаквам. Чувството беше страхотно. Но тогава ме озадачи и продължава да ме озадачава. Не мога да разбера дали слуховете около мен бяха различни, или собственото ми поведение се бе променило неусетно. Може би и двете по малко.

Но знаете ли кое беше още по-странното? Когато срещнех други биячи, работещи за един или друг в странния свят на джерег, от време на време поглеждах някого и си казвах: „Ей тоя е вършил «работа»“. Представа нямах как го разбирах и предполагам, че дори не мога да гарантирам винаги, че съм прав, но го усещах. И много често типът също ме поглеждаше и ми кимваше леко, сякаш и той разбираше нещо за мен.

Бях седемнайсетгодишен, човек в Драгарската империя и през годините бях понесъл много боклук. Вече не бях „източняк“, нито бях драгар или дори джерег. Бях човек, който може много спокойно и хладнокръвно да прекъсне един живот, след което да си замине и да похарчи парите, и повече боклук нямаше да търпя.

Чувство, което беше много приятно, докато продължи.

Докато крачехме из залите, се чудех дали тук са идвали дракони за съд. Искам да кажа, не само портите бяха достатъчно големи, за да мине през тях дракон, но и залите също. Във всеки случай мащабите

ме караха да се чувствам дребен и незначителен, което вероятно беше причината за цялата работа.

Причината?

„Лойош, кой впрочем е построил това място?“

„Защо питаш мен, шефе? Не знам. Боговете, предполагам“.

„Ако знаех и какво означава това, щеше да е чудесно“.

„Забеляза ли, че няма никакви украси? Нищичко“.

„Хмм. Прав си, Лойош. Но от друга страна, ти ако трябваше да украсиш това място, какво настроение щеше да избереш?“

„Добър въпрос“.

Мястото беше почти празно, освен няколкото влизащи и излизащи пурпурни халата, със същия празен поглед. Щом ги видех, ми прилошаваше. Не забелязах никакви странични проходи или врати, но пък и не мисля, че съм бил особено наблюдателен. Беше голямо и беше впечатляващо. Какво друго мога да кажа?

— Добър ден — каза някой зад нас.

Обърнахме се и видяхме драгар, в пълното великолепие на магьосник Господар на дракони, с бляскавото черно и сребристо облекло и с една тояга, по-висока от него самия. Погледна Мороулан със сардонична усмивка. Извърнах се да видя физиономията на спътника си. Очите му се бяха опулили. Вече бях виждал Мороулан мокър, объркан и стъписан. Ако можех да го видя и уплашен, животът ме щеше да е пълен.

— Сигурен ли си, че е ден? — попитах.

Той обърна сардоничното си изражение към мен и ми отпрати най-изпепеляващия поглед, който бях понасял. Веднага ми хрумнаха няколко забележки, но тоя път поне не можах да си отворя устата да ги избъльвам. Това трябва да ми е спасило живота.

— Поздравявам ви, лорд Барит — каза Мороулан. — Мислех, че още сте жив. С прискърбие разбирам, че...

Онзи изсумтя.

— Тук времето тече различно. Несъмнено когато сте тръгнали все още съм бил... — Намръщи се и не довърши изречението.

Мороулан посочи с глава обкръжаващата ни стена.

— В тази сграда ли живеете, милорд?

— Не, само правя проучвания тук.

— Проучвания?

— Предполагам, че това понятие ви е непознато.

Вече се бях окопитил достатъчно, за да ми хареса, че някой може да се държи подигравателно с Мороулан. На Мороулан, от друга страна, никак не му хареса. Стегна се и каза:

— Милорд, ако съм направил нещо, с което съм ви обидил...

— Не бих могъл да кажа кой знае какво за избора ви на спътник.

Преди Мороулан да успее да реагира, подхвърлих:

— То и на мен много не ми харесва, но...

— Не говори в мое присъствие — каза Барит. И щом го каза, усетих, че не мога; устата ми сякаш беше затъкната с круша и разбрах, че не мога да дишам. Не бях мислил, че тук е възможно да се правят магии. Лиорнът, който ни водеше, пристъпи напред и в този момент усетих, че дъхът ми отново е дошъл. Барит изтърси едно: „Джерег“, все едно че беше проклетие, изплю се на пода пред мен и се отдалечи.

След като се махна, вдишах няколко пъти дълбоко и рекох:

— Ей, а аз пък мислех, че ме мрази, защото съм източник.

Мороулан не намери нещо остроумно, с което да ми отговори. Водачът ни килна леко глава, от което заключих, че трябва да го последваме. Така и направихме.

След няколко минути той ни преведе през някакъв ръбест вход, при който коридорът свършваше. Спря се отвън и ни даде знак да продължим. Поклонихме му се, пристъпихме напред и се озовахме в друг свят.

След смъртта на Кин и последствията от нея започнах бавно да се уча. Обучавах се в магьосничество с надеждата, че един ден ще мога да проследявам чуждо телепортиране, но това се оказа по-трудно, отколкото си мислех.

Повече не използвах Лойош за отвличане, но той се усъвършенства в други неща, например да ми проследява жертвата и да следи дали районът е чист от стражи на дома Феникс и други досадници.

Войната между Ролаан и Уелок продължи няколко месеца, през които всички бяха много предпазливи и не излизаха сами. Беше много развиващо за мен. През този период „работих“ няколко пъти, въпреки че само една поръчка беше част от същинската война, доколкото знам.

Загадката обаче беше къде, в името на всички богове, отиваха парите ми. Трябваше да съм забогатял. Таксата за едно убийство е висока. Вече живеех в хубав удобен апартамент (наистина е хубав — с голям синьо-бял килим, с огромна кухня и вградена печка), но не струваше чак толкова много. Хранех се добре и плащах доста за уроците по магия, както и на майстора по фехтовка, но всички тези неща не можеха да се сравнят с приходите, които получавах. Не си падам много по хазарта, който за мнозина джереги е любимият начин да си загубиш парите. Просто не мога да разбера.

Разбира се, част от тези разходи мога да проследя. Например запознах се с едно източняшко момиче, Джанин, с което ходихме почти цяла година, и беше удивително колко много може да похарчи човек за забавления, стига да се посвети на това. А имаше и един период, в който плащах много за телепорти — по два-три на ден, в продължение на две недели. Това беше, докато се срещах с Джанин и с Констанца едновременно, и не исках някоя от тях да разбере за другата. Това обаче приключи, защото от всички телепорти ми ставаше толкова зле, че не можех да бъда полезен нито на едната, нито на другата. Сега като си мисля, това може да е изляло голяма част от парите, нали? Телепортите не излизат евтино.

Все пак не мога да разбера. Пък и май е все едно.

Първата ми реакция беше, че сме излезли навън, и в известно отношение бях прав, но такава „навън“ не бях виждал. Имаше звезди, същите, които ми беше показвал дядо ми, и те бяха ярки и неподвижни, и толкова много...

След малко разбрах, че вратът ме боли и че въздухът е студен. Мороулан до мен продължаваше да зяпа звездите. Казах:

— Мороулан.

— Бях забравил как изглеждат. — Той поклати глава и се огледа. Аз направих същото почти в същия момент и видяхме, седнали на тронове, Властелините на Съда.

Двама от тях бяха точно пред нас; други се бяха разположили от двете им страни, оформяйки нещо като масивен кръг от тронове, кресла и други подобни. Някои седяха на групи, по двама или по трима, докато други бяха сами. Съществува точно пред мен, може би

на петдесетина крачки, беше огромно и зелено. Мороулан тръгна към него. Щом приближихме, забелязах, че е покрито с люспеста кожа, а очите му бяха грамадни и хлътнали. Реших, че трябва да е Барлън, и ме обзе неистово желание да се просна на пода; и досега не мога да разбера защо. Но се овладях.

До него имаше една, която приличаше на драгарка, облечена в рокля с преливащи цветове, с надменно лице и с коса като мъгла. Погледнах дланите ѝ и да, всеки пръст беше с една допълнителна става. Ето ти я и богинята-демон на моите предци, Вийра. Погледнах вдясно от нея, почти очаквайки да видя сестрите ѝ, които легендите твърдяха, че имала. Мисля, че видях и тях — едната дребна и винаги в сянка, а до нея имаше една, чиято кожа и коса течаха като вода. Избягвах да ги поглеждам повече. Овладях трепета си и насила се повлякох след Мороулан.

Имаше и други, но едва си ги спомням, освен една, дете като че ли беше облечена в пламъци, и един, който като че ли непрекъснато чезнеше. Колко бяха ли? Не мога да кажа. Помня няколкото, които вече споменах, и знам, че имаше още. Мисля, че бяха хиляди, а може да бяха и милиони, но ще ме извините, ако не се доверя напълно на сетивата си.

Мороулан, изглежда, ни водеше към една точка между Вийра и Барлън. Щом ги приближихме, гигантските им размери като че ли се оказаха илюзорни. Спряхме се, когато бяхме на петнайсетина стъпки от тях, и изглеждаха едри, но едва ли чак с нечовешки пропорции. Поне на ръст. Барлън беше покрит със зелени люспи и имаше едни такива страшни светлозелени очи. А косата на Вийра продължаваше да блести и облеклото ѝ упорито отказваше да престане да си сменя цвета, формата и тъканта. Въпреки това двамата повече ми приличаха на същества, с които мога да си поприказвам, отколкото останалите в района.

Двамата ни забелязаха едновременно.

Мороулан се поклони, но не толкова ниско, колкото пред Барит. Не се и опитах да си го обясня; колкото до мен, поклоних се доста ниско. Вийра запремества поглед от него към мен и обратно, после погледна към Барлън. Като че ли се усмихваше. За него не съм сигурен.

После отново ни изгледа. Гласът ѝ, когато заговори, беше дълбок, кънтящ и много особен. Все едно че думите ѝ отекваха в ума ми, само че липсваше каквато и да било пауза между чуването им с ума и с ушите ми. Резултатът бе една неестествена, пронизваща яснота на всичко, което казваше. Феноменът бе толкова странен, че се наложи да се спра, за да запомня словата ѝ, които гласяха:

— Виж ти. Изненада.

Барлън не каза нищо. Вийра се обърна към него, после — отново към нас.

— Как се казвате?

Мороулан отвърна:

— Аз съм Мороулан е' Дриен, хергоц на дома на Дракона.

Преглътнах и казах:

— Владимир Талтош, баронет от дома на Джерег.

— Виж ти, виж ти — каза Вийра. Усмивката ѝ беше странна, малко крива и пълна с ирония. — Май и двамата сте живи.

Рекох:

— Как позна?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Когато си в този бизнес толкова дълго, колкото мен...

Тук се намеси Барлън:

— Кажете по каква работа сте тук?

— Дойдохме да измолим един живот.

Веждите на Вийра плъзнаха нагоре.

— Нима? За кого?

— За моята братовчедка — каза Мороулан и посочи тоягата.

Барлън протегна ръка, а Мороулан пристъпи напред и му подаде тоягата. После отстъпи.

— Би трябвало много да държите на нея — каза Вийра, — след като с идването си тук сте се отрекли от правото си да се върнете.

Преглътнах отново. Мисля, че Вийра го забеляза, защото ме погледна и каза:

— Твоят случай не е толкова ясен, тъй като на източняците изобщо не им е мястото тук.

Облизах устни и се въздържах от коментар.

Вийра се обърна отново към Мороулан и каза:

— Е?

— Да?

— Заслужава ли твоя живот?

— Налага се — каза Мороулан. — Името ѝ е Алийра е'Кийрон и е Драконовата наследничка за трона.

Главата на Вийра рязко се отметна назад и тя се вторачи в лицето на Мороулан. Има нещо ужасяващо в това да видиш един бог сащисан.

След малко Вийра каза:

— Значи все пак е намерена.

Мороулан кимна.

Вийра посочи към мен.

— Оттам ли идва източникът?

— Той помогна за връщането ѝ.

— Разбирам.

— И след като вече е намерена и върната, молим да ѝ бъде позволено да възвърне живота си от мига, в който...

— Спести ми подробностите — отсече Вийра. Мороулан млъкна.

Барлън каза:

— Искате невъзможното.

— Нима? — каза Вийра.

— Освен това е забранено — заяви Барлън.

— Колко сме упорити — каза Вийра.

— Положението ни тук налага известни отговорности — каза Барлън. — Една от тях е да поддържаеме...

— Моля те, спести ми лекцията — прекъсна го Вийра. — Много добре знаеш коя е Алийра.

— Щом е толкова важна, можем да помолим за свикването на съве...

— През което време източникът ще е стоял тук достатъчно дълго, за да може да се върне. И малкият му джерег също. — Тогава почти не реагирах, защото бях твърде изумен от гледката на двама спорещи богове. Но го забелязах и забелязах също така, че Вийра знае за Лойош, нищо че се беше скрил под наметалото.

— Това не е наша грижа — каза Барлън.

— Освен това съветът ще е скучен — каза Вийра.

— Готова си да нарушиш доверието ни, за да избегнеш скуката?

— Бас слагам, треперко такъв.

Барлгън се надигна. Вийра се изправи. Изгледаха се продължително и гневно, след което изчезнаха сред дъжд от златни искри.

Въпросът не е само в това, че драгарите така и не са се научили да готвят; вярно е също така, и още по-изненадващо е, че мнозина от тях си го признават. Тъкмо поради това източняшките ресторанти са толкова популярни, а най-добрият от тях е „При Валабар“.

„Валабар и синове“ е съществувала невероятно дълго. Била е тук, в Адриланка, още преди Междуцарствието да превърне този град в столица. Това означава стотици години ръководство от едно и също семейство. Едно и също семейство на човеци. Според всички налични сведения, това е било първият истински ресторант в Империята; първото място, съществувало като бизнес само за да се сервира храна, а не като кръчма, където може и да се хапне, или хотел, в който ти носят ядене срещу заплащане.

Би трябвало да съществува някакъв неписан закон за това заведение, който се знае от хората на власт, нещо, което гласи: „Каквото и да правим с източняците, Валабарови ги оставете на мира“. Толкова е добро.

Отвътре изглежда съвсем обикновено, с бели ленени покривки на масите и с просто обзавеждане, без разните там дрънкулки, които се срещат в повечето други заведения. Сервитьорите са мили, чаровни и много опитни, и почти толкова незабележими, колкото е Крейгар, когато изникнат до теб, за да ти долеят чашата.

Меню нямат; вместо това келнерът застава и почва да ти изрежда списък с онова, което главният готвач, наричан винаги „госин Валабар“, все едно колко Валабаровци работят в момента, е решил да приготви днес.

Гаджето ми за тази вечер, Мара, беше най-пищната блондинка, която съм познавал, с доста гадно чувство за хумор, което винаги ме забавляваше, стига да не е насочено към мен. Гаджето на Крейгар беше някаква драгарска дама, чието име не мога да си спомня, но чийто дом беше Джерег. Беше от пачаврите в един местен бардак и се смееше много приятно.

Предястието за деня беше кубчета виночеро с желе от пимпинелла, супата бе много пикантна картофена супа с източняшки червен пипер, сорбетът беше от лимон, платото — от гъши дроб, пилешки дроб, дроб от кетна, билки и безсолно масло — сервирано върху препечени филийки хляб с резенчета леко кисели краставички. Салатата бе поднесена с невъзможно деликатен оцетен сос, който беше почти сладък, но не съвсем.

Крейгар си беше поръчал пресни молюски в лимонов сос с чесън, мацката на Крейгар получи най-голямата пълнена зелка на света, Мара си взе дива патица в сос от сливово бренди, а аз предпочетох кетна в сос с източняшки червен пипер. Довършихме го с десерт от палачинки, моите с фино настърган лешник, сметана и шоколадов крем, с парченца портокал отгоре. Също така си поръчахме бутилка „Пиаранска мъгла“, фенарийското десертно вино. Платих цялата вечеря, защото току-що бях убил един тип.

После се поразходихме да улегне храната, покикотихме се и двамата с Мара се качихме в апартамента ми, където открих, че вечерята в „При Валабар“ е един от най-силните афродизиаци на света. Интересно как би реагирал дядо ми на тази информация.

След около една неделя на Мара ѝ писна от мен и ме заряза. Голяма работа.

Рекох:

— Треперко?!

„Ссссс!“, каза Лойош.

— Струва ми се — каза разсъдливо Мороулан, — че току-що вкарахме някого в голяма беля.

— Мда.

Мороулан се огледа, аз също. Никое от останалите присъстващи същества като че ли не ни обръщаше внимание. Още си стояхме така, когато след няколко минути Вийра отново се появи, сред нов дъжд от златни искри. В очите ѝ имаше блясък. Барлън също се появи и както и преди физиономията му беше неразгадаема. Забелязах, че тоягата я държи Вийра.

— Елате с мен — каза тя.

Слезе от трона си, заобиколи го и ни поведе зад него, в тъмното. Не проговори и Мороулан също не проговори. Аз със сигурност нямах намерение да казвам нищо. Лойош си се криеше под наметалото.

Стигнахме до едно място, където имаше много висока стена. Повървахме известно време покрай нея, подминавайки тук-там по някой червен халат, след което се появиха два разклоняващи се коридора. Вийра хвана този надясно. Последвахме я. Скоро стигнахме до някакъв широк тухлен кладенец, в който плискаше вода.

Вийра бръкна с ръка в кладенеца и отпи. После, най-неочаквано, тресна тоягата в ръба на кладенеца.

Чу се полагащият се пукот, бях заслепен от блясъка на чисто бяла светлина и мисля, че земята под краката ми потрепери. Когато можах да отворя отново очи, все още се беше запазило някакво зрително изкривяване, защото всичко около нас като че ли се беше наклонило под невъзможен ъгъл и само Вийра се виждаше ясно.

След това нещата се понаместиха и успях да видя нещо като тяло на драгарка, в черното и сребристото на дома на Дракона, проснато до кладенеца. Веднага забелязах, че косата ѝ е руса — много по-голяма рядкост за една Господарка на дракони, отколкото при хората. Веждите ѝ бяха тънки, а леко скосените ѝ очи изглеждаха много привлекателно. Смятам, че един драгар би я намерил за много красива. Вийра отново топна ръката си и остави водата да закапе в устата на онази, за която реших, че трябва да е Алийра.

После богинята ни се усмихна и си тръгна.

Алийра задиша.

14.

Дядо ми, докато ме учеше на фехтовка, имаше навика да ме кара да стоя неподвижно по няколко минути и да следя движенията на оръжието му, за да видя кога ще ми се отвори. Подозирам, че е знаел много добре, че ме учи не само на фехтовка.

Когато моментът дойде, бях готов.

Очите ѝ изпърхаха и се отвориха, но не се фокусираха на нищо определено. Реших, че изглежда по-добре жива, отколкото умряла. Двамата с Мороулан постояхме така, после той промълви:

— Алийра.

Очите ѝ се стрелнаха към него. Последва пауза. Лицето ѝ стана озадачено. Тя понечи да проговори, спря, окашля се и изграчи:

— Ти кой си?

— Твой роднина. Племенник или, ако предпочиташ, братовчед. Казвам се Мороулан е'Дриен. Аз съм най-големият син на най-малката дъщеря на баща ти.

— Мороулан — повтори тя. — Да. Името е вярно. — Кимна, все едно че си е взел изпита. Погледнах лицето на Мороулан, но той като че ли се постара да запази равнодушие. Алийра се опита да се надигне, не успя, погледът ѝ се спря върху мен и тя присви очи. Обърна се към Мороулан и каза:

— Помогни ми.

Той ѝ помогна да седне. Алийра се озърна.

— Къде съм?

— В Залите на Съда — каза Мороулан.

— Умряла ли съм?

— Вече не си.

— Но...

— Ще ти обясня — каза Мороулан.

— Ами хайде де.

„Ама на тия двамата си им личи, че са роднини“, казах на Лойош. Той се изкиска.

— Кое е последното нещо, което си спомняш?

Тя сви рамене, в онова типично и за Мороулан помръдване на едното рамо и килване на главата.

— Трудно е да се каже. — Затвори очи. Дватама мълчахме. След малко тя продължи: — Имаше някакъв странен, жален звук, почти недоловим. После подът се разтърси и таванът и стените почнаха да се огъват. И стана много горещо. Опитах се да телепортирам навън и помня, че помислих, че няма да мога да го направя достатъчно бързо, а после видях лицето на Сетра. — Замълча и погледна Мороулан. — Сетра Лавоуд. Познаваш ли я?

— Доста добре — каза Мороулан.

Алийра кимна.

— Видях лицето ѝ, а след това тичах по някакъв тунел — мисля, че беше сън. Само че продължи много дълго. В един момент спрях да тичам и лежах на нещо като под с бели плочки, не можех да се движа и не исках. Не знам колко дълго останах така. След това някой извика името ми — тогава помислих, че е майка ми. След това чух и непознат глас да казва името ми. Мисля, че беше ти, Мороулан, защото щом отворих очи, видях теб.

Мороулан кимна.

— Беше заспала — умряла всъщност — около седемстотин години.

Алийра кимна и видях сълза в окото ѝ. Каза много тихо:

— Сега е царството на Преродения феникс, нали?

Мороулан кимна.

— Казах му, че ще е — рече тя. — Велик цикъл — седемнайсет цикъла; трябва да е Прероден феникс. Той не искаше да ме чуе. Мислеше, че е краят на цикъла, че може да възникне нов. Той...

— Той създаде море от хаос, Алийра.

— Какво?

Реших, че „той“ трябва да се отнася за Ейдрон. Съмнявах се, че можеше да се намери по тези краища.

— Не толкова голямо като първоначалното, може би, но е налице — на мястото на някогашния град Драгара.

— Някогашния — повтори отпаднало тя.

— Сега столицата на Империята е Адриланка.

— Адриланка. Едно крайморско градче, нали? Кулата на Кийрон не беше ли там?

— Стражата на Кийрон. Там беше. Рухна в морето, по време на Междуцарствието.

— Между... О. Разбира се. Как свърши то?

— Зерайка, от дома на Феникса, върна Глобуса, който неизвестно защо падна тук, в Пътеките на мъртвите. Позволиха ѝ да се върне с него. Аз ѝ помогнах — добави той.

— Разбирам. — Мороулан седна до нея, аз седнах до Мороулан. Алийра каза: — Не познавам Зерайка.

— Няма как да я познаваш. Все още не беше родена. Тя е единствената дъщеря на Верной и, хм, оня, за когото беше омъжена.

— Лудин.

— Точно така. И двамата умряха при Бедствието.

Тя кимна и се сепна.

— Чакай малко. Щом двамата са умрели при взрива, а Зерайка все още не е била родена, как е възможно да...

Мороулан сви рамене.

— Сетра има нещо общо с това. Молил съм я да ми обясни, но тя само ме поглежда хитро. — Той примига. — Оставам с впечатлението, че каквото и да е направила, е била твърде заета да го направи, за да те спаси така изцяло, както би искала. Предполагам, че си ѝ била втората по важност, след като се погрижи да има Императрица. Зерайка е последната от дома Феникс.

— Последният феникс? И не може да има друг? Но това означава, че Цикълът е нарушен. Ако не сега, то в бъдеще.

— Може би — каза Мороулан.

— Не може ли да има друг феникс?

— Откъде да знам? Тепърва ни чака цял Цикъл. Попитай ме пак след няколкостотин хиляди години, когато ще е важно.

По изражението на Алийра разбрах, че този отговор никак не ѝ хареса, но тя не реагира. След кратка пауза попита:

— А какво се случи с мен?

— Не го разбирам напълно — каза Мороулан. — Сетра успя да съхрани душата ти под някаква форма, въпреки че беше изгубена. В един момент — предполагам скоро след като Зерайка взе Глобуса —

един магьосник атира те намерил. Изучаваше некромантика. Не мисля, че е разбрал какво притежава. Ти беше проследена и...

— Кой ме е проследил?

— Двамата със Сетра — каза той, загледан в лицето ѝ. После хвърли поглед към мен и добави: — И други помогнаха, наскоро.

Алийра затвори очи и кимна. Мразя, когато си говорят през главата ми.

— Имахте ли неприятности, докато ме върнете?

Двамата с Мороулан се спогледахме.

— Не си струва да го обсъждаме — рекох.

Алийра ме погледна, после ме погледна отново, с присвити очи. После се вторачи в мен, сякаш искаше да надникне вътре. И каза:

— Ти пък кой си?

— Владимир Талтош, баронет, от дома Джерег.

Тя ме изгледа малко по-продължително, после поклати глава и отново се обърна към Мороулан.

— Какво има? — попитах.

— Нищо. — Тя се надигна изведнъж, или по-скоро се опита, и седна отново. Намръщи се. — Искам да се махна оттук.

— Вярвам, че ще разрешат на Влад да напусне. Ако го направят, той ще ти помогне.

Тя ме погледна, после отново погледна Мороулан.

— Какво ти става?

— Аз съм жив. Няма да ми позволят да се върна от Пътеките на мъртвите. Ще остана тук.

Алийра го зяпна.

— Как пък не. По-скоро ще те видя умрял.

Трудно ми е да преценя точния момент, в който престанах да мисля за себе си като за нечий бияч, който от време на време върши „работа“, и започнах да се възприемам като убиец на свободна практика. Това е така, отчасти защото работех за няколко различни души в кратък период, през и след войната, в това число и за самия Уелок, което прави нещата малко объркани.

Хората наоколо със сигурност започнаха да мислят за мен по този начин много преди да ми хрумне на мен самия, но не смятам, че

собственото ми мислене се промени преди да добия професионални навици и добър подход към работата.

Отново ще кажа, че не е ясно кога точно се появи, но определено беше в сила, когато приключих със седмата си работа — убийството на едно лайненце, казваше се Райет.

Докато мислех над това изявление и се чудех дали да се разсмея, се сетих, че Вийра ни беше оставила; с други думи, нямаше как да разберем накъде да тръгнем.

Окашлях се. Мороулан прекрати състезанието по вторачване с Алийра и каза:

— Да, Влад?

— Случайно да знаеш как можем да се върнем до онова място с всичките богове?

— Хмм. Мисля, че да.

— Тогава да тръгваме.

— Защо?

— Имаш ли по-добра идея?

— Всъщност не.

Докато ставах, бях завладян от беглото изкушение да пийна малко от кладенеца. Може би е за добро, че е било само бегло. Помогнахме на Алийра да стане и установих, че е доста ниска — съвсем малко по-висока от мен всъщност.

Тръгнахме обратно натам, откъдето бяхме дошли. Двамата с Мороулан крепяхме Алийра под мишниците. Изглеждаше много нещастна. Беше стиснала зъби, може би от яд, може би от болка. Очите ѝ, за които отначало помислих, че са зелени, бяха сиви и гледаше право напред.

Върнахме се при арката и спряхме за малко да отдъхнем.

Мороулан предложи на Алийра да поседне, да ѝ отпочинат краката.

— Млъкни — отсече тя.

Забелязах, че търпението на Мороулан се изчерпва. Както и моето, впрочем. Двамата прехапахме устни едновременно, спогледахме се и се подсмихнахме.

Хванахме я под мишниците и тръгнахме отново, във вярната според Мороулан посока. Направихме няколко крачки и спряхме отново, защото Алийра изохка:

— Не мога...

И я оставихме да се смъкне на земята.

Дишаше тежко. Затвори очи, с лице към небето; челото ѝ беше влажно, а косата ѝ беше подгизнала от пот. Дватамата с Мороулан се спогледахме, но нямаше какво да си кажем.

След около минута, докато все още стояхме там и се чудехме дали ще обидим смъртно Алийра, ако ѝ предложим да я носим, видяхме, че от тъмното ни приближава някаква фигура — постепенно се очерта и стана видима на светлината на невероятните звезди.

Беше много висок и с огромни рамене. На гърба му имаше тежък меч, а чертите му бяха чисто драконови, както и цветовете на облеклото му, макар че дрехите му — безформен жакет и торбести гащи, затъкнати в ботуши от кожа на дарр — бяха доста странни. Косата му беше кестенява и къдрава, а очите — тъмни. Беше — или по-скоро беше умрял — в зряла възраст. Челото му беше набраздено от мисъл, около очите имаше бръчки на гняв, а челюстта му създаваше впечатление, че повечето време държи зъбите си стиснати.

Той изгледа и трима ни, докато ние пък гледахме него. Зачудих се какво мисли Мороулан за него, но не можех да откъсна очи от лицето на Господаря на дракони, за да видя физиономията на спътника си. Усетих, че пулсът ми почва да забързва и че коленете ми изведнъж омекват. Трябваше да преглътна няколко пъти.

Когато най-после заговори, той се обърна към Алийра.

— Казаха ми, че ще те намеря тук.

Тя кимна, но не каза нищо. Изглеждаше окаяно. Мороулан, който, предполагам, не беше свикнал да го пренебрегват, каза:

— Поздравявам ви, милорд. Аз съм Мороулан е' Дриен.

Мъжът се обърна към него и кимна.

— Добър ден. Аз съм Кийрон.

Кийрон.

Кийрон Завоевателя.

Бащата на Драгарската империя, родоначалникът на най-гордите родословия на дома на Дракона, героят на митове и легенди, първият

от великите драгарски касапи на източняци и, добре, мога и да продължа така, но има ли смисъл? Ето ти го пред мен.

Мороулан го зяпна и бавно се смъкна на коляно. Аз не знаех накъде да погледна.

Хората би трябвало да са по-благоразумни.

Не знам да има случай, при който някой джерег да е свидетелствал пред Империята срещу друг джерег и да е оцелял, но все още се намират глупаци, които се опитват. „Аз съм по-различен — казват си те. — Аз си имам план. Никой не може да ме пипне; аз съм защитен“. Или може би дори не си го мислят толкова категорично, може би просто не могат да повярват в собствената си тленност. Или пък смятат, че парите, които им плаща Империята, си заслужават риска.

Но все едно, това не е мой проблем.

Мисля, че бях нает през четири етапа. Срещнах се с едного пред някаква бакалия и си поговорихме, докато се разхождахме. Лойош се взеше на лявото ми рамо. Беше ранно утро и районът, в който се намирахме, беше съвсем безлюден. Събеседникът ми носеше прякора Стъпките, по една или друга причина. Знаех кой е и когато ми предложи убийството, знаех, че ще е нещо голямо, понеже лицето имаше много високо положение в организацията. А това означаваше, че онзи, който му е казал да го уреди, е наистина важна клечка.

Казах му:

— Познавам хора, които вършат такива неща. Искаш ли да ми кажеш повече?

— Имаше проблем между двама наши приятели — отвърна той. Ще рече, между двама джереги. — Взе да става сериозно и всичко почна да се стовнява. — Ще рече, че единият или двамата индивиди бяха много високопоставени в организацията. — Единият се уплаши, че ще пострада, паникьоса се и се обърна към Империята за защита.

Подсвирнах.

— Официално свидетелство ли дава?

— Вече е длъжен донякъде, а ще пусне и повече.

— Уф. Кофти.

— Бачкаме да го заровим. Може и да успеем. Ако не, работите за известно време ще замиришат много.

— Мда.

— Трябва ни да се свърши сериозно. Казвам сериозно. Разбираш ли?

Преглътнах.

— Така мисля, но можеш да го обясниш по-ясно.

— Моргантско.

— Точно това си мислех.

— Твоят приятел правил ли го е досега?

— Има ли значение?

— Никакво, според мен. Твоят приятел ще получи пълна подкрепа от много хора... цялата поддръжка, която поиска.

— Да. Ще ми трябва малко време да го обмисля.

— Естествено. Дай си толкова време, колкото трябва. Цената е десет хиляди империала.

— Разбирам.

— Колко време ти трябва да го обмислиш?

Помълчах няколко минути в движение. Накрая казах:

— Кажете ми името.

— Райет. Знаеш ли го?

— Не.

Повървахме още малко, докато обмислях нещата. Кварталът наоколо движеше кварталните си работи. Беше много странна тази разходка, спокойна някак. Рекох:

— Добре. Ще го поемем.

— Ела с мен тогава да ти платя и да ти дам цялата информация, която имаме — за начало. Ако ти трябва още, обаждаш ни се веднага и ще направим каквото можем.

— Ясно.

Усетих, че съм се дръпнал крачка назад от бащата на Драгарската империя. В главата ми бръмчаха противоречиви мисли и чувства, побързо, отколкото можех да ги отбележа. Гневът и ядът се бореха да завладеят устата ми, но този път поне благоразумието надви.

Известно време се задържахме на тези позиции. Кийрон гледаше отвисоко Алийра. Нещо в погледите им ми подсказа, че са се срещали. Не знам как беше възможно, тъй като Кийрон беше по-стар от Империята, докато Алийра нямаше и хиляда години, както и да ѝ мериш възрастта.

— Е, ще станеш ли най-последен? — попита Кийрон.

Очите ѝ светнаха и тя изсъска:

— Не. Ще лежа ей тука цяла вечност. — Да, знам, че в думите ѝ нямаше съскащи звуци. Все ми е едно — изсъска.

Кийрон се изкиска.

— Ами добре. Ако все пак решиш да станеш, можеш да дойдеш да си поговорим. — Понечи да се обърне, спря и погледна право към мен. Не знам защо не можах да отвърна на погледа му. Каза ми: — Ти имаш ли да ми кажеш нещо?

Езикът ми сякаш се беше удебелил. Не можах да намеря думи. Кийрон си тръгна.

Мороулан се надигна. Алийра хлипаше тихо на земята. Двамата с Мороулан гледахме токите на коланите си. След малко Алийра подсмръкна, после ни каза с тънък гласец:

— Моля, помогнете ми да стана.

Помогнахме ѝ, Мороулан посочи нанякъде и се отправихме натам. Лойош беше странно притихнал. Рекох: „Нещо притеснява ли те, приятел?“

„Искам просто да се махаме оттук, шефе“.

„Мда. И аз“.

Казах на Алийра:

— Ти май го познаваш.

— Ти също.

— Аз?

— Да.

Предъвках го за миг, после реших да не се задълбочавам. След малко пред нас изникнаха два монумента ли бяха, какво ли? Минахме между тях и отново се озовахме между тронове на боговете. Продължихме да вървим, стараяйки се да не поглеждаме към съществата, които преди малко бяхме подминали толкова безгрижно.

Малко по-късно Мороулан попита:

— Сега какво?

Рекох:

— Мен ли питаш? Чакай малко. Май ми хрумна нещо.

— Нима?

Огледах се и най-после засякох с очи един минаващ наблизно пурпурен халат. Повиках го с пръст:

— Ей, ти. Я ела тука.

Взе, че го направи, съвсем покорно.

Поговорих му малко и той кимна, без да отговаря, с безжизнени очи. Поведете ни, влизайки в стъпката ни. Вървахме дълго и се наложи да спрем един-два пъти, за да може Алийра да си отдъхне.

Накрая стигнахме до един трон, на който седеше женска фигура с цвят на мрамор и очи като диаманти. Държеше копие. Пурпурният халат ни се поклони и си замина.

— Живите не се допускат тук — каза богинята.

Гласът ѝ беше като звън на камбанки. Очите ми се просълзиха само като го чух. Отне ми известно време, докато се съвзема достатъчно, за да кажа нещо, отчасти защото бях очаквал, че Мороулан ще се намеси. Накрая казах:

— Аз съм Влад Талтош. Това са Мороулан и Алийра. Ти си Келчор, нали?

— Същата.

Мороулан ѝ връчи диска, дето му го дадоха коткокентаврите, тя го огледа за миг и каза:

— Разбирам. Добре, какво желаете?

— Първо — да напуснем — отвърна Мороулан.

— Само мъртвите напускат — каза Келчор. — И то рядко.

— А Зерайка? — настоя Мороулан.

Келчор поклати глава.

— Казах им аз, че е опасен прецедент. Все едно, това няма нищо общо с вас.

— Можеш ли да ни осигуриш храна и място за отдих, докато Алийра си възвърне силата? — попита Мороулан.

— Мога да ви осигуря храна и място за отдих — рече тя. — Но това е страната на мъртвите. Тук тя няма да възстанови силата си.

— Дори малко сън би помогнал — каза Алийра.

— Тези, които спят тук — каза Келчор, — не се събуждат отново като живи същества. Дори източняци — добави тя и ме изгледа с

физиономия, която не можах да разгадая.

— О. Страхотно! — казах. И изведнъж се почувствах много уморен.

— Добре де, можеш ли да ни помогнеш някак? — попита Мороулан. Каза го почти умопително, което при други обстоятелства щеше да ми се стори много забавно.

Келчор се обърна към Алийра с думите:

— Пипни това. — И сведе копието си, също както Мъглата го бе направила за мен. Алийра го пипна без колебание.

Усетих, че натискът от подпирането ѝ намалѳа. Келчор отново надигна копието и Алийра каза:

— Благодарѳа ти.

— Сега вървете — каза Келчор.

— Накъде? — попитах.

Келчор отвори уста да отговори, но Алийра каза:

— Да намерим Кийрон.

Исках да ѳ кажа, че точно в този момент той е последният, когото държа да видѳа, но изражението ѳ ме накара да спра. Тя се пусна от нас и въпреки че се олюляваше малко, тръгна сама. Ние с Мороулан се поклонихме ниско на Келчор, която ни изгледа с насмешка, и хукнахме след Алийра.

Алийра намери един пурпурен халат и му каза с висок, ясен глас:

— Заведи ни при Кийрон.

Надявах се, че няма да може, но той само се поклати и ни поведе.

15.

Когато го усетих, беше почти все едно, че чувам гласа на Ноишна да казва: „Сега, Владимир“.

„Сега, Владимир“.

Фразата е твърде дълга за онзи миг във времето, в който разбрах, че трябва да действам, но това си спомням и на това бях реагирал. Избухна.

Нямаше задръжка, нямаше съжаления; съмненията станаха абстрактни и далечни. Всичко се бе съсредоточило върху градежа в това място във времето и аз бях жив, както не съм бил жив никога, освен в такива мигове. Възбудата, облекчението, гмуркането в непознатото, всичко беше там. И, най-хубавото от всичко, вече нямаше смисъл да се съмнявам. Ако трябваше да бъда унищожен, беше твърде късно, за да направя нещо. Всичко, което бях пестил и съдържал, се втурна. Усещах как енергията ми изтича, сякаш някой беше дръпнал чеп на бъчва. Изтичаше и за миг бях твърде объркан, за да разбера, или да се учудя дори дали съм избрал подходящия миг. Смърт и безумие, или успех. Нищо друго.

Очите ми рязко се отвориха и се взрях в хаоса.

Дори животът ми да зависеше от това, не бих могъл да ви кажа как се озовахме там, но пурпурният халат успя някак да ни върне до белия коридор, през който се бяхме явили пред боговете. Оказа се, че в него има страничен проход, който не бях забелязал преди, тръгнахме по него, следвайки извивките му, и се озовахме в някаква стая, която беше бяла и празна, ако не смятаме многото свещи и Кийрон Завоевателя.

Той стоеше с гръб към вратата, със сведена глава и правеше и аз не знам какво пред една от свещите. Щом влязохме, се обърна и погледът му се закова в Алийра.

— Ще говориш от свое име, както виждам.

— Да — заяви тя. — И след като вече го правя, мога да обясня колко съм горда, че съм потомка на едного, който се подиграва на уязвените.

— Радвам се, че си горда, Алийра е'Кийрон.

Тя се изпъна като струна.

— Недей да...

— Не си въобразявай, че можеш да ме командваш — прекъсна я той. — Не си го заслужила.

— Сигурен ли си? Познавам те, Кийрон. А ако ти не ме познаваш, то е само защото си толкова сляп, колкото си бил винаги.

Той се вторачи в нея, но нито едно мускулче по лицето му не трепна. После погледна право към мен и усетих как гръбнакът ми омекна. Не го показах външно.

— Добре, Алийра; а за него какво? — каза Кийрон.

— Не е твоя грижа — каза Алийра.

Наведох се към Мороулан и рекох:

— Обожавам да говорят за мен все едно, че...

— Млъкни, Влад.

„Учтиви копелета са всички, няма що“.

„Знам, шефе“.

— Напълно сигурна ли си, че не е моя грижа? — обърна се Кийрон към Алийра.

— Да — каза Алийра. Жалко, че не разбирах за какво става дума.

— Е, добре, може и да не е — каза той. — Ще благоволиш ли да седнеш?

— Не.

— Тогава какво ще поискаш?

Тя пристъпи към Кийрон — краката ѝ все още малко се огъваха, — спря на около педя от него и каза:

— Можеш да ни изпратиш извън Пътеките, за да се отплатиш за липсата си на вежливост.

Той понечи да се усмихне, но спря и каза:

— Предпочитам повече да не напускам. Вече съм свършил...

— Нищо не си свършил, за двеста хиляди години. Не е ли достатъчно дълго?

— Ти нямаш правото да съдиш...

— По-кратко. Щом си решил да продължаваш да оставяш историята да тече покрай теб, дай ми меча си. Ще си извоювам с бой изхода оттук и ще го употребя за това, за което е сътворен. Ти може да си свършил с него, но не мисля, че той е изпълнил задачата си.

Кийрон беше стиснал зъби, а в погледа му горяха пламъците на пъкъла на Вийра.

— Много добре, Алийра е'Кийрон — каза накрая. — Щом смяташ, че можеш да го владееш, можеш да го вземеш.

Значи, ако част от целия този разговор ви звучи безсмислено, мога да ви уверя, че за мен също. Впрочем, ако можеше да се съди по случайните ми погледи към Мороулан, трябва да ви кажа, че май и той не разбираше много повече от мен. Но ви го предавам, както го помня, и ще трябва да се задоволите с това, както и аз.

— Мога да го владеея — заяви Алийра.

— Тогава ти възлагам да го използваш добре и по-скоро да се върнеш тук, отколкото да го дадеш на друг или да позволиш да ти го отнемат.

— А ако не го направя? — рече тя. Мисля, че беше повече напук.

— Тогава ще дойда и ще го взема.

— Може пък да искам точно това — каза Алийра.

Двамата се погледаха още малко, после Кийрон откопча колана с меч и ножницата и го връчи на Алийра. Мечът беше доста по-височък от нея и се зачудих дали изобщо ще може да го носи.

Тя обаче го взе с една ръка, без да се затрудни. И след като го получи, дори не се поклони на Кийрон, просто се обърна и излезе през вратата, малко треперливо, но без да залита. Ние я последвахме.

— Хайде — каза тя. — Връщаме се у дома. Всички. А който може, нека да ни спре.

Не звучеше много практично, но все пак беше най-добрата идея, която чух през този ден.

Информацията, с която Стъпките разполагаше „за начало“, се състоеше от четиринайсет страници пергамент, всички изписани ситно, явно от някой професионален писар, колкото и да изглеждаше невероятно. Включваше списък на приятелите на Райет и колко често ги посещава, любимите му заведения и какво обича да си поръчва във

всяко, биографията му в организацията (което само по себе си представляваше удивително инкриминиращ документ) и още такива неща. Имаше много подробности за любовницата му и къде живее (не съществуваха обичай, според който да не можеш да убиеш някой в дома на любовницата му, за разлика от дома му). Никога не съм проявявал интерес да знам чак толкова много за някого. Към края прочетох и няколко бележки, например: „Не е магьосник. Добър в боя с нож; много бърз. Не го бива с меч“. Това трябваше да е без значение, но беше добре да го знам.

От друга страна, това ме накара да се замисля дали точно такива неща не трябва да се старая да научавам за жертвите си. Искам да кажа, разбира се, по-сериозно убийство от това с моргантско оръжие не би могло да има, но всяко убийство е въпрос на живот и смърт, така да се каже.

В добавка към пергамента Стъпките ми връчи и една голяма кесия с повече пари в нея, отколкото бях виждал през живота си — повечето монети от по петдесет империала.

И ми даде една кутия. Още щом я докоснах, усетих за първи път, макар и някак отдалече, онова характерно, кухо жужащо ехо в ума. Потръпнах и чак сега си дадох сметка в какво съм се забъркал.

Разбира се, беше твърде късно да се откажа.

Троп, троп, троп. Чуйте как маршируваме, все навън и навън, с неясна съдба, към незнайните ужаси на смъртта, високо вдигнали чела, с извадени оръжия...

Пълни глупости.

Проправихме си път през коридорите на Залите на Съда колкото може по-добре, тоест не много. Предишният широк и прав коридор, който знае защо, се превърна в лъкатушещ лабиринт от проходчета, всички еднакви. Трябва да сме обикаляли из тия коридорчета два или три часа — и се загубихме все повече, без никой от трима ни да желае да го признае. Опитвахме се да маркираме стените с остриетата на оръжията си, но нищо не се получи. А най-шантавото беше, че никой от проходите не водеше до нищо, освен до други проходи. Тоест нямаше стаи, стълбища, врати, нищо.

Пурпурните халати, които молехме да ни изведат, само ни поглеждаха тъпо. Алийра беше вързала големия меч на Кийрон на гърба си и все едно не усещаше тежестта му. Мороулан беше мрачен. Ние с Лойош също не изпитвахме желание да говорим. Всичко това започна да ми омръзва.

Спряхме и отдъхнахме, облегнати на една стена. Алийра се опита да седне на пода и откри, че с големия меч на гърба ѝ е невъзможно. Изглеждаше отвратена. Мисля, че още малко и щеше да се разреве. Както и аз, между другото.

Поговорихме си тихо известно време, главно оплаквания. Накрая Мороулан каза:

— Добре. Така няма да стане. Ще трябва да намерим боговете и да ги убедим да ни пуснат.

— Не — възрази Алийра. — Боговете ще ни попречат да си идем.

— Боговете нямат нужда да ни пречат да си идем — тези коридори вършат достатъчно добра работа.

Алийра не отговори.

— Предполагам, че можем да си обикаляме из тия коридори цяла вечност, без да намерим изход — каза Мороулан. — Трябва да питаме някой, а аз лично не мога да измисля по-добър специалист от Вийра.

— Не — отсече Алийра.

— О, изгубихме ли се? — включи се нов глас. Обърнахме се и ето ти го Барит, отново. Навъсих му се, но този път си задържах устата затворена.

— Ти кой си? — попита Алийра.

— Това е Барит — каза Мороулан.

Барит рече:

— А ти?

— Аз съм Алийра.

Очите му се ококориха.

— Нима? Е, на това му се вика шега. И се опитвате да се върнете в страната на живите, нали? Ще ви помоля тогава за една услуга. Ако успеете и още съм жив, не ми идвайте на гости. Не мисля, че ще го понеса.

— Милорд, но ние сме... — почна Алийра.

— Да, знам. Не мога да ви помогна. Няма изход, освен единствения, който ви е известен. Всеки пурпурен халат може да ви заведе дотам. Съжалявам.

Между другото прозвуча съвсем искрено, но през цялото време гледаше Алийра.

Алийра се намръщи и ноздрите ѝ се разшириха.

— Е, добре тогава. — След което тръгнахме пак, а Барит го оставихме.

Да намериш пурпурен халат в онова място беше толкова лесно, колкото да намериш текла на пазара. И да, пурпурният халат с охота ни поведе да се видим с боговете. Мина ми през ума защо просто не се обърнем и да хванем коридора натам, откъдето бяхме дошли. Не го предложих, защото имах чувството, че няма да се получи.

Отново минахме през портата, пурпурният халат ни остави там и отново пристъпихме пред трона на Вийра, богинята-демон. Усмивваше се.

Вийра Кучката.

По-голямата част от плана си можех да съставя и без да напускам жилището си, и почти бях решил да постъпя точно така. Но цялата тази моргантска работа започваше все повече да ме изнервя, затова реших да бъда по-предпазлив и да проверя част от информацията в дългите списъци с факти.

За да съкратя целия този дълъг и скучен разказ, ще кажа, че всичко, което проверих, се оказа точно, но се чувствах по-добре, че съм го видял лично. Назначената му от Империята охрана включваше трима Господари на дракони, които непрекъснато бяха с него, и всички бяха много добри. Никой от тях не ме забеляза, докато ги проследявах накъде ли не, но ме изнервиха. В един момент пуснах Лойош да ги следи, а аз седнах да прегледам информацията и да потърся слабо място.

Проблемът бе, че охранителите бяха от дома на Дракона. Иначе можех навярно да ги подкупя да останат настрана в критичния момент. Чудех се дали драконите можеха да имат други слабости.

Е, да приемем за момент, че имаха. Кое беше най-доброто, очевидното място, където можех да го спипам? Ясно. Имаше навика да

посещава някаква дама в западната част на Адриланка, отгатык реката. Не знам дали съществува по-добър момент и място да заковеш някой, от будоара на любовницата му. Лойош провери района и той се оказа идеален — почти безлюден в ранните часове на утрото, когато Райет напускаше жилището ѝ, и в същото време достатъчно застроен, за да има къде да се скриеш наблизо. Добре, ако трябваше да го спипам там, какво щях да направя? Да заместя файтонджията, който го взимаше? Това щеше да означава да подкупя файтонджията, който в такъв случай щеше да знае за убийството, или да го убия или обездвижа, което не ми харесваше.

Не, трябваше да има по-добър начин.

Имаше и го открих.

— Поздравявам ви отново, о, смъртни — каза Вийра. — И теб, Алийра. Добре си дошла. Ти можеш да напуснеш това място, а източникът може да те придружи, при условие, че никога повече няма да се върне. Но лорд Мороулан ще остане.

— Не — каза Алийра. — Той се връща с нас.

Богинята продължи да се усмихва.

— Добре де — каза Алийра. — Обясни ми защо той трябва да остане тук.

— Заради естеството на това място. Живите просто не могат да се връщат. Навярно може да стане немрящ и така да си отиде. Някои са го постигали. Вярвам, че познавате Сетра Лавоуд, например.

— Това е неприемливо — заяви Алийра.

Вийра се усмихна и си замълча.

— Остави, Алийра — каза Мороулан.

Лицето на Алийра беше твърдо и мрачно.

— Но това са глупости. А Влад? Щом е заради естеството на мястото, той също не би могъл да го напусне. И не ми казвай, че е защото е източник — и двете знаем, че няма никаква разлика между душата на един източник и душата на един драгар. — Тъй ли? Ами тогава защо източниците не се допускаха в Пътеките на мъртвите, ако приемем, че искаме да дойдем? Но моментът не беше подходящ да питам.

Алийра продължи:

— Впрочем, аз също така не бих могла да напусна. А Зерайка как е могла? А ти самата, между другото? Моля ти се, много добре знам какво е да си Властелин на Съда и нищо не те прави толкова специална, че да си имунизирана от тези ефекти. Ти просто лъжеш.

Лицето на Вийра изгуби усмивката си и многоставните ѝ пръсти се размърдаха — нечовешки жест, който ме уплаши повече от присъствието ѝ. Очаквах Алийра да бъде унищожена на място, но Вийра каза само:

— Не ти дължа обяснение, драконче.

— Дължиш ми, и още как — отвърна Алийра, а Вийра се изчерви. Зачудих се какво ли си намекват.

После Вийра се усмихна, съвсем леко, и рече:

— Да, може би наистина ти дължа обяснение. Преди всичко ти просто грешиш. Не знаеш чак толкова какво е да си бог, колкото си въобразяваш. Източняците се отнасят към боговете със страхопочитание и отричат, че в нас може да има нещо човешко. Драгарите се придържат към гледището, че божествеността е умение, като чародейството, и нищо повече. Нито едното, нито другото е вярно. Божествеността е съчетание от много умения и много природни сили и включва промяна на личността във всички аспекти. Аз никога не съм била човек, но и да съм била, сега нямаше да съм. Аз съм бог. Кръвта ми е кръвта на бог. Тъкмо по тази причина Залите на Съда не могат да ме задържат.

— В случая със Зерайка, тя можа да напусне, защото Имперският глобус притежаваше сила, дори и тук — продължи тя. — Въпреки това можехме да я спрем, и за малко щяхме да го направим. Не е дребна работа да позволиш на живите да напуснат това място, дори на онези малцина, които са способни. Вашият източняшки приятел нямаше изобщо да може да дойде тук, ако не го беше донесло живо тяло. Не, душата е без значение, но нещата са по-сложни. Всичко е в кръвта. Той можа да дойде тук като жив човек и ще напусне като жив човек. — Изведнъж ме погледна. — Само веднъж. Да не си посмял да се върнеш, фенарице. — Постарах се да не ги оставя с впечатлението, че съм се разтреперил.

Вийра продължи.

— Колкото до теб, Алийра... — Гласът ѝ заглъхна и тя се усмихна.

Алийра се изчерви и сведе очи.

— Разбирам.

— Да. В твоя случай, както може би са ти казали приятелите ти, срещнах известни трудности, докато убедя определени страни да ти позволим да напуснеш. Ако не беше Наследничката на трона, щяхме да настояим да останеш, и твоят спътник — с теб. Е, получи ли отговора си?

Алийра кимна, без да вдигне очи.

„Шефе, ами аз?“

Мамка му! За това не бях помислил. Събрах всичкия си кураж и рекох:

— Богиньо, трябва да разбере...

— Твоят познайник споделя съдбата ти, разбира се.

— О, ясно. Благодаря.

„Мерси, шефе. Чувствам се по-добре“.

„Нима?“

— Е, готови ли сте да си тръгнете? — попита Вийра. — Трябва да потеглите скоро, защото ако заспите, никой от вас няма да живее отново, а според някои имперски правила немрящият не може да заема официални имперски постове.

— Няма да си тръгна без братовчед си — каза Алийра.

— Тъй да бъде — сопна се Вийра. — Тогава ще останете. Но ако си промените решението, изходът оттук е през арката, която приятелите ти познават, и наляво, покрай Цикъла и после направо. Разрешавам ви да си отидете, стига да можете. Лорд Мороулан ще усети, че животът се изцежда от него, докато върви, но може да се опита. Вероятно ще успеете да изнесете от тази земя един труп и да му откажете вечния покой на Пътеките, както и живота, от който той вече се е отрекъл. Сега ме оставете.

Тримата се спогледахме. Вече се чувствах наистина уморен.

След като не ни оставаше нищо друго, заобиколихме трона, докато намерим арката, под която срещнахме Кийрон Завоевателя първия път. Надясно беше пътеката за кладенеца, който продължаваше да ме изкушава, но не си бях загубил ума все пак. Наляво беше изходът, за Алийра и за мен.

Установих с отвращение, че всъщност не искам да оставя там Мороулан. Ако трябваше да остане Алийра, може би щях да се

чувствам по-иначе, но изборът не беше мой. Минахме под арката и спряхме.

Отворих кутията. Усещането, което изпитах при докосването ѝ, беше по-силно. Вътре имаше прибрана в кания кама. Докосването на канията се оказа много трудно. Докосването на дръжката — още повече.

„Това нещо не ми харесва, шефе“.

„На мен също“.

„Трябва ли да го вадиш преди...“

„Да. Трябва да разбере как мога да го използвам. Хайде млъкни, Лойош. Никак не ме улесняваш“.

Извадих камата и умът ми се вцепени. Усетих, че дланите ми треперят, и с усилие разхлабих юмрук. Постарах се да го огледам все едно, че е най-обикновено оръжие. Беше дълго трийсетина сантиметра, остро от едната страна. Острието беше достатъчно дълго, за да върши работа, имаше добър предпазител и беше балансирано добре. Дръжката беше в неотразяващо черно и...

Моргантска.

Поддържах камата, докато престана да треперя. Никога не бях пипал такова нещо. За малко щях да се закълна никога повече да не го правя, но непредпазливите клетви са глупаво нещо, тъй че не го направих.

Но беше наистина ужасно да я държа и така и не привикнах. Знаех, че някои си ги носят редовно, и се зачудих дали не им прилошава, или просто са направени от по-корав материал от мен.

Насилих се и направих с камата няколко удара. Поставих една чамова дъска, за да се поупражнявам в забиването ѝ в нещо. Държах я през цялото време, докато с лявата ръка закрепих дъската на стената над дрешника. Държах дясната си ръка сковано встрани, по-далече от лявата. Сигурно съм изглеждал нелепо, но Лойош не се засмя. Мога да кажа дори, че прояви голям кураж, макар и само с това, че не изхвърча от стаята.

Е, аз също, между другото.

Забивах я в дъската десетина пъти, удрях насила, после малко почивка и пак, докато не започнах да я приемам като обикновено

оръжие. Така и не успях напълно, но стигнах все пак донякъде. Когато накрая отново прибрах проклетото нещо в канията, бях в плувнал в пот.

Прибрах камата в кутията.

„Благодаря, шефе; чувствам се по-добре“.

„Аз също. Така. Всичко е нагласено за утре. Да отдъхнем“.

Както си стояхме, рекох на Алийра:

— Я ми кажи какво ти е толкова специалното, че да можеш да си отидеш оттук, а Мороулан да не може?

— Заради кръвта е — отвърна тя.

— Сериозно ли го казваш, или е само фигура на речта?

Тя ме изгледа презрително.

— Приеми го както искаш.

— Хм, можеш ли да бъдеш малко по-точна?

— Не.

Свих рамене. Добре поне, че не ми каза, че не ми дължи обяснение. Точно тази фраза беше започнала да ми омръзва. Пред нас имаше стена, а наляво и надясно се изпъваха пътеки. Погледнах надясно и попитах:

— Мороулан, знаеш ли нещо за водата, от която Вийра пи и капна върху Алийра?

— Много малко — отвърна той.

— Мислиш ли, че тя може да ни позволи да...

— Не — отсякоха Алийра и Мороулан в един глас. Предполагам, че знаеха повече от мен, което не беше трудно. Не ми предложиха някакво обяснение, а и аз не настоях. Постояхме си така още малко, после Мороулан каза:

— Мисля, че нямаме избор. Вие трябва да тръгвате. Мен ме оставете.

Прехапах устна. Не можех да измисля какво да кажа. Накрая Мороулан въздъхна:

— Хайде. Каквото и да решим, искам да погледна Цикъла.

Алийра кимна. Аз нямах възражения.

Хванахме пътеката наляво.

16.

Хоризонтът подскочи и се изви, свещта избухна, ножът завибрира до пръсване, а жууженето за миг се превърна в рев, който ме оглуши.

Руната на земята пред мен сияеше, сякаш искаше да ме ослепи, и усетих, че много ми се доспива. А знаех какво означава това. Не ми беше останала енергия дори колкото да ме задържи буден. Щях да изгубя съзнание и можех да си го върна или да не си го върна никога, а ако си го върнех, можех да съм полудял или не.

Зрението ми се размъти, а ревът в ушите ми се превърна в единствен монотонен звук, който, странно, по нищо не се различаваше от тишината. В последното размътване, преди да се отдръпна, видях на земята, в самия център на руната, обекта на желанието ми — онова, заради призоваването на което бях направил всичко това — да седи кротко, сякаш през цялото време си беше сядал там.

В миг се зачудих защо успехът не ми носи никаква радост; после реших, че вероятно има нещо общо с това, че не знаех дали ще доживея да го използвам. Но все още се беше запазило и някакво чувство на триумф, че съм постигнал нещо, което никой вечер не бе постигал дотогава, и някакво ведро задоволство от това, че съм го постигнал. Реших, че ще се чувствам много добре, ако то не ме убие.

Умирането, забелязал съм, винаги пречи да се порадваш на събитията.

Адски ми се ще да видя някоя карта на Пътеките на мъртвите.

Ха.

Тръгнахме вляво покрай стената, а тя продължаваше да обикаля в кръг, докато ни се стори, че трябва да сме някъде близо до троновете, но продължавахме да се намираме в коридор без покрив. Някъде по това време звездите изчезнаха, оставяйки след себе си сива мътилка,

но въпреки това светлината, която мислех, че осигуряват, не намаля. Де да знам.

Стената свърши и като че ли се намирахме на ръба на някаква скалиста височина, с изглед към море. Никакво море не съществуваше на по-малко от хиляда мили от Пропадите при Портата на смъртта, но мисля, че отдавна бях престанал да очаквам каквато и да било географска състоятелност.

Погледахме известно време тъмното мрачно море и послушахме рева му. Простираше се до безкрай, в пространството и във времето. Не мога да гледам море, дори онова при Адриланка, без да си мисля кой ли живее отвъд него. Що за живот живеят там? По-добър ли е от нашия? По-лош? Толкова сходен, че да не мога да забележа разликата? Толкова различен, че да не мога да оцелея там? Как ли изглежда? Как ли живеят те? Що за легла си имат? Дали са меки и топли като моето, и безопасни и...

— Влад!

— Тъ, какво?

— Трябва да се движим — каза Мороулан.

— О! Извинявай. Почвам да се изморявам.

— Знам.

— Добре, хайде да... Чакай малко.

Свалих торбата, отворих я, порових между безполезните вещерски работи, които бях мъкнал със себе си през цялото време, и намерих няколко листа от келш. Раздадох им.

— Подвъчете ги.

Всички го направихме и въпреки че не се случи нищо забележително и възбуждащо, забелязах, че съм малко по-буден. Мороулан се усмихна:

— Благодаря, Влад.

— Трябваше да се сетя по-рано.

„Аз трябваше да се сетя за това, шефе. Това е моя работа. Извинявай“.

„И ти си уморен. Искаш ли листо? Имам още едно“.

„Не, мерси. Ще мина и без него“.

В далечината вдясно от нас забелязахме нещо като голям правоъгълник. Поехме към него. Оказа се единична стена, с височина около четиридесет стъпки и дължина — шейсет. След като

приблжихме още, видяхме, че на фасадата ѝ е окачен огромен кръгъл предмет. Пулсът ми се учести.

Малко по-късно тримата вече стояхме и съзерцавахме Цикъла на Драгарската империя.

На другия ден Райет взе каляска в Имперския дворец и отпраши към дома на любовницата си. С него се взеше един Господар на дракони, друг седеше на капрата до кочияша, а третият яздеше до впряга. Лойош прелиташе отгоре, но това не беше част от подготовката.

Наблюдавах ги през очите на познайника си и се възхищавах на изрядната им служба, колкото и напразна да беше. Онзи на капрата слезе пръв, огледа района и влезе направо в сградата, по стъпалата и в жилището, което се намиреше на втория етаж на триетажната тухлена постройка.

Ако бяхте там и наблюдавахте, щяхте да видите как кочияшът слезе ловко и задържа вратата за двамата, като в същото време оглеждаше улицата в двете посоки, а също така и покривите наоколо. Райет и двамата дракони влязоха в сградата заедно. Първият вече беше в жилището и го беше огледал. Любовницата на Райет, казваше се Трефа, кимна на дракона и продължи да приготвя охладеното вино. Изглеждаше поизнервена, докато се занимаваше с това, но щеше да се изнервя още повече, докато продължаваше тази история със свидетелстването.

След като огледът на апартамента приключи, другите двама дракони доведоха Райет. Трефа се усмихна бегло и отнесе виното в спалнята. Той се обърна към единия от драконите и каза:

— Мисля, че всичко това взе да ѝ омръзва.

Драконът сви рамене: назначили го бяха да пази един джерег, но не беше длъжен да харесва задачата си, нито него, и предполагам, че не му е харесвало. Райет влезе в спалнята и затвори вратата. Трефа отиде до вратата и ѝ направи нещо.

— Какво е това, миличко?

— Шумозаглушаваща магия. Току-що я купих.

Той се изкиска.

— Нервират ли те?

Тя кимна.

— Предполагам, че ти омръзва.

Тя кимна отново и наля по чаша вино.

След като Райет не се появи в обичайното време, драконите почукаха на вратата. След като никой не отговори, я избиха. Намериха безжизненото му и бездушното тяло на леглото, с моргантски нож, забит в гърдите му. Зачудиха се защо не бяха чули крясъка му, нито отварянето на прозореца. Трефа лежеше до него, упоена и в безсъзнание. Не можеха да разберат как опиятите са попаднали във виното, а Трефа с нищо не можеше да им помогне.

Заподозряха я естествено, но така и не можах да докажат, че наистина е взела пари, за да го подреди. Тя изчезна няколко месеца покъсно и се справя много добре и до днес, а името ѝ вече не е Трефа, а пък аз няма да ви кажа къде живее.

Широко е разпространено вярването, че ако някой притежава силата да хване огромното колело, което е Цикълът, и да го завърти, времето на сегашния дом ще отmine и ще дойде следващият. Също така мнозина твърдят, че за тази цел ще е необходима достатъчно сила, за да се преодолее цялата тежест, побрана в енергиите на история, традиция и воля, които карат Цикъла да се върти така, както се върти. Докато гледах проклетото грамадно колело, ми беше трудно да си представя някой, който ще има достатъчно сила за това.

А всъщност то не беше нищо особено. Едно голямо колело, окачено на някаква стена посред никъдето. На колелото бяха изваяни символични изображения на седемнайсетте дома. Фениксът беше на върха, Драконът — следващият в поредицата, Атира вече беше отминала. Колко възбуждащо би трябвало да е да си тук, когато то наистина се променя, ознаменувайки преминаването към следващата фаза от драгарската история. В този момент или Императрицата ще абдикира, или вече ще го е направила, или скоро ще го направи, или може би ще откаже и Империята ще потъне в кръв, докато политическото и мистичното отново влязат в съгласие. Кога ли щеше да се случи? Утре? След хиляда години?

Всички, които съм питал, настояват, че това е самият Цикъл, във всякакъв смисъл, а не просто неговото физическо изражение. Аз това

не мога да го схвана, но ако вие можете — живи и здрави, дето се вика.

Обърнах се към Мороулан и Алийра, които също бяха зяпнали Цикъла. На лицата им бе изписано благоговение.

„Шефе, келшът няма да трае вечно“.

„Вярно, Лойош. Благодаря ти“.

— Е, народе — рекох. — Каквото ще правим, давайте да го правим.

Те ме погледнаха, после се спогледаха, забиха очи в земята, после отново зяпнаха Цикъла. Никой не знаеше какво да правим. Обърнах им гръб и отидох да погледам морето.

Няма да твърдя, че ме измъчва погледът в очите на Райет в онзи последен миг — когато моргантската кама го прободде, — нито писъкът му, когато душата му беше унищожена. Заслужаваше си това, което го сполетя, и толкова.

Но така и не навикнах да пипам това оръжие. То е върховният хищник, то мрази всичко и щеше да е също толкова щастливо да унищожени мен, както и Райет. Моргантските оръжия ме плашат и никога няма да ми стане приятно да боравя с тях. Но май е част от работата ми.

Цялата работа обаче ми осигури два дни терзания на съвестта. Не заради Райет, както казах; но по някакъв начин ми наби една мисъл, която бях пренебрегвал повече от година: плащаха ми, за да убивам хора.

Не, плащаха ми, за да убивам драгари; драгари, които бяха направили живота ми мизерен повече от седемнайсет години. Защо вместо това да не им позволя да направят живота ми приятен? Лойош, длъжен съм да заявя, изобщо не можеше да ми помогне в това. Той притежава инстинкти на месояден и си е ловец по природа.

Всъщност не знаех дали си създавам оправдания, които един ден ще рухнат, или не. Но повече от два дни размисъл не можех да понеса. Успях да изтласкам тези мисли от ума си и честно казано, оттогава не са ме притеснявали.

Не знам, може и да ме притеснят някой ден, но тогава все някак си ще се оправя.

Не знам колко дълго стоях там, може би час, преди Мороулан и Алийра да застанат зад мен. После тримата погледахме приболя още няколко минути. Зад нас, откъдето бяхме дошли, бяха Пътеките на мъртвите и Залите на Съда. Вдясно от нас, отгатък Цикъла, се простираше тъмен лес, през който минаваше спасителният изход — за някои от нас.

След малко Алийра промълви:

— Няма да си тръгна без Мороулан.

Мороулан каза:

— Много си глупава.

— А ти — още повече, щом си дошъл тук, след като си знаел, че няма да се върнеш жив.

„Сещам се за още един глупак, Лойош“.

„Още двама, шефе“.

— И така да е — каза Мороулан. — Но не е нужно да правиш начинанието безсмислено.

— Да, нужно е. Аз избирам така.

— Глупаво е да се самоубиваш само защото...

— Точно това ще направя. Никой, никой няма да жертва живота си за мен. Няма да го допусна. Или напускаме двамата, или оставаме двамата.

Отдясно полъхваше студен вятър. Натам бе родният дом. Поклатих глава. Мороулан не можеше да е толкова глупав, че да очаква здрав разум от един драгар, още по-малко от Господар на дракони. Но пък нали и той беше такъв.

— Връщай се, Влад — каза Алийра. — Благодаря ти за помощта, но ти изпълни задачата си.

Да, Мороулан беше Господар на дракони и драгар. Освен това беше надут и понякога ме дразнеше адски. Защо тогава не исках просто да го оставя? Но какво друго можех да направя? Нямах как да се измъкна с него, а пък и не виждах полза от безсмислени жестове.

Мороулан и Алийра ме гледаха. Извърнах очи.

— Тръгвай, Влад — каза Мороулан. Не помръдвах.

„Чу го, шефе. Дай да се разкарваме оттук“.

Постоях така още около минута. Исках да се прибера у дома, но мисълта просто да кажа „дравиждане“ на Мороулан и да си тръгна...

ами, не знам. Не ми се струваше редно.

Прекарвал съм много безплодни мигове в размисли какво ли щеше да стане, ако точно в този момент ветрецът не беше сменил посоката и не бе довял вкуса на сол и мириса на водорасли.

Трупове и водорасли. Изкисках се наум. Да, мястото беше много подходящо за тази фраза. Кога я чух за първи път? О, да, на онзи тезгях. „При Ференк“. Когато пихме с Кийра.

Кийра. Точно така. Току-виж, че мога да го направя. Стига да има начин...

Вещерство?

Погледнах Мороулан и Алийра.

„Шефе, това е лудост“.

„Знам. Но все пак...“

„Дори не знаем дали сме на същия свят като...“

„Може би няма значение“.

„А ако има?“

„Шефе, имаш ли изобщо представа какво ще ти струва?“

„Ще трябва да ме носят“.

„Ако не стане, няма да могат“.

„Знам“.

Лойош млъкна, след като разбра, че всъщност не го слушам. Бръкнах в торбата си и намерих последното листо от келш.

— Какво има, Влад? — попита Алийра.

— Имам идея как да измъкнем Мороулан оттук. Готови ли сте да ме носите, ако се окаже, че не мога да вървя сам?

— Каква ти е идеята? — попита Мороулан.

— Вещерство.

— Как...

— Ще трябва да измисля заклинание. Не съм сигурен дали е възможно.

— Аз съм вещер. Мога ли да помогна?

Поколебах се, след което поклатих глава.

— Останало ми е само едно листо келш. Ще го сдъвча сам, за да се сдобия с енергията за заклинанието. Ако ми помогнеш, кой ще изнесе и двама ни?

— О! И какво трябва да направи заклинанието?

Облизах устни. Не исках да му го кажа.

„Защо не, шефе?“

„Защото ще каже, че е невъзможно“.

„А възможно ли е?“

„Ще разберем“.

„Защо?“

„Винаги съм искал да се пробвам като вещер. Това е големият ми шанс“.

„Шефе, говоря ти сериозно. Ако вложиш в него толкова много и не се получи, ще...“

„Ще ме убие. Знаем. Млъкни“.

„И при толкова енергия, която ще трябва да влееш в него, няма да можеш да останеш буден. И...“

„Престани, Лойош“.

На Мороулан казах:

— Все едно. Вие изчакайте тук. Ще намеря подходящо място да го наглася. Вероятно ще съм близо до Цикъла, така че стойте настрана — не искам никой да ме разсейва. Щом свърша, ако подейства, ще ви намеря.

— А ако не подейства?

— Тогава ще ме намерите вие.

Подкупването на Трефа ми беше струвало доста, както и звукозаглушаващите магии и бягството, тъй като се бях спазарил пряко с една магьосничка, която работеше за Лявата ръка, вместо да го правя с посредничеството на Стъпките. Защо ли? Не знам. В смисъл, след като ме беше наел, той нямаше да се обърне и да ме светне, след като съм свършил работата. Ако се разчуеше, никой повече нямаше да работи за него. Но от друга страна, това убийство беше *моргантско*. Ако му се удадеше възможност да се отърве от мен чисто, като уреди така, че телепортът да се издъни, той вероятно нямаше да я използва, но защо да го изкушавам?

Тъй или иначе, след като всичко беше свършено, бях похарчил много пари, но и много ми бяха останали. Реших този път да не го давам ларж, защото не исках да привличам внимание към себе си. По същата причина не исках и да напускам града. Това убийство доста поразмъти блатото и това ме поизнерви, но го преодолях.

Доколкото знам, никой така и не разбра, че съм го извършил аз. Но пък имаше и някои, които, изглежда, знаеха. Един от тях беше Уелок Ножа, гаден колкото щеш. След няколко недели започнах да бачкам пряко за него — събиране на суми, оправяне на проблеми, държах хората му под око. Заделях грижливо парите, които печелех, решен да ги вложа в нещо, което ще ми носи печалба. Може би в нещо легитимно.

Някъде около месец по-късно, след като почнах да бачкам за Уелок, бях на гости при дядо ми в Южна Адриланка и срещнах едно човешко момиче, Ибронка, което имаше най-дългата, най-правата, най-черната коса, която съм виждал, а в очите ѝ човек можеше да се загуби. Все още не бях направил инвестициите си.

Ох, добре де...

След като бях стигнал толкова далече, не можех да отстъпя. Тримата или щяхме да се върнем заедно, или изобщо нямаше да се върнем, а сега имаше някакъв шанс за успех. Ако точно в този момент бях поискал да се помоля, щях да се помоля на дядо си, а не на Вийра, защото неговото напътствие щеше да ми е повече от полза.

Не мисля обаче, че той се е опитвал някога да изобрети заклинание. Проклятие, ако магьосничеството можеше да действа тук, Мороулан просто щеше да накара онова нещо да се появи от жилището ми. Но пък ако магьосничеството можеше да действа, тогава щяхме просто да телепортираме и да духнем. Няма смисъл да мисли човек за това.

Избрах си място точно срещу Цикъла. Защо ли? Не съм сигурен. Просто ми се стори подходящо, а „подходящото“ винаги е жизненоважно при практикуването на вещерство.

Почнах да дъвча листото — медитирах, отпусках се и се подготвих. Когато ми даде толкова, колкото можеше, го изплюх.

Смъкнах торбата, отворих я и седнах. Зачудих се дали боговете ще ме спрат, после реших, че ако ме гледат, сигурно ще направят нещо още щом видят, че подреждам съставките на заклинанието. Стана ми забавно, че съм извън полезрението им и в същото време в задния им двор, така да се каже.

Огледах Цикъла и се постарях да събера целия си кураж.

Отлагането щеше само да направи нещата още по-трудни.
Вдишах дълбоко и започнах заклинанието.

17.

Имам бегъл спомен за някакво момиченце, което разтърсва рамото ми и ми казва: „Не заспивай. Ще умреш, ако заспиш. Стой буден“.

Когато отворих очи, нямаше никого, така че може и да е било сън. От друга страна, да сънувам някого означава, че съм заспал, а ако бях заспал...

Не знам.

Пляс, пляс. Клъв, клъв.

Това вече го знаех какво е. Очите ми се отвориха. Заговорих на глас:

— Всичко е наред. Връщам се.

Не мисля, че някога ми е било по-трудно да се вдигна. Когато най-сетне успях, се чувствах както сигурно се бе чувствала Алийра, и наистина съжалих, че не ми бяха останали повече листа келш, за да ги сдъвча. Светът се въртеше около мен. Не го ли мразите, когато ви прави така?

Понечих да тръгна, после чух нещо, много далечно. Тонът му ставаше все по-настоятелен, затова спрях и се заслушах. Беше Лойош и казваше: „Шефе! Шефе! Те са натам, в обратната посока!“

Усетих, че се обръщам, което съвсем не беше толкова лесно, колкото може би си мислите, и взех да залитам в посоката, за която Лойош ми каза, че е вярната. Сякаш след часове ги намерих, седнали там, където ги бях оставил. Мороулан ме забеляза пръв и видях, че тръгва към мен. Всичките му движения сякаш бяха забавени, както и тези на Алийра, когато стана и също тръгна към мен. Започнах да падам, което също като че ли ставаше бавно, а след това двамата ме държаха.

— Влад, добре ли си?

Изломотих нещо.

— Влад? Стана ли?

Дали е станало? Какво да е станало? О, да. Трябваше да направя още нещо. Чакай, а шишенцето... не, държах го в ръката си. Добър ход, Влад. Вдигнах го. Тъмна, много тъмна течност в прозрачно шишенце с гумена запушалка.

— Какво е това? — попита Алийра.

Формулирането на отговор ми се стори прекалено трудно. Събрах сили, погледнах Мороулан и казах:

— Оголи си ръката.

— Коя? — попита той.

Поклатих глава, а той сви рамене и оголи лявата.

— Нож.

Мороулан и Алийра се спогледаха, свиха рамене и Мороулан постави един нож в лявата ми ръка. Кимнах му да приближи и след известно колебание той се подчини.

Постарах се да стегна ръката си, докато срежа бицепса му. Подадох шишенцето на Алийра и казах:

— Отвори го. — Не можах да се насиля да я погледна, въпреки че се изругах, че не я накарах да го отвори преди да порежа Мороулан.

Представа нямам как успя да се справи, без да ме изпуска, но го направи и след малко каза:

— Готово.

Сграбчих ръката на Мороулан и поднесох шишенцето към срязаното. Казах му:

— Ти си вещер. Накарай течността да влезе в ръката ти.

Той ме погледна озадачено, после облиза устни. Изведнъж осъзнах, че се мъчи да реши дали да ми се довери. Ако имах сила, сигурно щях да се изсмея. Той се зачуди дали да се довери на мен? Но май реши да го направи и също така реши да приеме, че знам какво правя. Последното със сигурност беше глупаво от негова страна. Затворих очи. Алийра ме разтърси и ги отворих отново. Когато погледнах нагоре, шишенцето беше празно, Мороулан го държеше и го гледаше малко учудено. Надявах се, че на Кийра не ѝ трябва за нещо важно.

— Хайде да си ходим къщи — казах.

— Влад — попита Мороулан, — какво все пак беше това?

— Вкъщи — успях някак да повтора. Последва пауза, през която сигурно са се споглеждали. После двамата ме подхванаха под мишниците и тръгнахме към горите.

Не мога да си спомня да съм взимал решение да започна сам. Бях изпаднал в определена ситуация и излязох от нея по най-добрия възможен начин.

Ситуацията?

Ами, след като войната между Уелок и Ролаан най-после приключи, имаше много размествания. Нийлар, първият ми шеф, се отърва от повечето, което притежаваше, защото трябваше да се бори, за да си го запази, а не смяташе, че ще може да се справи. Това го уважавам. Куражът е хубаво нещо, но не можеш да печелиш, когато си мъртъв, и е нужна известна интелигентност да разбереш кога трябва да отстъпиш.

В месеците след Нийлар имах много и различни работодатели, но когато всичко се успокои, работех за един тип на име Тагичати или Такишат, или нещо такова; така и не можах да се науча да произнасям името му правилно.

Все едно, нито аз го харесвах, нито на него му допадах. Повечето ми приходи бяха от полагащата се честна комисиона от събиранията и други такива, а по онова време те бяха редки. Извърших няколко убийства за хора, до чиито уши беше стигнала репутацията ми, с което поддържах комфортен живот, но убийствата обикновено са свързани с голямо напрежение, а аз обичам да имам доходи от неща, които не са толкова рисковани.

Можех да напусна и да се хвана при някой друг, но бях в бизнеса отскоро и не познавах чак толкова много хора. Тъй че най-добрият начин да изляза от ситуацията беше да убия Таджиджатин.

Продължавай да вървиш. Стой буден.

От земята сякаш струеше някакво смътно сияние, а може би беше във въздуха около нас, не знам. Но беше почти достатъчно, за да се вижда. Колко дълго вървахме през гора? Казва ли ти някой? Чувството ми за време вече съвсем се беше прецакало.

Стой буден. Продължавай да вървиш.

От време на време спирахме и Мороулан и Алийра си шепнеха по кой път да продължим. Мисля, че се бояха, че се въртим в кръг. Когато това се случеше, Лойош казваше: „Шефе, кажи им, че е натам“. Аз махвах с ръка в указаната посока. Предполагам, че по това време вече бяха свикнали да ми се доверяват. Боговете само знаят защо.

В един момент Мороулан каза:

— Чувствам се странно.

— Какво има? — попита Алийра.

— Не знам. Просто странно.

— Влад, все пак какво му даде?

Поклатих глава. Говоренето щеше да ми струва прекалено голямо усилие. Освен това какво му бях дал наистина? О, добре. Кръвта на богиня, според Кийра. Защо го бях направил? Защото единствената друга възможност беше да го оставя да умре.

Е, и какво? Какво толкова беше направил той за мен? Беше ми спасил живота, но това бе защото работех за него. Приятел? Глупости. Не и един драгар. Не и един Господар на дракони, най-малкото.

Тогава защо? Все едно, беше приключило. А и бездруго бях твърде уморен, за да мисля за това.

Продължавай да вървиш. Стой буден.

По-късно Алийра каза:

— И аз започвам да го чувствам. Дали да не отдъхнем?

— Ако спрем, Влад ще заспи и ще го загубим — каза Мороулан.

Този отговор, изглежда, се оказа достатъчен за Алийра, което ме изненада. Но пък защо се стараеха толкова да ме спасят? И защо бях толкова сигурен, че ще го направят? Те бяха Господари на дракони, а аз бях джерег; те бяха драгари, а аз — човек. Не виждах никакъв смисъл.

— Как си? — попита Алийра.

Не можех да ѝ отговоря, но се оказа, че тя пита Мороулан. Той отвърна:

— Не знам как точно да го опиша. Все едно, че съм по-лек и по-тежък същевременно, а и въздухът е с различен вкус. Интересно, какво все пак ми даде?

— Ако се измъкнем от това — каза Алийра, — можем да го попитаме по-късно.

Стой буден. Продължавай да вървиш.

Горите продължаваха и продължаваха.

Убийството на Тадишат се оказа може би най-лесното нещо, което съм вършил. За лице, което си е създадо толкова много врагове толкова бързо, ще помислите, че трябваше да е взел някакви предпазни мерки. Но той беше новак в ръководене на територия, а и предполагам, че беше един от онези, дето си мислят: „Това не може да се случи на мен“.

Имам новина за теб, скапаняко... може.

Винаги работеше до късно, преглеждаше счетоводните си тефтери, за да е сигурен, че никой не го е излъгал дори с един петак, и аз един ден просто влязох, докато ровеше из бумагите си, и се промъкнах до него с един стилет в ръката. Не ме забеляза, преди да застана точно пред него, а тогава беше много късно. Без проблем.

Докато му намерят трупа, вече се бях преместил в кантората му. Защо ли? Не знам. Май просто реших, че е по-добре да работя за себе си, отколкото за някой друг.

Не мога да си спомня кога напуснахме горите, но помня, че ме носеха през някаква пещера. Мороулан ми разправя, че аз съм бил посочил пътя към нея, тъй че не знам. Следващият ми ясен спомен е, че лежа на гръб, гледам драгарското оранжево-червено небе и чувам Мороулан да казва:

— Така. Знам къде сме.

След това трябва да е последвал телепорт, но за него нямам спомен и толкова по-добре.

Крейгар се присъедини към мен веднага след като взех нещата на Тагичатин и, за моя изненада и задоволство, Нийлар прояви по-голяма лоялност, отколкото бих очаквал от един бивш шеф. Разбира се, имах някои проблеми в началото, тъй като в организацията ми имаше няколко души, които трудно можеха да възприемат сериозно един източник като шеф.

Убедих ги, без да убия никого от тях, което смятам, че е сериозно постижение. Всъщност нямах сериозни проблеми с ръководенето на територията си — докато едно лакейче, Квион, не издъни всичко.

Сетра Лавоуд, Чародейката, Тъмната дама на Дзур планина, ме изгледа изпод дългите си мигли. Зачудих се защо не ме попита какво съм дал на Мороулан и реших, че или се досеща какво е било, или знае, че няма да отговоря. Чувствах се войнствено, въпреки че не съм сигурен защо. Може би имаше нещо общо с това, че да се измъкна от Пътеките на мъртвите ми бяха помогнали самите Мороулан и Алийра, не знам.

Тези две важни особи бяха свършили разказа си и гледаха Сетра. Седяхме си доста удобно в библиотеката на Дзур планина. Чаз ни сервираше вино, мигаше много и мляскаше звучно.

— Доволна съм — най-накрая заяви Сетра. — Алийра, твоето присъствие е нужно на Империята.

— Дадох ми да разбера — каза Алийра.

„А ние останалите какво, печена кетна ли сме?“

„Млъкни, Лойош“, казах, въпреки че бях склонен да споделя чувствата му.

— И, Влад — продължи Сетра, — да знаеш, че съм ти в дълг. И не го казвам току-така. А ако смяташ, че това не може да ти помогне, значи си глупак.

— Тя го казва и от мое име — каза Мороулан.

— Че съм глупак ли?

Той не ми отговори.

— И аз ти дължа нещо — каза Алийра. — Може би някой ден ще ти се отплатя.

Облизах устни. Това заплаха ли беше? Ако да, защо? Всички ме гледаха, освен Чаз, който като че ли търсеше насекоми в ъгъла. Не знаех какво да кажа, затова казах:

— Чудесно. Мога ли вече да се прибирам вкъщи?

Възстанових повечето пари, които беше свил Квион, тъй че накрая май всичко свърши добре. Оттогава съм се виждал един-два

пъти с Мороулан и трябва да кажа, че за драгар се държи свястно. Той на няколко пъти ми предложи да се съберем със Сетра и Алийра, но засега мисля да съм пас.

Казах на Кийра, че съм изгубил шишенцето, но колкото и да е странно, тя не изглеждаше притеснена. На Мороулан така и не му казах какво имаше в него. Когато ме попита, само се усмихвам и го поглеждам хитро. Не знам, може и да му го кажа някой ден. Но пък може и да не му го кажа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.